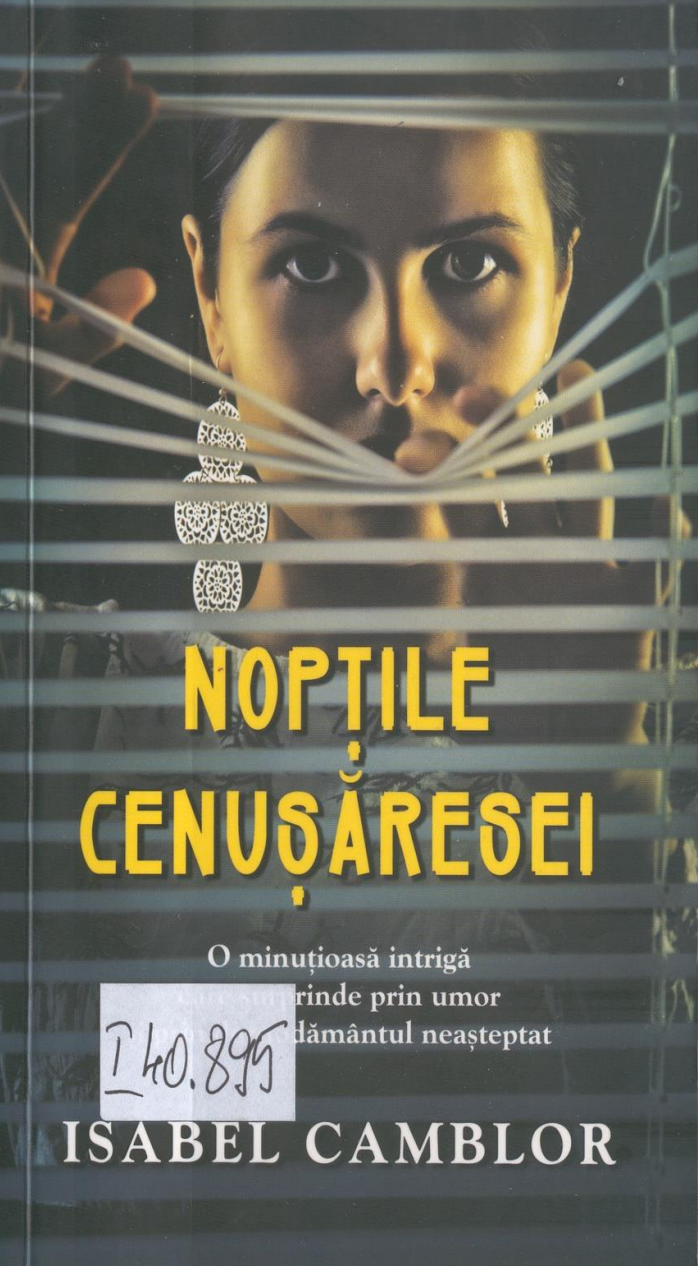

NOPȚILE CENUȘĂRESEI

O minuțioasă intrigă
[illegible]rinde prin umor
[illegible]dământul neașteptat

I 40.895

ISABEL CAMBLOR

ISABEL CAMBLOR

NOPȚILE CENUȘĂRESEI

ISABEL CAMBLOR

NOPȚILE CENUȘĂRESEI

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet
a Bibliotecii Naţionale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ISABEL CAMBLOR
Maldita Cenicienta
© ISABEL CAMBLOR, 2005
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă
ADRIANA STERIOPOL

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-598-3

CUPRINS

PROLOG PENTRU CITITORII DE REA-CREDINȚĂ
(de Jorge Eduardo Benavides) / 9

ÎN LOC DE INTRODUCERE / 15
I. O AMENINȚARE CU MOARTEA
Cartea de tarot neîntoarsă / 19
II. AMINA
Primul arcan: Marea Preoteasă / 29
III. DOUĂ DOMNIȚE SOLITARE: SAMARKANDA ȘI CENUȘĂREASA
Al doilea arcan: Steaua / 77
IV. CAPETE DE MORT PE SCENĂ
Al treilea arcan: Împăratul / 87
V. O MOARTE ANUNȚATĂ
Al patrulea arcan: Moartea / 111
VI. CĂRȚI DE TAROT, CONSPIRAȚII ȘI O APARIȚIE
Al cincilea arcan: Magicianul / 125
VII. CONFIDENȚI STRĂINI ÎN NOAPTEA DE HALLOWEEN
Al şaselea arcan: Pustnicul / 149

VIII. UN JAF SOFISTICAT

Al șaptelea arcan: Roata Norocului / 171

IX. LILIACUL ALB

Al optulea arcan: Nebunul / 185

X. ÎNCĂ O AMENINȚARE

Al nouălea arcan: Spânzuratul / 199

XI. UN SPION ÎN SPATELE PERDELUȚELOR

Al zecelea arcan: Necuratul / 219

EPILOG

Scrisoarea pe care María a citit-o

de-abia peste un an / 241

Mamei mele

PROLOG PENTRU CITITORII DE REA-CREDINȚĂ

(DE JORGE EDUARDO BENAVIDES)

De la primele pagini, *Nopțile Cenușăresei* este unul dintre acele romane de o savoare delicată de care ne bucurăm, așa cum pretindea Italo Calvino să procedăm cu literatura: să ne rezervăm tot timpul din lume și să ne luăm toate măsurile de prevedere, pentru ca nimic să nu ne tulbure momentul pe care îl dedicăm lecturii. Subiectul acestui roman este cinstit și clar, fără alte artificii sau intenții, în afara celor necesare pentru ca mecanismul său să funcționeze așa cum trebuie. Prin natura sa, nu se pretează la speculații filosofice și, din acest motiv, nimic nu se poticnește în observații capricioase sau grandilocvente. Nu e altceva decât o splendidă desfășurare a istoriei salvate de la banalitatea cotidiană, grație acelei plăceri de a nara cu care este dăltuit acest roman, pagină cu pagină.

Cu *Nopțile Cenușăresei* se întâmplă același lucru ca și cu romanele bune: și anume, ne împacă dintr-odată cu literatura, ne eliberează de miasmele de netăgăduit care tulbură atât de des – mai ales în ultimul timp – acea desfătare elementară căreia noi, cititorii, i-am dăruit întreaga viață, fără să ne facem prea multe griji în legătură cu specificul ciudat al cărții pe care o citim. Pentru că un roman este, aproape prin definiție, exact asta: un corp străin găzduit pe neașteptate în rutina tihnită a vieții noastre, un element din afară care îi împrumută aripi imaginației noastre și care introduce în monotonia catifelată a zilelor noastre acel condiment necesar și extravagant.

Aduc în discuție această ipoteză pentru că, în ziua de azi, librăriile sunt invadate de romane apocrife și de bestselleruri azvârlite în grămada de noutăți, concurând cu ceea ce unii

numesc *literatură de bună calitate*, așa că în fața cititorilor se cască o prăpastie de confuzii: bestseller sau literatură de calitate? Romanul cel mai vândut, afirmă cei care se plâng de această invazie de literatură decafeinizată și de hârtie *couchée*[1], nu este altceva decât o literatură de umplutură pe care, de cele mai multe ori, trebuie să o punem la îndoială; ceea ce este important într-o narațiune nu e acea multitudine de cuvinte și de artificii care invadează literatura pompoasă și afectată – reclamă la rândul lor, cei care apără așa-numita literatură *light* –, ci povestea, subiectul, ușurința cu care se citește un roman bun, și tocmai asta este ceea ce doresc cititorii: nimic nu e mai insuportabil – par ei să spună – decât ușurătatea ființei; câtuși de puțin, se înflăcărează apărătorii literaturii bogate în colesterol – în opoziție cu literatura *light* –: romanul de divertisment este suspectat de fragilitate și de nerozie, cădear-ar asupra lui blestemul templierilor.

Firește că în toiul acestei polemici care izbucnește din când în când în articole de ziar și în cenacluri literare există păreri mai puțin categorice și, de multe ori, mai înțelepte, de la care se revendică o literatură amuzantă și de calitate, ceea ce pare mai degrabă logic, căci, oricât de profund ar fi romanul, rolul lui nu este altul decât acela de a vrăji, de a cuceri prin lumea sa arbitrară, asemănătoare prin răzvrătire, de cele mai multe ori, cu lumea noastră și, în același timp, în opoziție cu ea. Toți căutăm acea plăcere intensă și tulburătoare care constă în a fugi de realitate cu ajutorul paginilor unui roman. Să scape fiecare cum poate și încotro e în stare. Eu personal voi rămâne în continuare cu toate afurisitele de cenușărese care îmi vor ieși noaptea în cale.

JORGE EDUARDO BENAVIDES[2]
Madrid, martie 2004

---

[1] Hârtie netezită și unsă cu o soluție pentru a o opaciza și impermeabiliza (n.tr.)

[2] Scriitor și critic literar peruan (n. 1964)

Cenușăreasa, cam ușuratică-apare
„Oamenii se cunosc doar în pat", a zâmbit
Și și-a-nfipt mâinile-n buzunare
Cam ca Bette Davis, dac-ați auzit
Și intră și Romeo, care suspină:
„Vrei să fii numai a mea?"
La care cineva-i zice: „Prietene, ești în plus
Mai bine-ai face dacă te-ai căra"
Și singurul zgomot ce se mai aude
După plecarea Salvării
E Cenușăreasa, care o șterge-n viteză
Pe Drumul Dezolării.

BOB DYLAN: *Drumul Dezolării*[1]

[1] *Drumul Dezolării,* apud Bob Dylan, *Suflare în vânt. 100 de poeme traduse de Mircea Cărtărescu,* Editura Humanitas Fiction, București, 2012, p. 114 (n.tr.)

ÎN LOC DE INTRODUCERE

Azi se împlineşte un an de când a dispărut singura prietenă pe care am avut-o.

În toate aceste luni, mai întâi am căutat-o şi apoi am aşteptat-o şi, în cele din urmă, am început să o visez în permanenţă, văzând-o cum se rostogoleşte în prăpastie, căzând cu faţa la pământ, ridicându-se nevătămată şi salvându-mă ea pe mine. Dar această imagine nu este de fapt un vis, ci reproducerea unui trecut real în care singura mea prietenă, Blanca, avea grijă să nu fiu strivită.

Am crescut împreună şi ea a fost mereu lângă mine ca să-mi adune bucăţelele şi să le recompună. Duhul mereu punctual al lămpii fermecate se strecura în momentul şi la locul în care ar fi fost nevoie de el, punea ordine în ideile mele imprecise, le potrivea după cum considera că s-ar fi cuvenit şi apoi oferea răspunsul adecvat.

Se spune că devii conştient de faptul că ai fost stăpânul unei comori exact din clipa în care o pierzi. Se spun atâtea lucruri! Dar nu poţi interioriza atât de uşor înţelepciunea populară; dacă ar fi atât de simplu, am fi cu toţii înţelepţi. Însă, în cazul acesta, este cert: eu am pierdut-o pe prietena mea şi de-abia atunci am conştientizat cât de mult valora ceea ce nu mai aveam.

Din ziua în care a dispărut Blanca, totul s-a schimbat. Când poliţia m-a informat despre moartea ei incontestabilă, am rămas încremenită. De spaimă, de durere, dar şi din cauza

lipsei de apărare pe care o resimțeam, căci trebuie să mărturisesc că fragilitatea este una dintre principalele trăsături ale personalității mele. Din pricina felului meu aiurit de a fi, a trebuit să mă străduiesc mult ca să o scot la capăt, am fost nevoită să dezvolt în mod forțat o mulțime de abilități cărora înainte nu le simțeam lipsa și pe care persoanele normale au ocazia să le deprindă încetul cu încetul între copilărie și adolescență, dar pe care eu nu le încercasem, dat fiind că nu am avut niciodată nevoie să mă adaptez la mediu; Blanca, prietena mea, avea grijă să adapteze mediul la mine. Într-un prim moment, nu am avut încotro și a trebuit să trăiesc exclusiv din instinct, dar apoi, din fericire, după vreo două luni, am reacționat în sfârșit. Nu am avut nevoie de prozac și nici să merg la psihoterapeut, s-a întâmplat pur și simplu; m-am trezit de dimineață, am considerat că trebuie să termin cu tâmpeniile, m-am dus la liceu și mi-am ținut orele, ca în oricare altă zi, dar fiind conștientă că nu era vorba de o zi oarecare. Nu a fost o revelație, desigur, pentru că nu am stofă de iluminată, nu mi-aș juca bine rolul; poate că a fost ceva tot atât de simplu ca planul pe care Blanca îl concepuse pentru mine și care s-a pierdut când ea nu a mai fost, nu se îndepărta atât de mult pe cât credeam eu și am dat peste el sau peste un înlocuitor, așa, pe neașteptate. Trebuie totuși să admit că în acele două luni de dezorientare, comportamentul meu a reușit să atingă cele mai înalte cote de nesăbuință, situație pe care nu am intenția să mi-o reproșez în mod excesiv, întrucât, dacă aș proceda minuțios și aș avea un pic de bunăvoință, aș putea chiar să afirm că o parte din acea nesăbuință m-a putut ajuta la un moment dat să alunec pe un teren pe care nu s-ar fi aventurat nimeni întreg la minte și datorită căruia am găsit unele răspunsuri care mi-au fost de mare folos.

Îmi încep azi relatarea și o fac pornind din ziua de 24 octombrie, dată de la care Blanca a început să moară.

I. O AMENINȚARE CU MOARTEA

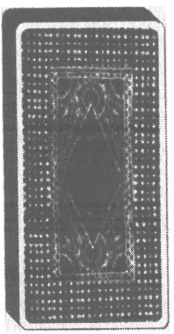

CARTEA DE TAROT NEÎNTOARSĂ

Pentru ca nimic să nu ne despartă,
ca nimic să nu ne lege.
PABLO NERUDA[1]

[1] Poet chilian (1904-1973), laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1971, considerat unul dintre cei mai mari poeți ai secolului XX (n.tr.)

Un elev, căruia i se spunea Reverendul pentru că se îmbrăca întotdeauna în negru, își aprinse o țigară și se tolăni în bancă; apoi puse genul acela de întrebare la care te puteai aștepta din partea lui, la care te-ai fi putut realmente aștepta din partea oricui, dat fiind că niciunul dintre ei nu își manifestase vreodată în mod fățiș cea mai mică urmă de curiozitate pentru Istorie, în vreme ce, recurgând la povestioare din istorie, dacă aveai chef și erai inspirată la momentul oportun, îi puteai ademeni destul de ușor.

– E adevărat că Elisabèta Tudor[1] n-avea vagin?

Presupun că puștiul acela poreclit Reverendul era convins că voi fi stânjenită de întrebare, dar nu a fost așa; ceea ce a reușit într-adevăr să mă enerveze a fost faptul că am observat cum fumul țigării sale se ridica în tavan, de parcă ar fi fost sacrificiul unui om cinstit, și că am constatat cu neputință felul în care ei încălcau nepedepsiți normele, în timp ce eu turbam din pricina abstinenței de la tutun, pentru că îmi puneam pielea la saramură dacă îmi trecea prin minte să aprind o țigară în clasă, pe când ei nu riscau nimic: astea erau regulile.

[1] Elisabeta I (1533-1603), regină a Angliei și Irlandei între 1558 și 1603, ultimul monarh din dinastia Tudor, fiică a lui Henric al VIII-lea și a Anei de Boleyn, cunoscută și ca Regina Fecioară (n.tr.)

Când a început școala, Blanca avusese deja grijă să-mi pună la dispoziție indicațiile exacte care aveau să-mi permită, întotdeauna potrivit propriului ei punct de vedere, să dezvolt o serie de mecanisme orientate către obținerea a două lucruri: ca elevii să nu mă calce în picioare și ca eu să devin până la urmă un membru mai mult sau mai puțin respectat în cancelaria profesorilor, un ecosistem unde nu este întotdeauna ușor să supraviețuiești. Și cum mie mi s-a părut întotdeauna indicat să o ascult pe Blanca – mai ales datorită remarcabilelor ei predispoziții pentru reușită, astfel că puteai fi scutit de multe ori de ritualul încercărilor și al erorilor – m-am *deghizat*, așa cum m-a sfătuit ea și, într-adevăr, am reușit să mă mențin în școală. Ca să izbutesc, am îndeplinit indicațiile ei una câte una, fără prea mult discernământ din partea mea, recunosc asta, dar cert este că viața mea a funcționat întotdeauna așa și, până în momentul de față, nu am avut niciodată plângeri. Am făcut mereu uz de înțelepciunea prietenei mele, amândouă fiind mulțumite de această înțelegere bilaterală: tu concepi procedeul pentru a ieși învingătoare, eu sunt de acord fără să discut, eu întreb cum să ies dintr-o încurcătură, tu propui exact trucul care trebuie folosit. De când eram foarte mici, Blanca adoptase obiceiul de a-mi organiza viața, având conștiința mai mult decât curată, ce-i drept. De aceea, când a părăsit Jávea[1] ca să vină să trăiască la Madrid, am fost alarmant de descumpănită. Din fericire, Blanca și-a dedicat primul ei an de activitate la Madrid ca să-mi facă mie loc, astfel că a putut imediat să-și continue munca de îndrumare.

Dar în ciuda predispoziției sale pentru reușită, e firesc ca Blanca să nu fi fost în stare să interpreteze orice întâmplare fără o marjă de eroare și, cu atât mai puțin, dacă îi lipsea o anumită informație. Iar în ziua de 24 octombrie nu a

[1] Localitate din comunitatea valenciană, provincia Alicante (n.tr.)

nimerit-o, tocmai din lipsa informațiilor. Să fiu mai explicită: de îndată ce i-am comentat incidentul, Blanca a luat drept bun faptul că atunci când Reverendul m-a întrebat despre absența sexului la regina Angliei, singurul lucru pe care l-am obținut prin reacția mea a fost să mă conving în mod iremediabil de poziția mea ca profesoară respectată doar pe jumătate. Și a atribuit acestei idiotenii toată neliniștea pe care a observat-o în noaptea aceea la mine. Dar ceea ce nu-și putea imagina era faptul că în ziua aceea, 24 octombrie, eu mi-am pierdut într-adevăr rutina molcomă și din motive care nu aveau nimic de-a face cu Reverendul. Dar asta vreau să o explic mai târziu.

Desigur că episodul cu Reverendul nu avusese importanța pe care Blanca i-o atribuise. Reușise să mă neliniștească puțin. A întrebat de vagin, și-a aprins țigara, iar ceilalți dobitoci și-au ciulit urechile.

– Stinge țigara, i-am cerut eu dregându-mi vocea cu o infinită răbdare.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, do'nșoară.

– Îți voi răspunde când vei stinge afurisita aia de țigară.

– Stinge-o, măi, Reve, a intervenit în favoarea mea un romantic nerăbdător să vadă cum aveam să ies din încurcătură.

Reverendul a stins țigara.

Atunci am avut ghinionul să-mi vină o inspirație direct din Parnas, o stupiditate, cum o va socoti mai târziu Blanca; ca o pedeapsă exemplară, am rostit cu toată aroganța din lume un proverb: „Prostul este cel care nu găsește mijlocul de a desprinde esența de trivialitate" și am adăugat numele autorului, pentru a fi și mai ironică: Alex Howard, scriitor britanic.

– „Satisfacerea unei curiozități proprii este una dintre cele mai mari surse de fericire în viață", a răspuns el cu naturalețe

şi a adăugat, la fel, numele şi proveniența autorului acelui citat: Linus Pauling, savant american.

Umilitorul şi oportunul aforism, pe care Dumnezeu ştie cum de a fost cu putință să-l aibă înmagazinat în creier neghiobul îndoliat, m-a anihilat. L-am privit pe Reverend, care era atât de satisfăcut, rezemat de spătarul scaunului şi cu o cizmă împodobită cu ținte aşezată delicat pe masa de scris. Şi am amuțit, ca o proastă; câteodată mi se mai întâmplă. Nu am ripostat, m-am mărginit să plec ochii, să scot o țigară şi să încalc în armonie cu călăul meu regulile şcolii. Nu am răspuns la nicio întrebare despre vagine, nici el nu a mai insistat, am reuşit să expun alte câteva amănunte în legătură cu politica moştenitoarei regelui schismatic, am improvizat un exercițiu de redactare despre participarea acesteia la confruntarea cu Filip al II-lea[1] şi cu invincibila sa flotă şi, folosind nu mai ştiu ce scuză, am declarat încheiată lecția cu zece minute mai devreme decât ora oficială. Dar înainte de a avea timp să ajung la uşă, elevul impertinent mi-a tăiat din nou calea.

– Don'şoară, Filip al II-lea e individul ăla care purta un coş de hârtii în loc de pălărie, nu-i aşa? spuse el punându-şi în cap coşul de hârtii şi prezentând o imagine surprinzător de asemănătoare cu cea înfățişată de Filip al II-lea în portretul pictat de Sánchez Coello.

Nimeni nu a râs, poate pentru că nimeni din clasa aceea, cu excepția elevului deghizat în coleopter şi care începea să dezvăluie o oarecare urmă de cultură pe care nu mi-aş fi imaginat-o niciodată la vreunul dintre ei, nu cunoştea înfățişarea regelui. Nici eu nu am râs, m-am prefăcut că îl

[1] Filip al II-lea de Habsburg (1527-1598), rege al Spaniei între anii 1556-1598. În timpul domniei sale, Imperiul spaniol a ajuns la apogeu, iar monarhia hispanică a devenit prima putere din Europa. (n.tr.)

ignor, ca să nu-și dea seama că tâmpenia aceea mi se păruse destul de amuzantă.

Ca să fiu sinceră, obișnuiesc să înghit acest gen de incidente cu destulă indiferență. La urma urmelor, eu nu am fost niciodată ca Blanca, sunt conștientă că îmi lipsesc reflexele ei, că nu voi fi niciodată învingătoare prin iscusința și resursele mele; sunt familiarizată cu aceste situații și, ca regulă generală, nu mă deranjează, nu sunt o perdantă, dar nici o învingătoare absolută, cum era Blanca. Dar cele două maxime schimbate între noi cu atât de puțin sens, forma aceea de dominație a elevului ager la minte sau de eșec al profesoarei nepricepute, de ce să neg, chiar m-a deranjat ieșirea aia a lui în momentul când s-a produs. Cum știam că Blanca era de serviciu, am alergat în cancelaria profesorilor, unde speram să o întâlnesc și să-mi spun oful în legătură cu cele întâmplate, dar nu am găsit-o. M-am gândit că o fi la bufet, așa că, neavând niciun chef să dau ochii cu vreunul dintre elevii mei cretini, am hotărât să plec acasă, unde puteam să fumez și să-mi dau drumul la gură cât pofteam. Știam că nu va întârzia să se întoarcă, pentru că era zi de eliminare la emisiunea *Big Brother,* așa că voi avea timp berechet să-mi descarc sufletul.

Am coborât scările ca vântul. M-am oprit doar de două ori în drumul meu spre casă: prima dată când coboram, o mică oprire pe dreapta, la mezanin, unde Blanca îi îndruma în fiecare marți și vineri pe pramatiile mele de la COU[1] în ceea ce privește acea disciplină alternativă denumită „Tehnologia Informațiilor". Nici urmă de prietena mea. A doua oprire a mea a fost în micul bar situat la două blocuri de școală și la vreo patru de casă, loc muncitoresc de întâlnire, unde se venerează gustarea cu vin ordinar și unde automatul de țigări

[1] Abreviere pentru denumirea în spaniolă a așa-numitului *Curso de Orientación Universitaria / Curs de Orientare Universitară* (n.tr.)

dispune de o caracteristică foarte apreciată în ziua de azi: nu cere niciodată contravaloarea exactă, iar mărunțișul nu se epuizează niciodată.

Trebuie să mărturisesc că, pe când alegeam țigările Nobel Light, după ce am depus cele trei monede corespunzătoare în mașinărie, o treabă cam de două secunde, m-am lăsat absorbită la modul cel mai josnic de conversația care se auzea din spatele stâlpului. Mi-am ascuțit auzul când am deslușit mustrarea aceea apocaliptică pe care o adresa vocea răgușită a unui bărbat, cu un accent nedefinit – poate din Est, poate din Magreb, ceva care răsuna cu multe „r"-uri și care lungea aproape toate consoanele –, unei biete victime nevinovate care nu răspundea o vorbă.

Nu se poate spune că mă comport indiscret în situații normale, cu toate că uneori e adevărat că mă învinge curiozitatea. Oricine ar fi fost individul agresat căruia i se adresa vocea amenințătoare, probabil că avea testiculele instalate la nivelul gâtului, pentru că tipul care îl lua la rost nu folosea tocmai formule diplomatice ca să-l informeze în legătură cu ce i s-ar putea întâmpla dacă nu plătea mălaiul pe care îl datora și, mai ales, dacă mai menționa din nou cuvântul *poliție*.

– Te fac strecurătoare cu șișul, de-acum ești avertizată.

Stâlpul principal în spatele căruia se afla încastrat automatul de țigări ieșea cel puțin cu trei palme în afară, astfel că puteam observa perfect cârlionții creditorului care își dădea aere de potențial asasin, dar nu și chipul.

Am rămas încremenită, nemișcată. Cu siguranță că loviturile de șiș erau doar un fel de a spune. Nimănui nu-i trece prin minte să amenințe pe cineva cu moartea într-un bar în care se servesc gustări, unde orice mușteriu are ocazia să audă amenințarea. Cu siguranță că era o glumiță între colegi.

Pachetul de țigări Nobel și contactul lui cu tabla automatului a răsunat ca detunătura unei bombe cu amonal[1]. Probabil că așa am perceput eu, desigur, pentru că nimeni nu a părut să bage de seamă zgomotul asurzitor, nici măcar reclamantul ofensat, care, fără niciun menajament, continua să-i furnizeze amănunte datornicului în legătură cu modul în care obișnuia să se poarte cu ticăloșii rău-platnici.

– Ia aminte că până în ziua de azi nimeni nu m-a luat peste picior, poate pentru că toată lumea știe că cine îmi face vreo pungășie rămâne mai întâi fără dinți și apoi fără suflare.

„Tu-i grijania mă-sii", m-am gândit eu. O înjurătură pe care nu o folosesc decât în gând; probabil că mi-a rămas în subconștient vreo urmă din doctrinele predicate de călugărițe și repetate întruna ca o pisălogeală de-a lungul celor zece ani ai mei de școlarizare la Carmelite: înjurăturile în gura unei domnișoare produc un efect foarte urât. Dar „tu-i grijania mă-sii" nu a întârziat deloc să fie înlocuită în gândul meu cu niște categorice „tu-le mama lor de parale, dar ce p...da mă-sii e asta", când am auzit vocea bietei datornice falite sau ce-o fi fost ea, implorând de la oribilul monstru încă puțină păsuire:

– Ai putea avea un minimum de considerație față de mine... după câte am petrecut împreună... mai lasă-mi puțin timp...

Glasul Blancăi, aceeași modulație, aceeași cadență a ei, s-a strecurat printre oscioarele urechilor și mi-a lovit timpanele cu forța dublă pe care o avea detonația amonalului pe care o percepusem la căderea pachetului de țigări pe fundul mașinăriei. Peste o secundă, eram în stradă, spulberând recordurile olimpice de viteză, în drum spre mașina mea.

[1] Amestec exploziv pe bază de nitrat de amoniu (n.tr.)

II. AMINA

PRIMUL ARCAN: MAREA PREOTEASĂ

Ce vor spune zeii
dacă ne oprim din mers
sau credem că e deja destul
cât de puțin am avansat...
LLUÍS LLACH[1]

[1] Muzician și cantautor spaniol de limbă catalană (n. 1948), considerat cel mai important reprezentant al curentului *Noul Cântec* catalan (n.tr.)

Patul meu. Acoperit cu lenjerie de un albastru celest. Cu marginea din stânga lipită de fereastră, cu perna perpendiculară pe direcția lunii și capul meu lăsându-se purtat de ea prin al patrulea pătrar în care și eu descreșteam treptat.

Blanca nu se întorsese încă.

Luna se străduia să-și încheie drumul prin care se îndepărta profitând de faptul că ochii începeau să mi se închidă și m-a învăluit într-un vis neliniștit în care Blanca sângera cu pieptul ciuruit de lovituri de șiș. Eu o descopeream scăldată în sânge, o prindeam de mână și o rugam să reziste, dar sub pielea ei nu i se mai putea simți pulsul. Eram disperată, țipam, chemam un medic. În clipa aceea, venea profa de fizică și de chimie cu un stetoscop atârnându-i de gât, însoțită de un elev foarte impertinent și îmi cereau ac și ață ca să-i confecționeze Blancăi un giulgiu. Fără să ia în seamă rugămințile mele, terminau munca de a o înfășura în giulgiu cât ai clipi din ochi, îi acopereau trupul cu trandafiri albi și prindeau sub un fermoar tija unuia dintre ei, care stătea cruciș, în diagonală, pe trupul Blancăi. Dar o mână amorțită, ca de piatră, cu niște vene enorme albastre, îngroșate, rămânea la vedere. Deodată, una dintre acele înspăimântătoare vene prinse viață sub piele și începu să se zbată, făcând să i se audă pulsația, o pulsație care avea timbrul vocii Blancăi.

– Cum de dormi la ora asta? Nu-i nici zece. Ai luat deja cina?

M-am trezit din înfiorătorul vis şi m-am pomenit cu Blanca în faţa mea, mai vie ca oricând.

– Ai cearcăne, frumoaso, spuse ea îngrijorată. Ai luat sau nu cina?

– Nu, am reuşit eu să răspund. Nu mi-e foame, tu cum te simţi?

– Nu ştiu, puţin cam obosită, de ce? Ştii dacă a mai rămas ceva salată? Ai scos căţeluşa la plimbare?

A ieşit din cameră fără să-mi lase timp să răspund la niciuna dintre întrebări. M-am uitat la ceas. Nu era încă ora zece. Nu trecuseră nici patru ceasuri de când fusesem martoră la felul în care un bărbat cu păr negru cârlionţat şi glas de gorilă înfuriată îi prevestea Blancăi un viitor foarte puţin promiţător, consecinţă directă a faptului că nu achitase o datorie pe care, după cum se pare, o avea de ceva vreme.

Cum era cu putinţă ca peste patru ore prietena mea să caşte în faţa frigiderului deschis, mirosind fără chef resturile de salată verde cu ouă şi ton?

Am încercat să găsesc vreun semn de îngrijorare.

– Vrei salată? E destulă pentru amândouă.

Mi s-a părut că faptul de a nu mă privi în ochi, când ea a avut întotdeauna obiceiul urât şi agresiv de a-i pironi asupra mea când îmi vorbea, putea fi considerat un bun indiciu că Blanca era stânjenită... Nu am putut observa mai mult decât atât: stânjeneală.

– Nu mi-e foame, ţi-am mai spus, mulţumesc.

M-am întors în camera mea. Şi dacă totul a fost doar un vis...? Exista această posibilitate, desigur, chiar dacă era puţin probabilă. Mi se întâmpla câteodată: visul şi realitatea se contopeau şi era greu să le deosebesc. Ceva absurd, ştiu asta, dar de câte ori nu mi se întâmplase: ca ştergând contururile limitelor dintre planul visat şi cel real, întârziind o veşnicie până

descâlceam veghea de somn... și cu acea grotescă ușurință pe care o aveam de a rămâne izolată în lumi ireale... nu era oare posibil ca Blanca, cea hărțuită și amenințată cu moartea de către un necunoscut într-un bar întunecos, să nu fi fost altceva decât o imagine creată de un subconștient dezorientat?

M-am trântit din nou în pat. Un nor acoperea jumătate de lună și camera a devenit brusc întunecată și tăcută ca o criptă. Era clar că nu era vorba de niciun vis, în urmă cu patru ore fusesem martoră la o realitate pe care Blanca o ascundea, dar care o tulbura, iar Blanca nu era o actriță suficient de bună ca să nu lase să-i scape vreun indiciu, pe care eu l-am prins imediat din zbor.

Norul s-a deplasat ușor, făcând din nou loc zâmbetului alb al lunii în descreștere. Deodată, zâmbetul acela mi s-a părut sinistru. Am închis ochii.

– Iarăși dormi, fato? Nu te simți bine sau ce? mormăi Blanca cu gura plină de salată verde.

– Nu mă simt prea bine, nu.

– Te doare ceva? Ce se întâmplă?

Nimic grav, doar că nu-mi pică bine acele amenințări cu moartea, aș fi vrut eu să-i răspund, dar flerul mi-a indicat că nu era înțelept să o fac; mi-am ascultat autoavertismentul și nu am făcut-o, convinsă că, oricare ar fi fost beleaua în care intrase prietena mea, nu mi-o va împărtăși niciodată și, pe deasupra, probabil că, dacă aș întreba-o, s-ar face foc și pară, motiv pentru care am tras concluzia că nu era absolut deloc nimerit să deschid gura.

– Am avut o zi proastă, am spus eu.

Și i-am povestit prin câteva amănunte necazul prin care trecusem cu vaginul reginei.

– Ți-am atras sau nu atenția să nu faci pe deșteapta? mi-a reproșat ea. Și, de altfel, ce mama mă-sii, întrebarea nu

ascunde nimic rău, de fapt ai fi putut să profiți de ocazie. Toată lumea știe că istoria intră mai bine în cap dacă te folosești de istorioare.

Alt indiciu. Mă dojenea blând, își ținea celebra energie ascunsă în altă parte, foarte departe.

– Și eu de unde să știu dacă regina aia avea sau nu vagin?! Presupun că o fi avut, dar dacă n-o fi avut?

– Draga mea, nu te înveți minte. Când pe mine vreun elev inoportun mă întreabă ceva ce nu știu, după ce îl felicit pentru că a cerut o lămurire atât de nimerită, răspund pur și simplu că este vorba de o chestiune suficient de relevantă pentru a fi examinată cu deosebită atenție, motiv pentru care o vom amâna pentru data viitoare, ca să putem reflecta cu mai multă precizie, și în felul ăsta dispun de timp ca să pregătesc răspunsul. Dacă insistă, îi prezint opinia profesorului Niemen, potrivit căruia răspunsul ar fi, de exemplu, afirmativ, cu toate că nu toți experții în materie au aceeași convingere. Profesorul Niemen te poate scoate întotdeauna din încurcătură, este furnizorul perfect al ambiguității de care este nevoie în momentele dificile.

– Cine naiba e profesorul Niemen? Cu siguranță că nici nu există...

– Bineînțeles că nu există, drept cine mă iei? Niemen înseamnă *nimeni* în limba germană, prin urmare, nu mint întru totul, nu-i așa? Nu-i așa că-i ingenios? Păi, n-a fost o vorbă inspirată pregătită dinainte, ca să știi, am improvizat odată când un elev nesuferit a încercat să-mi întindă o capcană, tâmpitul naibii: vrei capcană? Atunci, na, capcană, mucosule! Trebuie să înveți să improvizezi ca să soluționezi incidentele, asta e singura strategie: să-ți dezvolți propriile reflexe. După cum vezi, acum recurg mereu la acest Niemen și îmi merge nemaipomenit. Singurul lucru pe care trebuie să ți-l amintești este în ce clasă

l-ai citat, bineînţeles, doar n-o să te repeţi. Ar fi ideal să ai un repertoriu de *profesori* ca să existe cât mai puţine posibilităţi de a descoperi dacă ceva e în neregulă. Pare complicat, dar, până la urmă, îţi jur, este foarte simplu. Există mii de trucuri, care de care mai simple. Respectul elevului se dobândeşte prin muncă zilnică, nu trebuie să te relaxezi niciodată: asta e singura regulă.

– Eu n-am vrut niciodată să fiu profesoară. Nu sunt bună de aşa ceva. N-ar fi trebuit să mă bagi în treaba asta, când ştiai că nu sunt în stare.

– Mânca-te-ar mama! începu ea să-şi scoată la iveală firea năbădăioasă. Atunci, de ce ai studiat istoria, drăguţa mea? Ca să te faci contabilă? Hai, aruncă vina pe mine pentru tâmpenia pe care ai făcut-o azi după-amiază, fir-ar să fie de treabă!

Avea dreptate. De ce am studiat eu istoria? De ce am venit la Madrid? De ce trecusem pe la bar în după-amiaza aceea, în loc să mă duc la tutungerie, când se ştie foarte bine că ţigările sunt mult mai ieftine dacă le cumperi de la o tutungerie?

– Pentru că trebuia să studiez ceva, de-aia. Şi ca să câştig şi eu câteodată la jocul Trivia[1]. Dar, desigur, nu ca să-i luminez pe nătărăii ăia nerecunoscători.

Pe moment, Blanca a dezvoltat o mică teorie despre personalitatea mea dezaxată şi felul meu de a mă considera o victimă, a prezis un teribil deznodământ referitor la poziţia mea ca profesoară respectabilă şi şi-a încheiat discursul schiţând o strategie simplă pentru a-i deruta pe elevii mei, ca să pot să-mi redobândesc astfel statutul cu o oarecare demnitate.

Din toată lunga ei expunere a reuşit să mă captiveze doar cu una dintre frazele sale: „Cine nu riscă nu câştigă", a zis ea; aceste cuvinte, rostite cu înfăţişarea de hieratic pantocrator din Romanicul timpuriu, rostite ca o sentinţă de către cineva care

[1] Un joc de societate, de cultură generală, cu întrebări şi răspunsuri (n.tr.)

poate că riscase mult dintr-un anumit motiv pe care nic atât nu-l cunoșteam, dar care pierduse și care, dintr-un alt motiv pe care nici atât nu-l cunoșteam, se prefăcea cu destulă iscusință, au pus stăpânire pe mine. Sistole și diastole au luat-o razna după bunul lor plac, iar pulsul a devenit haotic, fără ca eu să-l pot controla câtuși de puțin, dar Blanca a continuat să vorbească. Am hotărât să fiu de acord cu tot ce spunea, să accept orice adevăr și să mă supun ei. Dintotdeauna îi acceptasem sfaturile, având nevoie de ele, chiar cerându-i-le. Iar ea nu a primit niciodată vreunul din partea mea, niciodată nu mi-a cerut nici cea mai neînsemnată îndrumare. Eu nu știam nimic despre Blanca... Cine era Blanca...? Prietena charismatică, desigur, și distinsă, care m-a îndrumat întotdeauna cu grijă pe calea cea mai potrivită, matricea în care mă refugiam, punctul de referință ale cărui modele încercasem să le reproduc, poate singurul punct de reper. Și deodată rezultă că singurul meu punct de reper era o perfectă necunoscută care ascundea ceva neliniștitor în lumea ei, o lume pe care eu admiteam pe neașteptate că nu o recunosc.

Am încercat să mă întorc în timp ca să găsesc și să capturez ceva care să-mi ofere vreun indiciu oarecare pentru a înțelege ce naiba se întâmpla acolo. Ea venise cu un an înaintea mea la Madrid și, acum că mă gândesc, niciodată nu mi-a furnizat nici cea mai mică informație despre experiențele trăite de-a lungul acelei perioade. Un an care reprezentase un fel de paranteză pentru amândouă, iar eu nici măcar nu mă sinchisisem să aflu cum depășise paranteza aceea, mă limitasem să supraviețuiesc într-a mea și să alerg alături de ea, de îndată ce a reușit în sfârșit să o închidă. Știam despre prietena mea doar că se întorsese foarte hotărâtă, de un an și două luni, de la Jávea, cu o mașină din sat până la Valencia și cu un tren de viteză medie până la gara Chamartín. Știam, de

asemenea, că se încadrase perfect în acest liceu, unde a venit cu capul sus, după un examen câștigat prin propriile mijloace, un merit de necrezut, căci a obținut nota maximă în faza de examen, întrucât cea de concurs o avea fără pată deoarece în cursul vieții ei cotizase la asigurările sociale, așa că a sărit direct din universitate în câmpul muncii, când aproape toți profesorii titulari se văd obligați să depășească o perioadă ca suplinitor pentru a obține vreun punct care să-i ajute în faza de concurs. Trecuse examenul cu notă maximă aproape fără să învețe: cum de reușise, având în vedere că în ziua de azi doar suplinitorii care țin ore timp de o jumătate de secol obțin titularizarea? Toată lumea știe că ai nevoie de un examen perfect ca să obții postul definitiv.

– Cel care nu intră este din pricina căpățânii, pentru că-i lipsește asta, îmi răspundea ea, arătându-și capul.

Zâmbea și nu mai dădea alte explicații.

Blanca s-a acomodat perfect în liceu, în cadrul acelui univers adolescentin dominat de o biodiversitate complexă și îndepărtată. A obținut ceea ce era aproape imposibil de obținut: mult râvnitul respect al elevilor; și a obținut ceva și mai spectaculos: un contract ca suplinitoare pentru mine la disciplina istorie. Nu a vrut niciodată să-mi spună prin ce mijloace a găsit pilele necesare; de foarte multe ori refuza să dezvăluie secretul reușitelor sale, dar mă ajuta mereu și asta era de-ajuns, eu nu trebuia să pun întrebări.

Și, în cele din urmă, de îndată ce a avut confirmarea faptului că veneam la Madrid să semnez contractul, a făcut rost de un mic apartament într-o clădire cu interfon și portar în carne și oase, încălzire centrală, bucătărie, baie și toaletă, centru de prim ajutor la doi pași – acest amănunt, gândindu-se la mine și la absurdele mele atacuri de anxietate – și magazinele El Corte Inglés și Zara la alți doi pași, totul pentru șase sute

de euro plus cheltuielile de întreținere, și unde nu i s-a cerut nicio garanție ca să închirieze și fără nicio împotrivire din partea proprietăresei ca Lola, zgomotoasa cățeluș chihuahua a Blancăi, să locuiască împreună cu noi.

Luna continua să zâmbească insistent cu ultimul ei pătrar aplecat, mă deranja luminozitatea ei fericită albind nepăsătoare desimea nopții, de parcă nimic nu s-ar întâmpla, așa că am tras perdelele. Cât despre pulsul meu, nu era chip să reușesc să-i găsesc ritmul potrivit și nici vreun răspuns liniștitor la gândurile mele, astfel că am hotărât să închid și eu ochii ca să o conving pe Blanca de faptul că într-adevăr nu mă simțeam bine și aveam nevoie să dorm.

Blanca s-a dus în camera de zi să-și termine salata de ton și să arunce o privire rapidă la ce mai rămăsese din film, așa cum fac oamenii normali, oamenii asupra cărora nu planează nicio amenințare înspăimântătoare.

Mi se întâmplă uneori câte ceva care îmi produce o oarecare neliniște: un sunet sau un simplu miros sunt în stare să-mi redea pe neașteptate vreun moment trăit care a rămas ascuns în încâlceala de amintiri în alb și negru și despre care nu s-a mai știut nimic. Deodată, culorile se strecoară ca să mascheze trecutul și să-l transforme în prezent și episodul năvălește fără nicio considerație acolo unde nu îl cheamă nimeni. În felul acesta, două fapte, fără nicio legătură prealabilă, se întrețes inevitabil. De exemplu, prin mirosul de porumb prăjit găsesc o perfectă scurtătură ca să traversez cât ai bate din palme labirintul de trăiri ce alcătuiesc biografia mea și ajung în mod spontan în fața primei mele scatoalce, încasate de la profesoara de desen și pretehnologie în clasa a patra, pentru că am mâncat boabe prăjite de porumb în timpul orei.

Ei bine, întâmplarea a făcut ca la locul meu de muncă să mă văd obligată să suport şi eu veşnicul miros de porumb prăjit care reuşea întotdeauna să-mi reamintească situaţia atât de supărătoare a palmei primite. Reverendul fuma şi mânca în clasă boabe de porumb. Şi colegii lui fumau din când în când, dar măcar aveau delicateţea să mănânce seminţe, ciocolată sau cornuleţe; nimeni, în afară de Reverend, nu mesteca zgomotos boabe de porumb. Şi o făcea ostentativ, de parcă ar fi ştiut că mirosul de boabe prăjite de porumb îmi repugna.

A doua zi după povestea cu vaginul reginei Angliei venea rândul Franţei. Urmând sfaturile Blancăi, am încercat să mă sprijin pe o reconstituire pentru a le face elevilor mei trimiteri la modelul Revoluţiei Franceze. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să negociez cu mine însămi modul de a găsi printre ei o Maria Antoaneta[1] ca să pot trata revoluţia în mod frivol. Maria Antoaneta trebuia să aibă un gât lung şi sugestiv, un gât pe care vom simula că îl retezăm, pentru ca celor douăzeci şi cinci de nebunatici cărora nu le venea să creadă să le intre în cap ideea că regina Franţei a sfârşit decapitată, cu gâtul tăiat de o ghilotină ascuţită şi foarte cunoscută în popor. Un gât lung şi subţire... Unde aş putea găsi eu un gât convenţional care să cucerească douăzeci şi patru de spectatori cu destulă forţă încât să le creeze tuturor o mică traumă, în stare să întipărească bine în minte ideea unei minime secvenţe din revoluţie? Cea mai romanescă, cea mai naivă, m-aş mulţumi chiar şi cu asta, nu ceream decât un gât greu de uitat, pe care falsa ghilotină – jaluzeaua şi-ar îndeplini bine rolul – i-ar face

[1] Maria Antoaneta (1755-1793), soţia regelui Franţei, Ludovic XVI, înlăturaţi de la domnie în urma Revoluţiei Franceze din anul 1789, condamnaţi la moarte prin ghilotinare şi executaţi (n.tr.)

să gândească: grijania mă-sii, nenorociții ăia de *sans-culottes*[1] sau chiar și cealaltă versiune, frumos gât *requiescat in pacem*[2], în numele progresului, adio *à la tyranie,* ziua de glorie a venit[3], în sfârșit.

M-am uitat spre Reverend. Trăncănea înflăcărat cu colega lui de bancă, o puștoaică cu înfățișare plăpândă, pieptănată cu o coamă scurtă și pătrată, tunsă în așa fel încât gâtul ei subțire să iasă în evidență cu delicatețe. Reverendul i-a oferit galant gâtului ales punga cu porumb prăjit. Înainte ca fata să apuce să-i țină isonul în ceea ce privește zgomotul boabelor sfărâmate, i-am explicat în ce consta rolul ei din ziua aceea, în timpul lecției.

– Auzi, a zis ea, dacă am înțeles eu bine, trebuie să-mi pun fața pe pervazul ferestrei care e *infestat* de praf, pentru ca un tip să-mi aplice storul pe grumaz.

Îmi amintesc că, la cursul de aptitudini pedagogice, un curs postuniversitar care, așa cum ni se garantează, îi transformă în buni educatori pe cei recent titularizați, se insista destul de mult asupra utilității de a recurge din când în când la acest gen de reprezentări ale episoadelor istorice. Elevul trebuie să participe la Istorie, se spunea. Ei bine, de participat, au participat, nu voi nega asta. Cu toții. Nu știu cum s-au complicat lucrurile, dar o pot dovedi. Am avut chiar și un Filip al II-lea, un Filip al II-lea care nu avea ce căuta în toiul Revoluției Franceze. Reverendul a avut un moment de slăbiciune, a lăsat boabele de porumb prăjit și a colaborat. Și-a

[1] În franceză, textual, *fără pantaloni*, denumire dată revoluționarilor din stradă care purtau un alt gen de pantaloni decât cel al nobilimii care se numea *culotte.* (n.tr.)

[2] În latină în original, *Odihnească-se în pace.* (n.tr.)

[3] Transcrierea celui de-al doilea vers al Marseillezei, imnul național al Franței: *Le jour de gloire est arrivé!* (n.tr.)

înfipt în cap un coș de hârtii și a început cu mult tupeu să fie mai-marele peste toți ceilalți.

– Haideți să vedem ce mai este și cu tâmpenia asta, a spus el. Să-i dăm drumul: eu sunt Filip al II-lea, să înceapă autodafeurile. Treceți la zid cu toții, așa să-mi ajute Dumnezeu.

Atunci s-a întâmplat la fel ca în ziua precedentă. Mi-am aprins o țigară. I-am lăsat să se joace cu storul și harababura stridentă a luptei s-a răsfrânt în cele din urmă asupra mea. Brusc, nici mirosul de porumb prăjit nu mi s-a mai părut supărător. M-am lăsat dusă de gândul care m-a purtat în mod inevitabil la momentul cumplit în care o descoperisem pe prietena mea amenințată de un bărbat căruia nu i-am putut vedea chipul, dar accentul său nedefinit și glasul răgușit îmi răsunaseră toată noaptea în urechi, o imagine cât se poate de neplăcută care mă împiedicase să închid un ochi.

Dar înainte de a fi fumat o jumătate de țigară, am revenit pentru o clipă din acele gânduri neliniștitoare, băgând de seamă că mă spionau cu coada ochiului niște priviri indiscrete. Reverendul și prietena lui, cu gâtul secerat de mai multe ori, mă priveau drept în față, în vreme ce restul elevilor se omorau încontinuu cu lovituri de storuri. Nu încetează să mă intrige felul în care, naiba să-l ia, mecanismul interior atât de simplu al unui stor este în stare să suporte atâtea încercări; au tot ridicat și coborât de cincizeci de ori afurisitul ăla de stor! Decapitații se încăpățânau să treacă din nou pe eșafod la strigătul: „se vor rostogoli capete", care era tot ce știa să spună Reverendul cu acoperământul său alcătuit din coșul de hârtii, în afară de „ce tâmpenie, ce tâmpenie". Când s-a săturat să-și mai decapiteze colegii și s-a întors în colțul lui să înghită boabe de porumb prăjit, a fost urmat îndeaproape de fata cu gât frumos, care nu se străduia absolut deloc să-și ascundă fascinația pe care o simțea față de el. Am aruncat o

privire arogantă și cu ea un rotocol de fum, cu scopul de a le alunga privirile impertinente, dar nu a servit decât ca să o descurajeze doar pe ea, care și-a întors numaidecât capul și s-a îndreptat către grupul de revoluționari de duzină ca să se alăture execuțiilor care continuau fără încetare. Dar el mi-a susținut privirea. Alura de gangster, împreună cu îmbrăcămintea închisă la culoare, presărată cu pete, îi conferea un anumit aer sfidător care ar fi putut să-mi rețină cu ușurință privirea, dacă nu s-ar fi întâmplat ca gândurile mele să fie ocupate cu treburi care îmi reclamau toată atenția. Aveam o întâlnire la ora patru și asta mă liniștea într-un fel, dar nu îndeajuns. Mi-am abătut privirea și am continuat să fumez gândindu-mă la după-amiaza epuizantă care mă aștepta. La urma urmelor, eu hotărâsem ca această întâlnire să aibă loc. Fie că era o idee bună sau rea, era singura care mi-a trecut prin minte ca să o ajut pe Blanca: să o întreb direct, m-am gândit eu atunci, ar fi inutil, va nega, nu va împărtăși cu mine niciodată o problemă de o asemenea natură, în consecință, trebuia să-mi asum tactica aleasă. Iar tactica era următoarea: mă trezisem la ora patru dis-de-dimineață, sătulă să mă mai foiesc în pat, am înșfăcat termosul cu ceai de tei și cartea de telefoane cu singura idee care îmi trecea prin minte, poate și ea neobișnuită, dar m-am agățat de ea. Am golit termosul și am căutat în paginile aurii litera *D,* de la detectivi. Nu am zăbovit prea mult până m-am decis pentru anunțul care apărea pe marginea din dreapta a celei mai sugestive pagini dintre toate cele care alcătuiau lista de detectivi cu sediul la Madrid; am ales unul care ieșea în evidență prin caracterele bold și cursive, dar fără chenar, și care nu trecea neobservat, dar nici nu atrăgea atenția; mi s-a părut o idee bună și, cum cei care dădeau anunțuri utilizau același criteriu comercial de care m-aș fi folosit și eu ca să-mi plasez o presupusă firmă pe piață,

iar eu nu dispuneam de niciun alt criteriu ca să selecționez candidatul, am hotărât, fără să fie nevoie să deliberez prea mult, că S.L. Detectivii Recasens ar fi profesioniștii potriviți care să mă ajute să cercetez în ce fel de încurcătură intrase Blanca. Am așteptat să se facă șase și jumătate, oră la care se trezea ea, ca să mă culc din nou. Am așteptat atunci să facă duș, să ia micul dejun, să scoată cățeluța la plimbare și să plece. Ușa trântită a doua oară mi-a indicat faptul că plecase deja la școală; atunci m-am sculat din nou, era ora nouă fără un sfert. Am căutat mobilul, unde înregistrasem în urmă cu două ore numărul de telefon al Detectivilor Recasens și l-am apelat, fără prea multă convingere.

Ca regulă generală, expresia „vă rog, fiți amabil să așteptați câteva secunde" vine urmată de vreo melodie clasică cu valoare adăugată prin digitalizare. De data asta, nu a fost așa, niciun ritm zornăitor transpus într-o versiune pentru telefonie nu mi-a făcut mai plăcută așteptarea pe care tocmai mi-o propusese un glas bărbătesc destul de sec, ci am auzit un scurt și ciudat dialog între două voci necunoscute care se certau la celălalt capăt al firului. Una din ele, cea care mi-a răspuns la telefon, a pus capăt discuției cu un alarmant „să te ia naiba, bunico". Cum nu aveam timp să mă alarmez, am insistat în sinea mea să nu acord nici cea mai mică importanță acestor bădărănii, „fiecare e stăpân în casa lui și Dumnezeu în toate", m-am gândit eu, nu-mi păsa de apucăturile acestor persoane, singurul lucru care mă interesa cu adevărat era să fie profesioniști.

– Bună ziua, m-a întâmpinat de data asta o voce feminină, mult mai nuanțată decât cea dinainte.

– Da... mă rog... aș dori să-mi faceți o programare. – Se face programare? S-o fi cerând programare pentru a angaja serviciile unui detectiv, așa cum se cere la dentist sau la coafor? –

Adică... să vă explic, am o problemă și am nevoie de ajutorul unui profesionist. E vorba de ceva urgent...

Nu am vrut să anticipez nimic la telefon, așa că am convenit să ne întâlnim la patru după-amiază. Mai rămăseseră patru ore până atunci.

Am încercat să fac loc altor idei în mintea mea, fiind sigură că patru ore de negocieri cu slabe șanse ca niște detectivi necunoscuți să poată schimba groaznica situație în care se putea afla cea mai bună prietenă a mea, nu puteau decât să mă tulbure și mai mult decât eram deja. Dar nu-mi veneau idei noi. Mi-a trecut prin minte că aș avea nevoie de o transfuzie abundentă de realitate cotidiană ca să alung pe un plan secund grămada de realități dezgustătoare. Atunci am hotărât să renunț la cufundarea în gânduri, să-mi aprind altă țigară interzisă și să mă alătur tabloului aberant al revoluției interpretate de către măscăricii mei de elevi.

Am întrerupt fără menajamente ultima decapitare și condamnatul a protestat energic, unele glasuri ale așa-numiților *sans-culottes* alăturându-se și ele protestelor. Reverendul și-a dat jos din cap coșul de hârtii, fetița cu gât metaforic l-a luat servilă și l-a pus fără zgomot pe podea. Fără să vrea, toți și-au abătut atenția asupra mea, presupun că nu au interpretat întreruperea ca pe o amenințare cu reproșurile, sunt perfect conștientă că, dacă ar fi fost așa, vacarmul ar fi continuat la nesfârșit. Dar se pare că e adevărat că limbajul trupului spune multe despre o persoană și, prin intermediul lui, eu le transmiteam ceea ce simțeam: „Mă doare în cot dacă distrugeți școala, spuneam eu în discursul meu lăuntric, dacă fumați, dacă muriți de râs, în vreme ce eu încerc să vă explic cum s-a desfășurat un anumit eveniment din Istorie, de fapt mă bucur sincer că în acest moment vă sinchisiți de mine tot atât cât mă sinchisesc și eu de voi, dar o singură dată și fără

să servească drept precedent, o să mă includeți în jocul vostru de căcat. Eu sunt Blanca, o să reușesc să fiu Blanca: stăpână pe situație, stăpână peste voi toți, voi folosi unul dintre miile voastre de șiretlicuri, de data asta voi fi o profesoară respectată, deși, în sinea mea, sunt conștientă că nu o merit". Și nici una, nici două, mi-am pus coșul de hârtii în cap și am început să le vorbesc despre Filip al II-lea și despre o Spanie renascentistă care nu avea nicio legătură cu tema Franței răsculate căreia, potrivit programei școlare, îi venise rândul să o abordez în dimineața aceea.

La trei și jumătate am băut o cafea, am plătit masa și m-am dus direct la metrou. Firma Detectivii Recasens se afla în mezaninul A al unei clădiri situate la o distanță egală între stațiile de metrou Gran Vía și Callao. Era vorba despre o clădire întunecată, veche, cu tavane înalte și cu un ascensor antic și de demult, ocupată în exclusivitate de birouri închiriate. Cabinetul de lucru al firmei Detectivii Recasens nu era altceva decât o continuare a vestibulului de la intrarea în clădire; ușa dădea direct în birou, fără nicio altă trecere sub formă de hol sau sală de așteptare. Biroul consta dintr-o încăpere cu o structură matematică: un dreptunghi perfect care încadra o vedere panoramică minimalistă; un interior aproape gol, nu pustiu, dar fără niciun element care să atragă atenția. În spatele mesei, care domina în întregime camera, semeți ca niște umbre, cei doi detectivi. Un tânăr, și el minimalist, cu o figură fermă, de o simplitate categorică: doi ochi, un nas și o gură, plasate pe o înfățișare hieratică, aproape fără nicio expresie, și o femeie la vreo șaptezeci de ani, cu o constituție ceva mai solidă, întruchipau personalitatea juridică a firmei Detectivii Recasens.

Trebuie să admit că, după ce am inspectat terenul, stânjeneala mea pentru faptul că o spionam pe Blanca a crescut destul de mult, dar mi-am continuat treaba începută, nu mai aveam încotro. Tânărul și-a luat la revedere fără să zâmbească și a stabilit o întâlnire cu bunica lui (pentru că detectiva s-a dovedit a fi bunica lui) peste o oră.

M-am așezat acolo unde mi-a indicat detectiva și am încercat să răspund cât mai bine cu putință la întrebările care aveau să decurgă, dar treaba nu era deloc ușoară.

Trebuia să prezint, cu cea mai mare precizie, cum trăia Blanca, ce prieteni și posibili dușmani avea, cu ce fel de activitate își umplea timpul liber, cum se relaționa din punct de vedere social, pe ce obișnuia să-și cheltuiască banii, care erau preocupările ei și o lungă înșiruire de necunoscute. Pentru că erau adevărate necunoscute, dat fiind că nu cunoșteam niciun răspuns.

Am utilizat un mijloc cam bizar la care obișnuiesc să recurg atunci când hotărăsc să-mi fac o idee despre cineva: îmi imaginez o siluetă despuiată și încep să-i completez treptat spațiul interior cu piese pe care le consider că se potrivesc cel mai bine cu ceea ce arată. E vorba despre un sistem pe care l-am învățat când eram în școala primară și care mi-a rămas în mod involuntar întipărit în minte pe când făceam un ciudat exercițiu la ora de științe: trebuia să dau formă unui genotip plecând de la fenotip; aveam la dispoziție o hartă genetică realizată cu pasteluri marca Manley și cu niște manechine din carton decupabil, cu trăsături foarte diverse: unii erau blonzi, alții cu părul roșcat, ochi verzi, ochi căprui și așa mai departe, o mulțime de date de la care plecând se putea cerceta informația lor genetică. Privind acest joc didactic cu mintea de acum, îl consider extrem de simplu și, bineînțeles, deloc verosimil, dar, la momentul acela, mi s-a părut o idee atât de fascinantă, încât

am inclus-o fără să vreau în repertoriul meu comportamental și de atunci judec oamenii, din fericire chiar și în necunoștință de cauză, în funcție de aparențe. Tot prin optica mea actuală îi privesc pe profesorii din trecutul meu cu o oarecare invidie, fără îndoială că Revoluția Franceză înscenată de mine ar fi fost un mare succes printre elevii dispuși să învețe legile lui Mendel[1] cu pasteluri marca Dacs, fără să-și pună întrebări dacă e sau nu vorba despre o idee prostească.

Am purces, așadar, să o transform pe Blanca într-un personaj despuiat de specific și să-i umplu treptat spațiul cu atribute care să-i confere spiritul corespunzător. Am început să schițez înfățișarea ei și m-am pomenit cu niște caracteristici care nu clarificau prea mult situația: meșele oxigenate risipite în coama de păr, netezită cu mare migală cu peria, contrastau cu îmbrăcămintea, bazată în special pe blugi de bună calitate, cămăși și șiraguri de mărgele cu design alternativ, un ansamblu de date care făceau din ea un hibrid între pițipoancă, *hippie* și neoprogresistă, perfect adaptabilă mediilor oricăreia dintre cele trei categorii; puținii prieteni pe care i-i cunoșteam se ocupau cu treburi foarte diferite, precum cântatul la violoncel, predarea de cursuri la un liceu sau coordonarea unui *call center* cu emisie și recepție telefonică, particularități care nu ofereau nici ele multe indicii când trebuia să o pui pe Blanca într-un context. Timpul său liber, alcătuit doar din serile și nopțile de vineri, sâmbătă și câte o duminică, îl dedica în exclusivitate ieșirii cu prietenii aceia cărora de-abia le știam numele. Cu mine, își împărțea doar timpul ocupat și nopțile din cursul săptămânii, pe care le petreceam corectând exercițiile din clasă, uitându-ne la televizor sau jucându-ne cu cățelușa. Blanca era într-adevăr foarte greu de clasificat cu ajutorul sistemului de

[1] Gregor Johann Mendel (1822-1884), naturalist austriac, a formulat legile care guvernează moștenirea genetică. (n.tr.)

presupuneri, așa că am descoperit numaidecât că portretizez o Blanca lipsită de conținut.

– Aproape că nu știu nimic despre ea, am recunoscut eu.

– Dar nu-i vorba despre cea mai bună prietenă a dumneavoastră? se miră detectiva.

Ei bine, da, era vorba într-adevăr despre cea mai bună prietenă a mea, oricât de necrezut ar fi părut. Eu țineam la ea și ea ținea la mine, în asta consta statutul de intimitate. Am crescut aproape ca surorile, de fapt am împlinit împreună toate ciclurile firești ale vieții, unul după altul, până când am ajuns la inevitabilul stadiu al adolescenței, moment în care fiecare din noi și-a folosit propriile reflexe pentru a-l înfrunta în felul ei. Și, din acel moment, i-am pierdut urma. O parte din teritoriul ei nu-mi mai era împărtășită, și era vorba despre partea cea mai necruțătoare: cea care o înghițea, o făcea să fie nesăbuită și o invada până o poseda complet.

– Da, Blanca este cea mai bună prietenă a mea, și ținând seamă de faptul că nu am alta, este o prietenă și mai bună, dacă se poate spune așa, am zis eu puțin cam ofensată că s-ar fi putut pune la îndoială prietenia noastră. Dar nu obișnuim să ieșim împreună cum fac prietenele convenționale. Ea are viața ei, mica ei parcelă de teren, eu o am pe a mea, și fiecare din noi respectă spațiul celeilalte. Ne întâlnim doar la serviciu și seara, când cinăm și ne uităm la televizor.

– Chiar nu ieșiți împreună în niciun weekend?

– Uneori, când mergem să ne uităm la îmbrăcăminte sau să facem vreun comision, când trebuie să ducem cățeaua la veterinar, de exemplu, sau când facem cumpărăturile pentru o lună.

– Atunci, permiteți-mi să vă spun că alcătuiți o pereche foarte ciudată de prietene intime. Și permiteți-mi să vă atrag atenția în treacăt că această împrejurare îmi complică sarcina

de a elabora un raport despre situația acestei domnișoare. Mă rog, măcar spuneți-mi: o fi ieșind cu altcineva, din moment ce nu se are bine cu dumneavoastră în anumite puncte de vedere...

– Da, mă rog, ea iese mult. Îi plac petrecerile, nopțile. Eu nu le găsesc nopților niciun haz, înțelegeți ce vreau să spun, de aceea n-o însoțesc, asta nu înseamnă că nu ne avem bine, am continuat eu să mă revolt față de ideea că ne-ar considera incompatibile într-o anumită privință, deși asta era realitatea.

Antonia, detectiva, a protestat. Nu era cu putință să lucreze dacă eu nu eram în stare să-i pun la dispoziție nici măcar o informație. Chiar nu știam cu cine avea de-a face prietena mea cea mai bună, colega mea, cea care îmi făcuse rost de slujbă în vremuri de criză?

– Ăsta-i adevărul, Antonia, de ce v-aș spune altceva? Nu-mi doresc nimic pe lume mai mult decât să aflu în ce încurcătură a intrat Blanca. Și nici nu vă închipuiți cât de greu mi-a fost să vin la biroul dumneavoastră, cât de greu îmi este să hotărăsc fiecare pas pe care trebuie să-l fac. Ce n-aș da să știu cum să vă ajut mai bine.

– Păi atunci, draga mea, mi-a răspuns detectiva, va trebui să încercați să colaborați.

Primul pas spre această colaborare consta în a-mi aminti. Să caut printre cotloanele din creierul meu fapte nelămurite ale căror ițe ar coincide cu altele corespunzătoare altui cotlon, fie acesta conștient sau subconștient. Să începem, de exemplu, să reflectăm la relațiile ei sociale, să povestesc tot ce știu, orice amănunt ar putea fi semnificativ.

– Sunt două colege de la școală: profesoara de filozofie și cea de engleză; știu că se întâlnește cu ele în multe seri. Sunt singurele, din câte știu eu. Sunt și singurele din liceu nemăritate și de o vârstă apropiată cu a noastră, poate că de

aceea ies uneori împreună, întrucât, adevărul e că nu-mi vine în minte ce altceva ar putea să aibă în comun ele și Blanca...

– Le cunoașteți bine? m-a îndemnat Antonia, văzând că îmi dădeam drumul la gură.

– Hm, bine, bine, n-aș zice. Sunt colegele mele. Iau de obicei micul dejun cu ele. Ce pot să vă spun despre Judith, cea de filozofie, este că nu pot s-o sufăr. Cea de engleză, Merce, care este mai simpatică...

Într-un cuvânt, nu știam nimic despre Blanca și, dacă eu nu știam nimic despre Blanca, Antoniei avea să-i fie destul de greu, motiv pentru care era de dorit ca eu să știu ceva despre Blanca, fapt ce ducea direct la următoarea concluzie: dacă voiam să o ajut pe prietena mea, trebuia să fac niște schimbări în rutina mea, schimbări care includeau și faptul de a ieși cu ea. Poate că va fi necesar doar un weekend, pentru că, dacă treaba era atât de gravă după cum părea, era bine să ne grăbim să ajungem la o concluzie. Antonia, la rândul ei, va iniția cercetarea neavând nicio informație de la care să pornească, iar luni ne vom întâlni la aceeași oră în biroul ei. I-am pus la dispoziție, în cele din urmă, câteva adrese pe care mi le-a cerut (de acasă, de la școală și cea a locuinței lui Merce, lipită spate în spate de a noastră). M-a întrebat, de asemenea, vreo două lucruri despre Amina Rayad, menajera, cu care atât eu, cât și Blanca eram într-o asemenea armonie, încât încetase de multă vreme să fie o angajată, ca să devină ceva asemănător cu o prietenă, și despre care consideram că era imposibil să aibă vreo legătură cu problema Blancăi.

Gândul la ceea ce mă aștepta nu mă entuziasma absolut deloc, după cum și mai puțin mă entuziasma certitudinea că Blanca risca primejdii cumplite, iar eu, cu toate că știam, aș fi stat cu brațele încrucișate.

Potrivit indicațiilor Antoniei, trebuia să apar acasă zâmbind cu gura până la urechi și să fiu foarte convingătoare când îi voi spune Blancăi că în seara aceea aveam intenția de a o însoți să bem un păhărel. Cu ea și cu gașca ei de prieteni, oricare ar fi fost aceștia. Să fiu convingătoare, spusese detectiva, conștientă cu siguranță de prostia pe care mi-o cerea. Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să depășesc în mod voit și atât de absurd această limită între seară și zori de zi: trează, fumând, bând și făcând oricare dintre lucrurile pe care le făcea ea în orele pe care eu le dedic somnului liniștit. Această ofertă i se va părea Blancăi, fără îndoială, neverosimilă, își va da seama că ceva nu e în regulă, nu va accepta compania mea cu una, cu două și va dori să știe motivul.

E adevărat că Blanca, la vârsta de cincisprezece ani, încercase să mă convingă de farmecul chefului nocturn, dar odată abandonat proiectul, nu a mai insistat niciodată. A reușit chiar de două ori să mă facă să o urmez, două nopți de care îmi amintesc ca fiind groaznice. După cea din urmă, am hotărât definitiv că noaptea nu era de mine și am aruncat ancora în molcoma rutină cotidiană casnică și diurnă. Și ea și-a asumat acest fapt fără să mai discute.

Uneori, mă întrebam de una singură ce resturi or mai fi rămas din Blanca adolescentă, magnetică; Blanca pe care am însoțit-o în acele două dăți, cu pornirile ei agresive, aura ei de zeiță luminând nopțile deja încinse din Jávea, fulgerându-i cu privirea pe străini, în general madrileni aroganți, ca o fată foarte frumoasă de prin părțile locului, atât de cochetă, zeița Blanca, de care m-am îndepărtat de frică și din gelozie și pe care am ajuns, la un moment dat, să o etichetez ca fiind de moravuri ușoare, când o vedeam rătăcindu-se în întuneric ca să se întrețină cu vreun băiat, având doar cincisprezece ani și, pe deasupra, grozăvindu-se din acest motiv.

Pentru că pe atunci nu eram ştearsă, nu mă simţeam o fată ştearsă şi plicticoasă, mă simţeam o persoană decentă, iar ea nu numai că profita de tinereţea ei, ci era cam curviştină. Şi după aceea, peste vreo doi ani, când s-a hotărât să studieze o carieră aseptică, lipsită de farmec, fără *calitate intelectuală,* crâmpeiul de aură care o mai învăluia încă s-a prăbuşit definitiv pentru mine; bineînţeles că a încercat să mă includă în proiectul ei.

– Ascultă, domniţo, studiul Literelor este o capcană: te legi la cap studiind, citind cărţi, îţi iei licenţa şi o să putrezeşti în şomaj; dar, într-adevăr, o să te simţi foarte cultă, o erudită cu frigiderul gol, ceva mai mult decât fascinant. Nu, draga mea, nu, există mii de alternative, trebuie să ştii să profiţi de împrejurări, trăim în epoca tehnologiei informaţiilor, cine are nevoie să se omoare studiind? Gândeşte-te şi, dacă nu vrei să te gândeşti, măcar ascultă; fii atentă ce poţi face dacă te înscrii la o şcoală de Inginerie Informatică: de la dobândirea tuturor cunoştinţelor necesare ca să te strecori într-un sistem central de date şi să schimbi un calificativ de neprezentare la examen sau de respingere cu unul de reuşită la examen sau să obţii o notă bună, până ajungi să înveţi chiar şi să elaborezi o diplomă falsă, în caz că te-ai plictisit să mai mergi la cursuri la mijlocul anului. Există nişte programe care sunt o minune, copiază diploma, doar că trebuie să ştii să le mânuieşti. Ascultă ce-ţi spun, măcar o singură dată.

– Dar... e o absurditate... am de gând să învăţ, şi tu la fel, oricât de tulburată te prefaci că eşti. Eu ştiu că vrei să mergi la universitate şi să ieşi pregătită, aşa cum se cuvine.

– Bineînţeles. Dar un lucru n-are de-a face cu celălalt. Îţi vorbesc despre identificarea mediului care te interesează, nu-ţi spun să stai cu burta la soare, ci doar să profiţi de ceea ce este disponibil, asta-i tot.

Nu voi ști niciodată dacă asta era tot, cu Blanca nu era ușor să reușești să afli. Poate că ei i-au mers bine lucrurile cu acea schemă mentală atât de sucită, dar asta nu era pentru mine. Biata mea Blanca, m-am gândit eu, sărăcuța de ea.

Din fericire, nesăbuința de la optsprezece ani putea fi trecută cu vederea și eu prefer să atribui confuziei inerente vârstei temeiul interpretărilor mele personale. Biata Blanca? Pentru numele lui Dumnezeu, după ce și-a încheiat studiile de inginerie, iar eu mi-am luat licența în Istorie, aș fi ucis chiar și numai în gând pentru cea mai puțin promițătoare dintre ofertele care plouau pe capul ei și pe care ea își permitea să le refuze. Ei bine, în tot acel timp în care eu am continuat să-i atribui vioiciunea și instinctul unei golănii înnăscute, ea a absorbit întruna experiențe și a încercat să mă includă și pe mine în ele, până când, într-o bună zi, s-a dat bătută și m-a lăsat în pace. De atunci, am observat-o de departe cu o privire pe furiș, care s-a transformat treptat, pe măsură ce treceau anii, într-o indiferență sterilizată, fără urmă de invidie. Și acum mă vedeam obligată să mă întorc imediat în acel punct îndepărtat în care am lăsat-o, să pătrund din nou într-o lume care era a ei și despre care nu știam nimic, și nici nu aveam chef să aflu.

Când am ajuns acasă, Blanca nu se întorsese încă. Amina tocmai termina de spălat cățeaua, casa mirosea a amestec insuportabil de cafea la filtru preparată de curând și spray-uri *considerate nedăunătoare pentru stratul de ozon*, dar deosebit de agresive pentru căpușe. Mi-au ieșit amândouă în întâmpinare, cățeluța cu euforia care o cuprindea ori de câte ori o băgam în cadă, dând din coadă și marcând cu trupul ei o orbită în jurul meu, într-o cursă dezlănțuită, și Amina cu sprâncenele

încruntate, luându-şi o expresie care la ea nu însemna supărare, ci plictiseală şi, în consecinţă, ameninţarea cu pălăvrăgeala.

– A sunat Bautista, a spus ea.

„Bau, m-am gândit eu, am uitat să-i spun detectivei că există Bau, cum e cu putinţă?!"

Expresia mea consternată a speriat-o pe Amina.

Amina a avut întotdeauna tendinţa de a dramatiza şi a exagera orice problemă. Faptul că apelul lui Bau nu m-a lăsat indiferentă, aşa cum se aştepta ea, putea să devină o armă de distrugere în masă, mai ales dacă Amina se plictisea de prea multă vreme. Blanca o numise întotdeauna „Şeherezada asta", datorită capacităţii sale de a fabula şi, fără îndoială, era vorba despre cea mai bine aleasă poreclă din lume. Cuprinsă de un acces de panică, Amina a început să vocifereze:

– I-am spus că azi o să ajungeţi amândouă devreme! Cum e vineri, se presupune că Blanca vine să se aranjeze ca să iasă, iar tu ajungi întotdeauna înaintea ei. De unde să ştiu eu? Acum ce facem? Gata, ştiu, a improvizat ea pe loc: când o să sune, o să-i spun că a fost un accident la liceu şi că vi s-a cerut să rămâneţi până mâine.

– Ia auzi ce scuză tâmpită! Ce rost ar avea ca eu şi Blanca să dormim la locul accidentului? Mai bine să nu inventăm că s-a întâmplat vreo tragedie. Dacă sună Bau, răspund eu direct.

– Am pregătit cina şi am spălat căţeaua, a spus Amina, liniştindu-se brusc şi aşteptând să-i fie recunoscută munca.

– Splendid, am aplaudat eu. Şi Blanca n-a sunat?

– Nu, a răspuns Amina. Am făcut şi cafeaua. Poţi s-o aştepţi în bucătărie bând o ceaşcă, tocmai am făcut-o.

A fost cât pe-aici să refuz invitaţia, dat fiind că ceştile de cafea băute împreună cu cineva produceau în sufletul Aminei o ciudată iluzie de complicitate, cu inevitabile efecte colaterale care includeau taifasul şi agitaţia. Dar am acceptat, conştientă

de fapt că avea să-mi prindă foarte bine o repriză de cafea cu Amina ca antidot împotriva neliniștitoarei mele supradoze de realitate.

A turnat două cești. A stins lumina și a lăsat ușa deschisă, una dintre maniile ei, întotdeauna trebuia să bei cafeaua în penumbră. Mi-a umplut ceașca de zahăr, în a ei era doar cafea neagră și amară. Îi plăceau la nebunie gusturile și mirosurile amare; dulciurile, dimpotrivă, i se păreau infantile.

Pe Amina o entuziasmau gusturile amare și penumbrele, amintirile melancolice și viitorul incert, adora ambiguitățile, tot ce nu era explicit și culegea din realitate ceea ce era cel mai puțin folositor după părerea oricui, ceea ce era rezidual și ceea ce nu ar fi constituit, dacă ar fi fost posibil, o certitudine, deoarece în felul acesta dispunea de o mai mare marjă de manevră în procesul de tulburare căruia îi supunea în mod sistematic orice întâmplare. Amina avea un har: acela de a fabula. Dispunea de o asemenea măiestrie pe care o dovedea în momentul în care își nara poveștile, pe care le concepea pe măsură ce le relata, încât eu și Blanca am numit-o Șeherezada noastră. Numele i se năzărise Blancăi.

– Este o Șeherezada, dar poveștile ei sunt cu mult mai bune decât cele pe care le născocea aceea din *O mie și una de nopți* ca să-și salveze pielea – așa o caracteriza Blanca. Și partea bună este că datorită capacității ei de a născoci și cu un pic de inițiativă, tipa asta ar fi în stare să cucerească lumea.

Eu, mult mai puțin romantică decât prietena mea, o consideram o simplă colecționară compulsivă de minciuni nevinovate, nedăunătoare, pe care le combina cu măiestrie cu episoade reale, culese în timpul unor veri nu foarte fericite petrecute în Maroc, ca să născocească acele povești exotice cu care eu și prietena mea ne omoram timpul în unele seri lenevoase. Cu puțină bunăvoință, puteai învăța despre obiceiuri

ale lumii musulmane, fără să recurgi la *National Geographic,* doar din poveștile ei, dar trebuia să ai talentul de a diferenția realul de ficțiune, deoarece Amina era o plăsmuitoare și jumătate, capabilă să-l facă pe omul cel mai realist să creadă că, dacă își propune, nu e chiar atât de greu să o ia la goană prin aer pe un covor zburător.

De fapt, Amina nu știa prea multe despre țara tatălui ei. Își petrecuse toată viața la Madrid, asumându-și rolul de mamă a celor doi frați ai ei mai mici și de administrator al casei. Dădea socoteală doar tatălui ei, un bărbat energic și cam despotic, pe care îl admira foarte mult și de care depindea din punct de vedere emoțional. Mama ei murise când ea avea nouă ani și tatăl ei îi acaparase atunci toate disponibilitățile afective. Simțea pentru el o devoțiune aproape mistică și îi scuza toate tiraniile pe care acesta i le impunea pentru simplul fapt că era femeie. Proiecta asupra lui toată dragostea de care dispunea, dar tatăl ei nu părea să bage de seamă. Eu nu cunoșteam aceste amănunte de la ea, pentru că ar fi vorbit în mod explicit pe această temă, dar, cu toate astea, le știam. Fiind incapabilă să evit imprudentele mele tendințe de psihanalistă, eram totuși în stare să recunosc perfect includerea tatălui, o includere subliminală, în poveștile pe care le născocea ca să ne amuze pe mine și pe prietena mea. În schimb, Blanca identifica felul în care Amina își rezolva presupusele probleme, îi admira imaginația și îi aplauda îndrăznelile. Uneori, încerca ore întregi să o convingă să transforme în realitate cea mai absurdă dintre fanteziile ei.

Amina și frații ei se născuseră la Madrid, ca și mama lor, dar se duceau aproape în fiecare vară la Tánger, unde Amina și băieții primeau instruire intensivă din partea mătușilor lor, cu scopul de a-i face să devină musulmani adevărați; dar la Madrid, și în ciuda faptului că mergeau la un liceu public,

au fost îndrumaţi pe calea catolicismului. Aliajul acela de doctrine s-a cristalizat în mod foarte diferit în fiecare dintre fraţi. Mohamed, cel mic, receptiv şi docil, învăţase să împace ambele confesiuni; mergea vinerea la moschee şi se ruga cu zel. După cele întâmplate la 11 septembrie, dobândise acasă la el condiţia de fiu preferat, pentru că fusese atacat în mod brutal de nişte flăcăi mai mult sau mai puţin de aceeaşi vârstă; când i-a surprins mâzgălind insulte pe zidurile moscheii şi i-a luat la rost, această întâmplare l-a făcut să devină automat martir în ochii întregii familii. Dar tatăl nu avea habar despre minunatele relaţii pe care le întreţinea Mohamed pe ascuns cu Fecioara Maria, în care avea multă încredere şi la care apela foarte des ca să acţioneze ca mijlocitoare când dorea să ceară ceva prea important de la Dumnezeu, numit şi Allah; nu avea habar nici despre lumânările pe care le aprindea în mod regulat pe altarul protectorului său favorit, sfântul care găsea lucrurile pierdute, dat fiind că Mohamed avea o personalitate distrată şi pierdea încontinuu totul, motiv pentru care exista întotdeauna câte o lumânare aprinsă pe mâinile lui Mohamed la imaginea Sfântului Anton de Padova.

Redouan, cel mai mare dintre fraţi, era musulman, fără influenţe de la vreo altă credinţă. La prima vedere, nu părea un credincios foarte ortodox, deoarece în unele zile de vineri nu apărea pe la moschee şi nu era în stare să recite pe de rost strofe din Coran, aşa cum făcea fratele său. El argumenta că asemenea manifestări practicate în exces se dovedeau a fi prea făţişe, că el prefera să-l invoce pe Allah în intimitate, atitudine care nu-l satisfăcea prea mult pe tatăl său. Amina se referea întotdeauna la el ca la talibanul parşiv de frate-meu; o spunea pe un ton drăgăstos, pentru că Amina folosea mojiciile doar când ţinea la cineva. Cert este că, prin acest calificativ, lăsa să se înţeleagă clar că Redouan era cel mai purist membru

al familiei, în vreme ce Mohamed era un mic impostor care rivaliza cu ea pentru dragostea și asentimentul tatălui lor.

În ceea ce o privea, Amina se declara atee, deși o asemenea mărturisire nu o exprima cu voce prea tare, deoarece era sigură că pentru tatăl ei a fi atee însemna ca și cum ar fi fost o mică acolită directă a Satanei.

– Tata ar fi preferat să mă vadă îmbrăcată în straie de călugăriță capucină (sic!) decât să mă audă spunând că Dumnezeu mi se pare a fi o minciună.

Și cum tot ce-și dorea Amina mai puțin pe lume era ca tatăl ei să sufere un atac de cord cunoscându-i înclinațiile, se prefăcea în fața lui că este cea mai credincioasă adeptă a preceptelor profetului Mahomed. Datorită acestor circumstanțe, se obișnuise să facă totul pe ascuns. Dar absolut tot, până într-acolo încât, sunt sigură, era fericită să facă lucrurile în felul acesta, trăind incognito și incluzând această situație de incognito în fabulațiile și în realitatea ei. Era puțin cam fantezistă, dar nu-mi amintesc să fi cunoscut în viața mea o persoană atât de amuzantă și de surprinzătoare ca Amina. Ceea ce mă fascina cel mai mult la ea erau activitățile ei clandestine: urmase chiar și trei ani de BUP[1] la distanță, prin sistemul denumit INBAD[2], dar tatăl ei a hotărât, încă de la începutul primului an, că va trebui să ajute din punct de vedere economic în casă, muncind ca menajeră, pentru că se pricepea de minune să coasă și să calce, așa că să se lase de mofturi academice. Știa că, deși tatăl ei o considera pricepută la treburile casnice, ar prețui-o și mai mult dacă l-ar înștiința

[1] Acronim pentru denumirea în spaniolă a așa-numitului *Bachillerato Unificado Polivalente / Bacalaureat Unificat Polivalent*, denumire oficială a învățământului secundar în Spania (n.tr.)

[2] Acronim pentru denumirea în spaniolă a unei instituții desemnate sub numele de *Instituto Nacional de Bachillerato a Distancia / Institutul Național al Bacalaureatului la Distanță* (n.tr.)

că a câștigat premiul Nobel pentru Biochimie, motiv pentru care, fără să stea mult pe gânduri, a născocit o viață de femeie, după tiparul femeii adevărate, trasat de tatăl ei. Muncea ca menajeră, desigur, dar numai două ore pe zi, restul timpului îl petrecea lucrând ca *ghicitoare în cărți de tarot*, de la noi de acasă și cu permisiunea noastră, chiar dacă pare inadmisibil. Bineînțeles că înțelegerea o aranjase cu Blanca, eu nu aș fi permis niciodată ca telefonul meu să fie utilizat zilnic în scopuri, ca să spun așa, cam dubioase. Avea un contract cu Compania de Telefoane, apelurile erau redirecționate către numărul nostru de telefon și ea își juca rolul câteva ore pe zi, născocind destine și îndrumând persoanele nefericite care optau pentru a forma numărul *Prezicătoarei Amina*, în loc să apeleze la un psihiatru, așa cum s-ar fi cuvenit. Îi dădea Blancăi ceva bani pentru că îi permitea să lucreze din locuința noastră. Eu nu am acceptat niciodată vreun bănuț, am scrupule; nu mi s-a părut niciodată etic să particip la asemenea farse.

Pe deasupra, Amina, între apeluri cabalistice și vase de spălat, se pregătea pentru examenul rezervat celor cu vârsta peste douăzeci și cinci de ani, fără ca familia ei să aibă cea mai mică idee, cu scopul de a reuși să intre la școala universitară de Asistență Medicală, „Îți închipui, Maria, eu asistentă medicală? Dar nu știu cum o să ascund de tatăl meu această ocupație, dar, mă rog, om trăi și om vedea, am mijloacele mele".

Bineînțeles că trebuia să aibă mijloacele ei. Și dacă nu le avea, or să le ticluiască împreună, Blanca și ea, erau grozave astea două, și cu atât mai mult când se întovărășeau și își coordonau ideile.

În afară de intrigile riscante la care se supunea ca să se poată ocupa de studiile ei, de vrăjitorie și de casa noastră, o mai ținea și pe a ei și, din când în când, ieșea pe ascuns, – când tatăl ei, agent de pază, acoperea turele de noapte –, ca

să tragă câte un chef nocturn. Ducea o viață dublă, pentru ea utilă și necesară ca să supraviețuiască, pentru mine, absurdă și terifiantă: o viață feciorelnică, dedicată exclusiv nobilelor îndeletniciri feminine, din câte știa tatăl ei; studioasă și muncitoare, plină de visuri și de proiecte, destul de instruită (în științe, un as, capabilă chiar să rezolve integrale; în litere, nu atât de dezinvoltă), cosmopolită și petrecăreață; această altă versiune corespunde părții din biografia ei necunoscută familiei. Amina se modela în felul acesta, pe bază de contradicții și de tablouri realiste manifestate solidar cu născociri și cu povești generate de firea ei de Șeherezadă, care ieșea la iveală permanent, fapt datorită căruia nu era chip să i se poată construi o personalitate echilibrată. Asta era percepția mea, desigur, nu a ei. Ea se credea puternică și bine definită, și poate că așa și era în multe privințe; stătea bine cu nervii, ca să dau un exemplu, cu toate că eu și Blanca îi diagnosticasem o hiperactivitate galopantă pe care ea o nega încontinuu, căci se considera liniștită și potolită ca o oaie, dar asta, afirma ea, era o calitate dobândită: își canaliza excesul de revolte aplecându-se peste cărțile de tarot de Marsilia și garanta că asta era ceea ce îi procura seninătatea pe care eu o căutam întruna prin cărțile de tip self-help și luând propranolol. Se lăuda că este atee și multe forme de superstiții i se păreau o rămășiță a subdezvoltării, dar nimeni n-avea voie să îndrăznească să-și bată joc când își punea mâinile în cap pentru că la o etalare îi ieșise nici mai mult, nici mai puțin decât o carte cu un turn prăbușit. Contradictorie și surprinzătoare la început, desigur, dar încetul cu încetul, începeai să te obișnuiești cu Amina și, în cele din urmă, să nu mai fii surprinsă de nimic și să-i consideri contradicțiile ca făcând parte din farmecul ei.

– Privește bine acest arcan, draga mea, mi-a spus ea chiar în ziua când am cunoscut-o, în timp ce scotea din enigmaticul

ei pachet de cărți una pe care apărea imaginea unei matroane extrem de ciudate, îmbrăcate în costum tipic din Lagartera, este vorba despre Marea Preoteasă, cartea polarității; reprezintă principiul dualității, al celor două drumuri... Dacă ți-a apărut în fruntea etalării este pentru că vrea să-ți atragă atenția asupra destinului tău la Madrid; trebuie să privești cu grijă în jurul tău, pentru că ți se va oferi o dublă alternativă.

– Să n-o iei în seamă, m-a prevenit Blanca, de față cu Amina și fără ca pe aceasta să o fi contrariat aparent afrontul. Fata asta scoate întotdeauna Marea Preoteasă când cunoaște pe cineva... este felul ei de a se prezenta pe sine.

La scurtă vreme după ce a cunoscut-o și a angajat-o, Blanca hotărâse că Amina nu este menajeră, că este o prietenă și, când am sosit la Madrid, mi s-a întâmplat exact același lucru. Ea venea zilnic la noi în casă. Făcea curățenie ca nimeni alta, dar îi era de-ajuns o oră sau două, restul timpului îl petrecea dând în cărți de tarot la telefon. Când *treaba* mergea prost și apelurile se răreau, ne amuza spunând-ne povești și uneori se juca cu cărțile de poker, dar asta nu-i făcea mare plăcere, pokerul era pentru Blanca. Amina juca doar Mincinosul, niciodată poker tradițional, „pentru că pokerul e prea american, frumoaselor, și americanii îi urăsc pe arabi, iar eu am multe trăsături de arăboaică; să-și vadă de treaba lor".

– Diseară o să ies cu Blanca, am prevenit-o eu cu gândul să-i tatonez reacțiile. Dar răspunsul ei nu mi-a oferit niciun indiciu, pentru că scăpa oricărei previziuni.

– Nu ți-e frică?

– De ce mi-ar fi frică?

– Pentru că Blanca iese întotdeauna singură sau cu una ori două tipe, cel mult, spuse ea cu condescendență, de parcă această concluzie ar fi fost una de bun-simț.

O foarte scurtă pauză de reflecție m-a ajutat să înțeleg că acea cafea băută cu Amina mi-ar putea aduce vreo informație dintre cele pe care Antonia, doamna detectivă, le cerea urgent.

– Și tu de unde știi cu cine iese Blanca?

– De obicei, iese cu cele două rasiste.

– Ce spui?

– Da, măi, cu profesoarele. Rasistele...

– Merce și Judith? Și de unde ai scos-o tu pe asta: că Merce și Judith sunt rasiste?

– Zilele trecute, Merce zicea ce bună e cartea aia a italiencei care are cancer, cred că se numește *Ura față de arabi.*

– Dar despre ce vorbești?! *Ura față de arabi* zici tu. Se numește *Mânia și orgoliul.* Și de-asta e rasistă Merce? Atunci, oi fi și eu rasistă, pentru că mi s-a părut o carte interesantă.

– Crezi că e interesantă *Ura față de arabi?* întrebă Amina cu un reproș în priviri.

– Nu se numește *Ura față de arabi,* am insistat eu. Cine ți-a spus că se numește așa?

– Redouan, trânti ea numele fratelui său, talibanul parșiv, cum îl poreclise ea, cu aceeași solemnitate cu care l-ar fi numit pe Mahomed însuși.

– Redouan, deci. Atunci du-te la FNAC[1] și cere cartea *Ura față de arabi* de Oriana Fallaci[2], și o să vezi ce mutră or să facă, nu te supăra. Și Judith, e și ea rasistă?

– Judith este nume ovreiesc. Ovreii sunt rasiști, este știut, răspunse ea fără prea multă convingere.

---

[1] Siglă pentru denumirea în franceză a centrului de librării *Fédération Nationale d'Achats des Cadres / Federația Națională de Achiziții pentru Cadrele de Conducere* (n.tr.)

[2] Scriitoare și jurnalistă italiană (1929-2006), și-a câștigat prestigiul internațional prin interviurile luate marilor personalități ale secolului XX și în calitate de corespondent de război în Vietnam sau în Orientul Mijlociu. (n.tr.)

Am privit-o pe Amina. Profilul ei atât de original, cu o piele groasă, de culoarea metalului și cu forme evidente, seducea ca o camee ciudată: nasul ei puternic arcuit, fruntea ușor bombată încadrând niște enormi și foarte frumoși ochi negri; avea douăzeci și cinci de ani, dar îi dădeai mai mult, m-am gândit eu de mii de ori cu frivolitate, însă ar fi putut cuceri orice tip cu acei ochi foarte mari pe care-i are; dar, în momentul acela, văzând-o dând pe gât cafeaua neagră și amară și făcând presupuneri plecând de la o bănuită argumentație prostească, m-a făcut să cred despre cei douăzeci și cinci de ani ai ei care arătau mai mult, fiind compensați de imensii ei ochi negri, că erau douăzeci și cinci de ani *prea naivi*.

Eu bănuisem întotdeauna că Amina face pe naiva ca să trezească în Blanca sentimentul de ocrotire și, nu atât de mult, dar totuși, oarecum, și în mine. Mi-am făcut calculele și am ajuns la concluzia că Amina căuta o mamă în toate femeile, dar, după părerea Blancăi, asta era o adevărată prostie: poate că Amina nu o fi reușind să se înțeleagă cu subconștientul ei și o fi simulând niște atitudini afectate, dar, în orice caz, asta ni se întâmpla tuturor și nu avea nicio importanță. Lucrul fascinant la Amina era capacitatea ei de a scormoni în imaginație, de a se contrazice și de a reuși până la urmă să extragă din viață ceea ce îi era necesar ca să supraviețuiască.

– Probabil că este acel amestec de sânge arab și spaniol, asta o preface într-o lumină călăuzitoare pentru supraviețuire. Păcat că e un pic cam zăpăcită, că nu se mișcă bine, că îi lipsește dezinvoltura. Păcat, păcat... comenta Blanca, uitându-se distrată în gol, cu privirea pe care o are medicul când încearcă să găsească leacul care să-l restabilească definitiv pe pacient punându-i un diagnostic bun.

– Rasistele, continuă Amina, n-au nici mașină. Iar Blanca aproape că nu o scoate pe a ei noaptea. Trei femei fără mașină

mişunând prin Madrid. Într-o bună zi, n-or să se mai întoarcă. Nu ştiu cum de nu ţi-e frică să ieşi cu ele.

– Şi de unde ştii că nu se întâlnesc prin Madrid cu prieteni care au maşină?

– Ovreica întreabă întotdeauna cine o să plătească taxiul. Ea nu scoate niciodată paralele, bineînţeles, întotdeauna e rândul Blancăi să plătească.

– Dar Judith nu-i evreică. Este din Manganeses de la Lampreana, din provincia Zamora, de credinţă catolică şi apostolească, dintre cele care merg la liturghie duminica şi ţin zilele de sărbătoare – mi-am dat seama brusc că explicaţiile mele sunt inutile din momentul în care Amina a decis că Judith este evreică. În afară de asta, probabil că Aminei îi era foarte clar că Judith nu avea nimic de evreică în ea –. Poate că la început merg cu taxiul, dar, după aceea, se întâlnesc cu prieteni care le duc cu maşina lor.

În momentul acela a sunat telefonul.

– Trebuie să fie Bau, deduse Amina. Întreabă-l pe el, care o iubeşte atât de mult pe Blanca. Sigur îmi va da dreptate.

Am ridicat receptorul.

– Alo!

– Bună, María? Ce mai faci? Blanca este?

– Bună, Bau. Nu este, nu s-a întors încă, vrei să-i transmit ceva? am întrebat eu.

– Nu, nu-i nevoie. O s-o sun mâine. E bine pe la amiază?

– Da, desigur, începând cu ora unu va fi trează, cu siguranţă şi, dacă nu, o s-o trezim.

Îşi luă la revedere cu un ciao simpatic şi închise telefonul.

– De ce nu l-ai întrebat dacă Blanca este în vreo primejdie? m-a dojenit Amina.

– Dar cum să-l întreb o asemenea prostie? Nimeni nu este în primejdie când iese să bea o bere cu nişte prietene.

Nimeni, cu excepția Blancăi, desigur, m-am gândit eu. Blanca trece prin toate primejdiile din lume și eu stau aici, fără să o pot ajuta. În fond, Amina asta intuia ceva, nu știu cum, dar intuia... Dar nu, bineînțeles, dacă aș fi nevoită să accept ca fiind semnificativă orice intuiție a Aminei, toți am trăi cu inima cât un purice și cu stomacul strâns, pentru că își petrecea viața având intuiții sau ghicind în cărți care intuiau în locul ei. Nu puteam culege date de la Amina, pentru că nu erau fiabile. Dar nu mă gândisem la Bau, poate că de la el aș reuși să scot vreo informație.

Bau era prieten cu Blanca; chiar dacă nu se vedeau prea des, vorbeau întruna la telefon. Detectiva trebuia să afle de existența lui Bau și era important să-i prezint imediat acest nou raport. Am hotărât să o sun de la telefonul mobil, pentru că cel fix fusese ocupat de curând de Oracolul din Delphi.

Amina zâmbea în timp ce dădea consultații. Trebuie să fi fost vorba despre ceva foarte amuzant, judecând după zâmbetul ei cu gura până la urechi. Nu mi s-a părut totuși că acea expresie radioasă ar fi cu totul compatibilă cu vorbele pe care i le adresa beneficiarei magicelor sale servicii.

– Draga mea, ești conștientă de mizeria ta, o văd, e adevărat? Ei bine, s-a isprăvit cu acea fățetă superficială și capricioasă. Trebuie să te întorci cât mai curând la armonie sau îl vei pierde definitiv pe bărbatul tău. Fii cochetă, dar delicată... prefăcătoriile tale te-au dus cumva pe vreun drum avantajos de-a lungul vieții tale plictisitoare? Nu, draga mea, a sosit momentul să deschizi porțile legitimității. Marea Preoteasă a vorbit, dar se află aproape de Turn, fapt din care văd limpede acele intenții oculte pe care le ai de a-ți păstra falsa candoare ca să-l reții. Uită acest comportament grotesc ori nefericirea te va absorbi și va topi puțina dragoste care i-a

mai rămas, puținul pe care tânărul acela îl mai poate încă simți pentru tine.

În general, Amina nu își jignea prietenii, de fapt îi alinta într-un mod grețos: „Nu-ți încrucișa picioarele, iubire; concentrează-te, dragostea mea, că o să tai cărțile; dreapta ori stânga, suflețelule?" Era dezgustătoare, dar cert este că acești indivizi ciudați aflați în suferință îi reclamau din nou serviciile. Acorda ajutor mai multor clienți permanenți, unii sunau o zi, da, o zi, nu. Ca regulă generală, îi solicitau o jumătate de oră doar ca să-i poziționeze: „Nu încrucișa picioarele, nu, nu vorbi acum, nu permite ca gândul tău să fie blocat de ceva, plângi, plângi, descarcă-te, acum, da, crăiasa mea, povestește-mi, spune-mi mai mult, simt cum îți arunci toată disperarea din sufletul tău rănit asupra spiritului meu, lasă-mă să te ocrotesc, așa, iubire, așa, acum ești mai liniștită? Atunci, mai plângi puțin, hai, dă afară toate supărările".

Dar femeia aceea pe care o acuza de mizerie fusese ofensată prin vorbe bune. Uneori, așa făcea, era ceva foarte ciudat. De multe ori, trebuie să le tragi o bătaie, răspundea ea când eu și Blanca îi ceream socoteală pentru acele subite agresivități, ba sună cu multă îngâmfare, ba... sunt unii foarte prost crescuți, trebuie să *le faci o bună primire*, după aceea vor suna din nou, e ceva care nu dă greș.

Și cert este că, într-adevăr, nu dădea greș.

– Mă duc la mine în cameră, Amina, am spus eu de îndată ce i-a închis telefonul bietei femei după ce a mai umilit-o câteva minute în plus. Vreau să fac un duș înainte de plecare. Tu ce-ai de gând să faci?

– Să vedem ce vrei tu să fac. O să plec chiar acum. Patru telefoane toată ziua, am motive să fiu spetită. Aici nu mai am nimic de făcut, o șterg. Taică-meu este de serviciu, dar cred că Redouan o fi acasă. Parșivul de taliban nu știe nici să-și

prăjească un ou, așa că plec ca scăpată din pușcă să-l ajut, spuse ea luându-și canadiana. Atunci mă duc. Pe luni. Și ai grijă în noaptea asta.

Atâtea recomandări de prudență începeau să-mi facă părul măciucă. Nu-mi trecuse prin cap să mă gândesc prea mult că, dacă Blanca era vârâtă în treburi necurate, iar eu călcam pe urmele ei, în mod inevitabil mă voi pomeni până la urmă la fel de amenințată.

– Da, o să am grijă, Amina, nu-ți face probleme. Și o să-i port și ei de grijă.

Privirea mea și a Aminei se încrucișară, complice pentru câteva clipe, iar trăsăturile ei se îndulciră și ele pentru o secundă.

Am intrat la mine în cameră, am scos mobilul și m-am grăbit să o sun pe detectivă. Mi-a răspuns nepotul, l-am recunoscut numaidecât după lipsa de amabilitate. Am întrebat de Antonia și mi-a dat-o la telefon fără să spună nici măcar un politicos „așteptați, vă rog".

– Alo!

– Antonia, sunt María. Vă sun pentru că mi-am amintit ceva care ar putea fi important.

– Da, spuneți-mi, María.

– E vorba de un prieten al Blancăi pe care nu știu de ce am uitat să-l menționez. Îl cheamă Bautista, dar toată lumea îi zice Bau. Nu știu multe despre el, dar pot să vă spun tot ce-ar putea fi de folos după părerea dumneavoastră în sprijinul investigației.

Am răspuns la șirul de întrebări pe care Antonia a considerat nimerit să le formuleze. Erau destul de asemănătoare cu cele referitoare la Mercedes sau la Judith. Nu puteam depăna o poveste la fel de fină în cazul lui Bau, dar am făcut tot posibilul. Știam că Bau era primul prieten pe care ea și-l făcuse la Madrid, că era vorba de o persoană cumsecade, un artist, violoncelist, ca să fiu mai exactă, cam mizantrop, cam

nevrotic, probabil suferind de agorafobie, dar toate astea erau presupuneri de-ale mele, plecând de la faptul că ieşea puţin din casă, o mansardă de pe strada Desengaño, compunea muzică, întreţinea relaţii cu diverse persoane, în special prin serviciul de *messenger* de pe *Hotmail*, unde, bineînţeles, o cunoscuse şi pe Blanca. O vizita câteodată, dar de puţine ori. Ea era cea care, în general, se ducea la el acasă. Mie mi se părea băiat bun şi desigur inofensiv, credeam că nu ar fi putut absolut deloc să clarifice în vreun fel această chestiune, dar şi astea erau tot presupuneri de-ale mele, întrucât îl cunoşteam foarte puţin. Fizic: şaten, ochi deschişi la culoare, atrăgător, să tot fi avut vreo trei ani mai mult decât noi, deşi părea cu cinci ani mai tânăr, delicat, dar neafectat, cu o siluetă ca a statuilor lui Praxiteles, ceea ce îi conferea un aer copilăros şi de o gingaşă vulnerabilitate.

– O siluetă ca a lui Praxi şi mai cum? se miră Antonia.

– Vreau să spun o siluetă cam feminină, am încercat eu să-mi controlez pedanteria, folosind un limbaj neîndoielnic mai popular.

– Homosexual?

– N-am spus asta – dar acum, că Antonia o menţiona, putea fi o altă presupunere de-a mea lipsită de temei.

– Bine. Pentru orice altceva nu ezitaţi să mă sunaţi, María. Voi aştepta apelul dumneavoastră. Veţi ieşi diseară cu prietena dumneavoastră, presupun.

– Da. Deşi încă nu s-a întors acasă. Încep să-mi fac griji, vă spun sincer.

La ora aceea, Blanca, în fiecare vineri, era cufundată în sarcina de a-şi ascunde chipul în spatele unor măşti uleioase pe care le numea cu solemnitate esenţe învăluitoare.

– O s-o sun pe mobil, Antonia. Vă las. Dacă e ceva, orice, o să mă pun în legătură cu dumneavoastră, nu vă faceţi griji.

Ne-am luat la revedere. Am închis și am format imediat numărul de telefon al Blancăi. Era deconectat sau în afara ariei de acoperire, să încerc mai târziu, mi-a indicat o voce de tinichea. Am hotărât să fac un duș rapid cu apă aproape rece ca să mă liniștesc. Mă întrebam întruna în sinea mea dacă nu ar fi fost mai înțelept să o supun direct pe Blanca unui interogatoriu, să o apuc de gulerul bluzei și să-i cer tot felul de amănunte: în ce încurcătură intrase, cum de a fost cu putință, de ce mi-a ascuns-o... dar această ultimă întrebare le dezlega și pe cele dinainte: a trebuit să accept, chiar în momentul reflecției, că Blanca nu-mi povestea nimic. Era ciudat faptul că mă adoptase drept cea mai bună prietenă a ei. Antonia avea dreptate: grozavă prietenă eram eu pentru Blanca! Ce împărtășeam? Cafeaua de dimineață? Omleta cu dovlecel de seară? Vizita la piața volantă din cartierul Aluche de sâmbătă la amiază sau afecțiunea Lolei, chihuahua drăgălașă și scandalagioaică? Categoric, nu ar fi fost indicat să încerc să o trag de limbă direct, Blanca ar fi negat și cu siguranță că m-ar fi îndepărtat de ea și de problema ei, deoarece era vorba, fără nicio îndoială, despre un subiect foarte delicat.

Mi-am dat seama că îmi era somn. Nu știu dacă e lobul parietal sau cel occipital, n-are importanță, dar există un coltișor în cap care dirijează ritmul somnului, iar eu am bănuit întotdeauna că al meu este hipertrofiat. Hipersomnie, o numesc eu, puturoșenie recalcitrantă preferă să o numească Amina, cert este că, din pricina acestei tulburări, recurg sistematic la cafea. Mi-am amintit că Amina lăsase o cană plină și m-am dus cu nerăbdare la bucătărie. Dacă în noaptea aceea aveam să o urmez pe Blanca, trebuia să mă îndop cu excitante, altminteri, înainte de miezul nopții, aveam să mă împrăștii pe acolo ca mărgelele unei cenușărese oarecare. Frumoasă metaforă, am zâmbit eu, în timp ce-mi turnam cafeaua. În

noaptea aceea, voi fi o cenuşăreasă în mijlocul balului, dar fără o zână ocrotitoare care să mă ajute. Nimeni nu-mi va lua locul în misiunea pe care mi-a încredinţat-o Antonia. Îmi voi lua inima în dinţi şi această cenuşăreasă improvizată va descoperi pe unde umblă Blanca în toiul nopţii. Voi încerca să mă împrietenesc cu Merce şi cu Judith, voi cunoaşte oamenii pe care-i frecventează Blanca şi, dacă pentru asta va trebui să beau o întreagă plantaţie de cafea, o voi face.

Pentru început, m-am gândit eu cu hotărâre, trebuie să-mi adaptez felul de a mă îmbrăca la aceste circumstanţe. Ca să treci neobservat, trebuie să capeţi culoarea contextului, asta o ştie până şi un cameleon. Iar Blanca făcea asta mereu, îşi schimba identitatea când o cerea împrejurarea, îşi schimba accentul, îşi schimba biografia. Era un cameleon care obţinea tot ce dorea graţie acestei capacităţi înnăscute de a-şi schimba pielea. Iarăşi *voi fi Blanca,* aşa cum făcusem la liceu ca să reuşesc să mă integrez celorlalţi profesori. Mă voi adapta circumstanţelor, mă voi deghiza şi voi obţine, aşa cum obţinea Blanca, ceea ce mi-am propus. O să îmbrac nişte blugi, ca întotdeauna, dar în loc să-i combin cu bluza tipică ajurată cu guleraş rotund, în stilul domnişoarei Pepis[1] pe care mi-l critica întruna Blanca, voi folosi vreun tricou strâns pe corp de-al ei. M-am dus la ea în cameră, înviorată de efluviile de cafea ale Aminei şi de emoţia pe care mi-o pricinuia propria îndrăzneală, în căutarea şi găsirea îmbrăcămintei potrivite pentru noaptea madrilenă, când am descoperit că luminiţa care pâlpâia pe display-ul telefonului fix mă informa că sunase cineva. M-am mirat, pentru că nu ieşisem din casă de când plecase Amina. Mi-am amintit numaidecât că, pe când

[1] Numele unei celebre păpuşi fabricate în Spania, care, asemenea păpuşii Barbie, avea tot ce îi trebuie: rochii frumoase pentru toate împrejurările, truse de machiaj, peruci, bijuterii, jucării, copii, cărucioare etc. (n.tr.)

vorbeam la mobil din camera mea cu detectiva, Lola lătrase ascuţit de vreo două ori, un obicei enervant pe care îl avea: să se răstească la telefon când acesta îndrăznea să o deranjeze. O, Doamne, m-am gândit eu, trebuie să reglez volumul soneriei. Am ridicat receptorul şi am apăsat pe butonul de mesaje, să văd dacă cel care sunase lăsase din întâmplare vreun mesaj. O voce fără personalitate anunţă intrarea unui nou mesaj.

– María, sunt Blanca, să nu-ţi faci griji dacă nu trec azi pe acasă. O să mă duc să iau cina în oraş, aşa că să nu mă aştepţi. Ai grijă să scoţi oasele de la pui, pentru căţeluşă. Ciao.

Sufletul mi s-a năruit cu zgomot la picioare.

Am ascultat din nou mesajul, de parcă aş fi putut să actualizez în felul acesta coordonata spaţial-temporală în care se afla închisă vocea Blancăi. Înregistrarea a repetat cu încăpăţânare aceeaşi vorbărie, că să n-o aştept, că va lua masa în oraş şi că trebuia să curăţ bine carnea de pui pentru Lola. Brusc, un milion de gânduri începură să se plaseze pe orbită în jurul capului meu, ciocnindu-se între ele până îşi pierdură din densitate şi rămaseră comprimate într-o senzaţie slabă, plutind câteva clipe deasupra frunţii mele. Blanca nu trecuse pe acasă, ceea ce mă făcea să trag semnalul de alarmă, din simplul motiv că ea nu ieşea niciodată fără să se aranjeze, fără să petreacă vreo două ore aranjându-se, ca să fiu mai precisă. Iar eu pierdusem ocazia să o însoţesc şi mă simţeam cu desăvârşire luată prin surprindere, alarmată şi încremenită în mod prostesc. M-am uitat la ceas. Nu era încă ora zece. Dacă aş avea puţină iniţiativă, mi-aş lua canadiana şi aş alerga să o caut prin tot Madridul. Poate că era o idee absurdă, de acord, dar mi se părea mult mai puţin acceptabil să fiu conştientă că prietena mea era vârâtă în necazuri mari şi eu să rămân acasă fără să mişc un deget. M-am uitat la fotoliul care mă chema din ce în ce mai insistent, cu braţele deschise, am simţit din nou

înțepătura impertinentă a somnului, în general incompatibil cu neliniștea, dar perfect împăcat cu aceasta în cazul meu, Dumnezeu știe din cauza cărei disfuncții a Dumnezeu știe cărui ungher cerebral. Nu am acceptat invitația canapelei, ci am fugit la bucătărie ca să mai sorb câteva guri de cafea cu gândul de a trimite la plimbare afurisitul de somn care mă chinuia și mă împiedica să fac demersurile adecvate. Lola alerga ca un șoricel în urma mea, cerând cu mici scheunături puțină atenție și puiul ei fără oase. Am deschis frigiderul și o fantă îngustă de lumină a pătruns în penumbra care învăluia bucătăria. „Chiar mor de somn", m-am gândit eu, în timp ce aprindeam toate luminile. Noaptea dinainte dormisem foarte prost, o oră sau două în total, din cauza îngrijorării pe care mi-o pricinuia faptul de a ști că i se întâmpla ceva Blancăi, iar eu nu găseam mijlocul de a o ajuta. Am avut un vis scurt și stupid, un coșmar care s-a risipit brusc atunci când a atins un asemenea nivel al angoasei, încât nici capacitatea mea onirică nu a fost în stare să-l susțină. Restul nopții am petrecut-o învinovățindu-mă de nesiguranță, de lipsa mijloacelor, satanizându-i pe părinții mei că nu au știut să-mi ofere un model adecvat la care să recurg pentru a-l reproduce în momentul acela și, în cele din urmă, căutând detectivi în cartea de telefoane.

M-am asigurat că puiul pentru Lola nu are nici măcar o așchie de os, l-am amestecat rapid cu orez și am lăsat farfuria pe jos. Mi-am luat ceașca de cafea și m-am așezat lângă farfurie. Lola m-a privit dând din coadă și a ales în cele din urmă să se ghemuiască lângă mine, în loc să se năpustească asupra mâncării.

Cele trei sorbituri de cafea își făcură curând efectul, somnul se risipi, lăsând iute locul unui pachet de nervi agasanți care mi s-au plasat în maxilar și s-au manifestat fiziologic ca o subită relaxare a sfincterelor însoțită de o succesiune de bătăi de inimă.

Deodată, lătrăturile impertinente ale Lolei au înteţit furtuna tahicardică până când aproape m-au făcut să văd cum inima bezmetică îmi scăpa din piept. O cheie zgândărea prin broasca uşii de la intrare, iar pe Lola o deranjează cheile, soneria de la uşă şi telefonul. Am intuit că nu Blanca este posesoarea cheii, pentru că Lola nu ne primeşte niciodată cu lătrături nici pe ea, şi nici pe mine. Era absurd ca la zece noaptea o cheie care nu era nici a Blancăi, nici a mea să deschidă uşa, astfel că reacţia mea, hotărâtă şi practică, aşa cum îmi stătea în obicei, nu s-a lăsat aşteptată. Am schiţat un mic ţipăt prostesc pe un ton care concura în registrul sunetelor ascuţite cu cel folosit de căţeluşă în lătrăturile ei, în timp ce agitam un cuţit de bucătărie. Pe uşă apăru Amina, cu o expresie de stupefacţie şi de supărare faţă de grupul coral şi înarmat care o întâmpina. De îndată ce s-a ivit figura Aminei, Lola a făcut stânga împrejur şi s-a dus la bucătărie ca să termine de mâncat puiul dezosat, îmi închipui, iar eu am rămas ţanţoşă în faţa ei, privind-o fără să clipesc.

– Ce se întâmplă aici? a întrebat ea descumpănită.

– Ce se întâmplă cu tine?! am răspuns eu, cu un nod în stomac şi cât pe-aici să fac pe mine. Ce faci la ora asta aici, în casă?

– Am uitat cheile aici şi parşivul de taliban nu e acolo, nici nu pot să-l găsesc. L-am aşteptat o oră la uşă, dar cum nu venea, nici nu răspundea la mobil, am luat din nou metroul. N-ai de ce să faci mutra asta, zic eu. Îmi iau cheile şi o şterg, stai liniştită.

Mă privea cu un aer contrariat, presupun că aştepta să-i cer scuze pentru scandal. Dar în loc de scuze, a primit o ploaie de lacrimi.

Să izbucnesc în plâns în braţele cuiva este ceva ce nu obişnuiesc să fac, mă deranjează când o fac ceilalţi, aşa că eu am fost prima surprinsă când m-am pomenit agăţată de un umăr

al Aminei şi aruncând în aer toată povara care se acumulase vreme de trei zile şi care a sfârşit prin a se concretiza în ultimele nouăzeci de minute. Amina a reacţionat în mod surprinzător. Nu a făcut gesturi teatrale, nu a pus întrebări, s-a mărginit să mă cuprindă în braţele ei şi să mă conducă blând în camera de zi, unde ne-am aşezat şi ea m-a lăsat să plâng în hohote fără să rostească un cuvânt, dar consolându-mă în braţele ei. O incongruentă senzaţie de indispoziţie – pentru situaţia mea – şi de stare de bine – pentru consolarea de care mă bucuram din partea Aminei – m-a lăsat fără vreun punct de sprijin posibil, aşa că am ales să mă prăbuşesc şi să mai plâng puţin. Am plâns până am obosit pe un umăr comod care mirosea a piersică, nu a parfum, ci era mirosul proaspăt al unui săpun de mâini oarecare, bine dozat şi asezonat cu un balsam dulceag. Am încetat să mai plâng, am scos o batistă de hârtie şi am privit-o pe Şeherezada Amina, care mă privea la rândul ei în ochi cu o preocupare senină, dar fără să scoată o vorbă.

– O să-ţi povestesc ceva, am spus eu în cele din urmă.

Amina a ridicat din sprâncene, luându-şi o expresie care se apropia mai mult de îngrijorare decât de curiozitate. Am înţeles, pe când îi relatam cumplita situaţie în care o descoperisem pe Blanca în ziua anterioară, alinarea pe care mi-o procura faptul de a împărtăşi îngrijorarea mea cu ea. Amina a reacţionat din nou într-un mod imprevizibil, de parcă spiritul adevăratei Şeherezada din poveste ar fi posedat-o în sfârşit şi ar fi despuiat-o definitiv de latura ei repezită şi rău-prevestitoare. Deodată, în Amina rămânea doar înţelepciunea Şeherezadei şi hotărârea de a reuşi să pună capăt dificultăţilor, născocind poveşti pentru o mie şi una de nopţi sau tot ce ar fi fost nevoie ca să iasă din încurcătură.

M-am lăsat târâtă de ea, conştientă fiind de inerţie, de lipsa de elan şi de senzaţia de imponderabilitate pe care mi

le producea dezinvoltura ei. A considerat că o ameninţare cu moartea este o chestiune îndeajuns de gravă ca să o fi întrebat direct pe Blanca sau chiar să mă fi adresat poliţiei fără menajamente şi mi-a reproşat acest lucru, dar fără asprime. Nu a servit la nimic să încerc să-i explic că Blanca nu ar fi tolerat în niciun caz amestecul meu neîngăduit şi că m-ar fi îndepărtat de ea de îndată ce aş fi încercat să intervin în viaţa ei. Dar avea dreptate: povestea era alarmantă.

L-a sunat pe fratele ei Redouan şi i-a lăsat un nou mesaj în căsuţa vocală.

– Cu siguranţă că n-o să-l primească până n-o să ajungă acasă şi o să vadă că nu sunt, atunci o să-i vină ideea să verifice căsuţa vocală, aşa face totul, e un dezastru, explică ea. În ceea ce îi priveşte pe taică-meu şi pe Mohamed, nu-i nicio problemă, ei muncesc toată noaptea.

– O să rămâi să dormi aici?

– Nu. O să merg cu tine să o căutăm pe Blanca.

A spus asta cu o hotărâre care nu admitea replici. Aveam să răscolim prin Madrid, de parcă ar fi fost vorba de un sătuc prăpădit, şi nu de o capitală de dimensiuni imense, până aveam să dăm de urma Blancăi.

Mi s-a părut o idee absurdă, nu aveam de unde să o apuc.

– Pe unde ai de gând să căutăm? am întrebat eu.

Amina era indiscretă. Mi-am dat seama în momentul acela. Avea obiceiul de a trage cu urechea atunci când Blanca vorbea la telefon şi, mai ales, în puţinele ocazii când aducea pe cineva acasă, spiona, chiar şi numai pentru cinci minute, deoarece Blanca nu obişnuia să aducă oameni acasă decât în trecere, cu gândul de a o proteja, cum mi-a spus ea, pentru că Blanca nu prea era destul de ocrotită de aştri, aşa cum îi comentase de mai multe ori tot ce vedea în cărţile de tarot de Marsilia.

Amina putea să numească vreo două puburi. Chiar dacă nu le ştiam adresele, nu va fi greu să dăm de ele, cunoscându-le denumirile. Era vorba cu siguranţă despre locurile în care, după toate aparenţele, prietena noastră ateriza la prima oră din noapte când ieşea în oraş, punctul de întâlnire dintre Blanca, Merce şi Judith, poate şi vreo altă prietenă în plus, nu se putea şti, Blanca era foarte introvertită şi nu vorbea niciodată despre apropiaţii ei, asta o ştiam amândouă.

– Dacă avem noroc, spuse Amina, o vom găsi într-unul din aceste două baruri. Încă nu e unsprezece.

– Şi ce-o să facem când o s-o găsim?

– O să-i spunem că ştim tot, că să ne povestească în ce încurcătură a intrat şi o să o înştiinţăm că, dacă n-are intenţia să meargă de bunăvoie la poliţie, o să mergem noi în locul ei.

III. DOUĂ DOMNIȚE SOLITARE:

SAMARKANDA ȘI CENUȘĂREASA

AL DOILEA ARCAN: STEAUA

Când vei fi la Roma,
comportă-te ca romanii.
SFÂNTUL AUGUSTIN

Era cald. În ciuda faptului că în curând va fi luna noiembrie și că norii în formare cu care ne amenințase în seara anterioară omul de la buletinul meteorologic își încheiaseră traseul prezis, așezându-se definitiv peste oraș și întunecând și mai tare noaptea, aerul care se respira era cald.

Amina nu mi-a mai permis să mai beau nicio ceașcă de cafea, motiv pentru care surescitarea care a rezultat din neliniștea mea se lupta în mod absurd cu dorințele mele imperioase de a mă refugia în somn. Făceam un efort considerabil să mă târăsc după Amina, care se îndrepta cu pași mari către barul cu muzică *live* unde se presupunea că am fi putut să ne întâlnim cu Blanca sau cu urmele ei, în cazul în care nu ar mai fi fost deja acolo.

Am pătruns într-o atmosferă și mai caldă și mult mai încărcată. Și muzica se auzea tare, vocea unui cantautor, care mai mult recita decât intona, producea un efect hipnotic, deloc neplăcut. Ne-am instalat în fața tejghelei. Eu am cerut un rom cu coca-cola, mai curând pentru cafeină decât pentru alcool; Amina s-a hotărât pentru un *gin-tonic*, pe care a purces să-l dea gata din patru înghițituri.

– Ia te uită, măi să fie, am spus eu. Cea care se temea să iasă în oraș *fără mașină* se pare că e stăpână pe noapte.

– Ia te uită, măi să fie, a răspuns ea sec acum, faptul că ți-e sete se numește „stăpân pe noapte".

Eram pe punctul de a începe una dintre prosteştile noastre ciondăneli, când un necunoscut cu ochi zâmbitori ne mai servi alte două pahare.

– Te ştiu foarte bine după figură, fato, spuse el, adresându-i-se Aminei.

De pe buzele Aminei ieşiră brusc câteva cuvinte pitoreşti:

– Poate că m-ai văzut la televizor, în emisiunea Telemadrid. Sunt prezicătoarea Samarkanda.

Zâmbetul din ochii chelnerului se întinse până îi cuprinse toată figura.

– Daaa? Serios eşti vrăjitoare?

– Bineînţeles, dragă, chiar nu-ţi aminteşti ce scandal a cuprins presa când s-a împlinit prezicerea mea despre invazia insulei Perejil[1]? Aia a fost prezicerea mea cea mai răsunătoare, ca să zic adevărul, dar ce vrei să-ţi mai spun, m-am cam săturat să mi-o tot amintesc, pentru că îmi eclipsează în parte multe alte succese.

Am lăsat ca gustul lipicios al alcoolului cu coca-cola să-mi alunece pe gât cât mai repede cu putinţă. Când a dispărut şi ultima picătură, Amina şi băiatul cu ochi zâmbitori erau deja angrenaţi într-o conversaţie plăcută, din care eu eram bineînţeles exclusă. Niciodată nu m-a deranjat să fac pe musafirul nepoftit, de fapt e vorba despre un rol pe care îl joc la perfecţie, după ce l-am interpretat de atâtea ori, aşa că m-am limitat să ascult scornelile pe care i le înşira Amina chelnerului uluit, legănată de uşoarele efecte pe care începeau să le producă duştile de alcool asupra neuronilor mei.

---

[1] Mică insulă nelocuită din strâmtoarea Gibraltar, teritoriu reclamat atât de Spania, cât şi de Maroc, unde s-a produs între 11 şi 20 iulie 2002 un incident armat între trupe ale celor două ţări sub pretextul unei operaţiuni antidrog. (n.tr.)

Nu aveam nici cea mai mică idee în ce consta jocul pe care îl punea Amina la cale. Venirăm să o căutăm pe Blanca, nu o găsirăm, băurăm împreună câteva pahărele, o mulțime de figuri anonime împodobeau localul. Nimic din tot ce se întâmpla nu părea câtuși de puțin real.

– Tu nu ești spanioloaică, nu-i așa, Samarkanda...? Ai o urmă de accent ciudat...

– Sunt marocană, răspunse ea, accentuând și mai tare un accent străin pe care nu îl avusese niciodată. De aceea ghicesc mai ușor orice are legătură cu musulmanii. Ca insula Perejil, de exemplu.

Și tânărul părea din ce în ce mai cucerit.

– Auzi, propuse el cu entuziasm, la unu îmi vine schimbul. Vrei să mergem să bem ceva, Samarkanda?

– Păăăi...

– Și prietena ta, desigur, adăugă el amabil, remarcându-mi brusc prezența.

– Mulțumesc mult, am spus eu încercând să-mi stăpânesc proasta dispoziție.

– Să-ți explic, răspunse Amina, așteptăm o prietenă. Bineînțeles că, dacă vrei, poți veni cu noi. Inima îmi spune că noaptea asta poate fi foarte profitabilă pentru tine.

Ochii zâmbitori sclipiră plini de iluzii.

– Sigur că o să vin cu voi. Și când vine prietena voastră?

– De fapt, ar fi trebuit să fie deja aici. O cheamă Blanca, o cunoști cu siguranță, vine foarte des pe aici: blondă, cu meșe, ochi căprui, un metru șaizeci și șase, tare frumușică. Vine de obicei cu alte două fete, toate trei având până în treizeci de ani. Celelalte două sunt brunete: una foarte frumoasă, de asemenea, cu părul scurt și niște ochi mari negri ca... ai tăi; o cheamă Mercedes. Cealaltă, Judith, urâțică, foarte fardată, cu un nas coroiat, așa cum au de obicei ovreii, știi ce vreau să spun?

– Bineînţeles că le cunosc. Blanca e prietenă cu tine? E foarte mişto, fato, vorbesc serios. Păi da, a fost aici până de curând, cu o fată şi un băiat, dar pe ei nu i-am văzut în viaţa mea.

– Măi să fie, ce păcat, spuse Amina, atunci înseamnă că au plecat deja. Bineînţeles: i-am spus că în noaptea asta o să înregistrăm cu siguranţă în direct pentru emisiunea de pe canalul Doi. Ce păcat!

– Nu poţi s-o suni? se miră el.

– Are telefonul închis, spuse Amina. Păi, o să fie greu acum să ne întâlnim cu ea, ştii cum e Blanca...

– Da, foarte neastâmpărată, răspunse tânărul confirmând că ştie într-adevăr cum este Blanca. Când plec de aici, ne întâlnim uneori, dar niciodată în acelaşi loc. E mai petrecăreaţă decât o adolescentă.

Chelnerul schimbă cum putu subiectul, nu părea să fie interesat absolut deloc de Blanca, dar în schimb, era foarte interesat de Amina. A insistat cât a putut să rămână cu noi. Dacă Blanca nu era disponibilă, un prieten de-al lui şi el ar fi încântaţi să iasă prin Madrid în noaptea aceea să le însoţească pe cele două domniţe solitare.

– Ei, Ricardo! strigă el înspre cantautorul care tocmai terminase de interpretat o temă meşteşugit urbană, pe un ton disonant ca a lui Joaquín Sabina însuşi, şi se adresa publicului lipsit de chef, încercând să-şi prezinte următorul cântec.

În mod logic, îşi continuă încercarea şi nu-i acordă nici cea mai mică atenţie chelnerului.

– E foarte haios, se scuză el în timp ce cantautorul făcea să răsune un acord care dădea tonul pentru următorul său cântec. O să-l cunoaşteţi.

Amina, devenită subit o odaliscă fremătătoare, îi spuse noului ei admirator că am fi încântate să ne însoţească împreună cu Ricardo, dar că pentru noi este foarte important

să ne întâlnim cu prietena noastră Blanca, întrucât avem un mesaj urgent pentru ea.

Chelnerul mai turnă două pahare fără să i le fi cerut cineva, pe când ne aducea la cunoștință numele a două cluburi în care considera el că ar fi probabil să o găsim pe Blanca. Primul local era un fel de disco-pub, un megalocal alcătuit din mai multe spații: zonă cu mese de biliard, ring de dans, tejghea de bar, separeuri. Clubul era amplasat într-o zonă de *macrodistracție*, în partea de nord-vest a Madridului, spre Majadahonda. Celălalt era și mai departe, aproape de Sierra, și era vorba tot despre un fel de parc tematic cu diferite modalități de divertisment reunite sub un singur logotip. Nu ne putea garanta că ne vom întâlni cu Blanca prin părțile acelea, dar știa sigur că ambele localuri erau foarte frecventate de ea. Ne putea însoți, dacă doream, trebuia doar să așteptăm să se încheie programul lui Ricardo și tura lui la bar, și vor fi cu totul la dispoziția noastră.

– Mai bine luăm un taxi, refuză cu amabilitate Amina, dar ne putem întâlni mai târziu.

Amina dădu paharul peste cap și stabili un loc și o oră de întâlnire, fără să se consulte cu mine. După expresia ei, am înțeles că nu avea de gând să vină la întâlnire.

Fără îndoială, Amina preluase definitiv conducerea situației. Și-o adjudecase din primul moment, chiar din clipa în care eu îi mărturisisem secretul printre sughițuri și suspine. Plecaserăm împreună să abordăm un spațiu absolut necunoscut pentru amândouă sau cel puțin asta era ceea ce presupuneam înainte de a mă afla față în față cu o Amina care avea prea puțin de-a face cu cea pe care o cunoșteam. Amina cea nouă nu părea să aibă nevoie să depună vreun efort excesiv ca să obțină orice își punea în gând: îi era de-ajuns să-și propună ceva. Amina cea nouă nu mai părea de cei douăzeci și cinci de ani pe care îi avea, ci de-abia de douăzeci, când

arătase întotdeauna de treizeci sau chiar mai mult; vorbea o spaniolă exotică, aproape sofisticată, foarte potrivită pentru prezicătoarea care se prefăcea că este, o vrăjitoare angajată de un canal de televiziune, tocmai datorită acestui accent nedefinit care o înzestra cu o aură de mister indispensabilă pentru a convinge, când, de fapt, Amina folosea intonația autentic spaniolă din districtul Carabanchel, de exemplu. Amina era brusc o versiune a Blancăi, folosind subtilități de argumentație în mod cursiv, fără scrupule, cu premeditare. Reușind să afle pe unde putea fi prietena noastră în Madridul exuberant și anonim, doar aruncându-și privirea și trucurile asupra primului necunoscut peste care dădea. Era efectiv o versiune a Blancăi, o versiune foarte reușită. Și așa cum mi se întâmpla cu Blanca, începeam să mă simt imperfectă și alături de ea. Ca și Blanca, Amina dispunea de o uimitoare capacitate de a se adapta la mediu, de a alege din tot spectrul cromatic al pădurii culoarea cea mai indicată ca să se deghizeze și să pătrundă adânc în ea fără să fie văzută. Asta o prevestise Blanca, spusese de mii de ori o frază extravagantă care acum începea să capete sens, și anume: „Cât de puțin mă folosesc cum ar trebui de această Șeherezada". În afară de imperfectă, nu am putut evita să mă simt și foarte îngrijorată.

Am luat inițiativa de a plăti, ca să iau și eu o inițiativă pentru ceva, dar nici asta nu am putut, pentru că prietenul nostru a refuzat banii, argumentând că eram invitatele lui, că să păstrez paralele pentru când ne vom întâlni din nou în aceeași noapte, că atunci va fi încântat să accepte să-i întoarcem invitația.

Am ieșit direct pe marele bulevard La Castellana, luminat de un trafic destul de aglomerat pentru ora aceea. Am avut ciudata senzație că eram dintr-odată numai ochi, niște ochi larg deschiși, hipnotizați de consecințele băuturii, care se

străduiau să urmeze traiectoria luminilor de pe șosea, a fiecărei stele trecătoare cu număr de înmatriculare care îmi tăia calea, și mi-a trecut prin cap ideea că nu ar fi prudent să mai pun gura pe nicio altă picătură de alcool. M-a enervat și faptul că un fel de spirală psihedelică inspirată de anii '70 îmi acoperea în mod absurd vederea.

– Sunt beată, Amina. Figura ta se învârtește.

– Ce prostie! Ai băut doar două păhărele. Hai, să ne grăbim, să luăm odată un taxi. Trebuie să o găsim cât mai repede pe Blanca.

Spirala psihedelică a sfârșit prin a pune stăpânire pe tot câmpul meu vizual și Amina, împreună cu trotuarul, luminile și vâjâitul mașinilor, s-au risipit ca prin minune.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este figura Aminei în fața mea, cu o expresie care împletea îngrijorarea și supărarea, și mâna ei dreaptă aplicată de repetate ori peste obrazul meu. Probabil că mi-am pierdut cunoștința doar o zecime de secundă, cred că a fost izbitura de pământ cea care m-a trezit, și nu impertinentele palme ale Aminei.

– Lasă-mă în pace! am vociferat eu, încercând să mă eliberez din mâna agresoarei.

– Dar ce naiba ai pățit? De ce ai leșinat așa dintr-odată? mi-a reproșat ea înfuriată, de parcă pierderea cunoștinței ar fi fost rezultatul unui act capricios și voluntar.

– Dar ce ai pățit tu? am întrebat eu, respingându-i brusc ajutorul ca să mă ridic. Dar ce-am pățit amândouă! Ar trebui să dăm numaidecât fuga la poliție... gata cu Samarkandele, ne jucăm cu focul, nu-ți dai seama? Nu-i vorba despre unul dintre acele apeluri frauduloase pentru a consulta cărțile tale de tarot, asta-i viața reală, la naiba, și nu așa o ajutăm pe Blanca!

– Poliția nu te-ar lua în seamă nici cât pe o ceapă degerată, spuse Amina, cu hotărâre. Și chiar o ajutăm. Facem bine că

o căutăm pe Blanca. O s-o găsim în curând și o să mergem cu ea la poliție. Poate că ne alarmăm degeaba și n-o fi chiar atât de grav ce se întâmplă. Poate că a intrat într-o încurcătură și a ieșit deja, după ce a plătit ce avea de plătit. Te simți mai bine?

– Mi-e somn, am răspuns eu.

– Înseamnă că te simți bine: exact cum te simți de obicei. Încearcă să te relaxezi, ține seamă de faptul că steaua a fost în fruntea ultimei mele etalări, ceea ce confirmă orientarea noastră corectă față de evoluția evenimentelor, a spus ea, ca și cum o asemenea revelație mi-ar fi adus seninătatea de care aveam atâta nevoie. Hai, vino să luăm un taxi! Și încearcă să colaborezi, candoarea ta infantilă, draga mea, acum nu ne este de niciun ajutor și am pierdut deja prea mult timp.

IV. CAPETE DE MORT PE SCENĂ

AL TREILEA ARCAN: ÎMPĂRATUL

Ce știe peștele despre apa
în care înoată toată viața?
ALBERT EINSTEIN

Domnul Pizarro, asasinul cu sfeşnic, merge clătinându-se pe culoarele şcolii. Domnul Pizarro, care nu este altcineva decât personajul unui joc de societate numit Cluedo, o căuta pe Blanca cu intenţia de a-i da cu sfeşnicul în cap. Am fugit pe scări în jos căutând-o cu disperare pe prietena mea. În sala de Tehnologia Informaţiilor o voi găsi, fără îndoială. Dar nu, cea care se afla acolo era domnişoara Amapola, asasina cu cheie universală, cu arma gata de atac şi fumându-şi drogul dintr-o ţigară cu filtru nesfârşit, de design.

M-am trezit, reuşind cu greu să mă desprind din vis, exact în clipa în care Amina îi plătea taximetristului, dar domnişoara Amapola şi domnul Pizarro rămăseseră încurcaţi pentru încă vreo două clipe în subconştientul meu, cu o serie de circuite colorate pe fundal.

Aerul răcoros al nopţii mi-a lovit faţa când am coborât din maşină, alungând definitiv urmele coşmarului. Moţăiala, în ciuda visului absurd, îmi picase bine; resturile băuturii se odihneau în vezica mea umflată, dar, din fericire, buimăceala etilică se risipise.

Spelunca aceea, voalată de o nebuloasă de fum, ne înapoia atmosfera de ameţeală care aparţinea, chipurile, nopţii.

Tejgheaua barului, de formă circulară, era marele punct de referinţă din care se articulau mai multe planuri concentrice ale căror straturi se distribuiau, primind, pe diferitele lor orbite, formele corespunzătoare de viaţă găzduite de mediul înconjurător nocturn. O axă imaginară plecând de la tejghea

ar avea limita într-o zonă de separeuri care, așa cum eram eu condiționată încă de influența asasinilor din jocul Cluedo și de toate temerile pe care le acumulasem din momentul în care am auzit pe cineva amenințând-o cu moartea pe cea mai bună prietenă a mea, mi-am imaginat că erau menite să funcționeze ca niște celule pentru oficierea de întruniri secrete, nu numai de natură amoros-sexuală, ci și de altă categorie mult mai sinistră.

Mi s-a părut locul cel mai neprimitor din lume. Am căutat în mod inconștient puncte comune cu Blanca – motive pentru a o considera cea mai bună prietenă a mea, deoarece gusturile noastre, dorințele noastre, lumile noastre nu prea aveau legătură unele cu altele, în timp ce, în mod conștient și urgent, căutam toaletele. Amina căuta, la rândul ei, cu obișnuita ei competență, modul de a o găsi pe Blanca.

– Localul ăsta e imens, conchise Amina după ce măturase din priviri tot spațiul în ansamblul lui, operațiune pentru care a avut nevoie de mai bine de trei minute, și e multă lume. Nu va fi ușor s-o găsim pe Blanca, în cazul în care ar fi aici.

– Am putea începe prin a arunca o privire la toaletă, profitând de faptul că am o nevoie urgentă, am sugerat eu.

Am înaintat foarte lent spre deschizătura luminată cu imagini fosforescente care indicau schematic și în chip universal încotro trebuie să te îndrepți când vrei să faci pipi.

Era un culoar lung, care te făcea să-ți pierzi orice speranță, plin de femei cu vezica urinară congestionată, care împărțeau teritoriul cu o mulțime de alte femei, înarmate cu arsenale amenințătoare de rimel, pudră compactă și rujuri de buze.

Amina oftă.

– Te aștept afară, spuse ea. Ne întâlnim după ce te ușurezi.

Muzica ajungea până în interiorul toaletelor și dispărea cu flecăreala celor care ocupau oglinzile și se fardau strident, făcând, în același timp, schimb de intimități referitoare la

cosmetice sau la bărbați. Tot acel cumul de zgomote oribile se strecura prin deschizăturile cabinei în care căutam să mă ușurez fără să ating vasul de toaletă. Am descărcat lichidul cu destulă scârbă, încercam să nu iau în seamă zarva batalionului de noctambule frivole, dar o voce stridentă și ascuțită se străduia să treacă peste zidul impus de mine. Cum, după toate aparențele, începea să devină un obicei pentru mine, am auzit o voce cunoscută, dar nu puteam să văd chipul posesoarei: Judith, profa de filosofie, încerca să o convingă în felul ei nesuferit pe o interlocutoare oarecare de minunile pe care le poate face asupra cearcănelor vineții un machiaj profesionist, cu condiția să fie aplicat în mod strategic.

– Nu atât de mult, dobitoaco! zbieră ea. Nu vezi că atunci se observă de trei ori mai mult laba-gâștei? Uite: parcă ți-ai dat cu humă ca să-ți acoperi pielea. Doar un pic și bine întins, așa, cu mici tapotări.

Am ieșit fără să trag de lanț, împingând în trecere toate obstacolele sub formă de femei care îmi ieșeau în cale. Obstacolele au reacționat furioase față de ieșirea mea în grabă. Fără să aud insultele pe care mi le aruncau, m-am năpustit asupra maestrei improvizate în acoperirea conturului ochilor.

– Unde-i Blanca? am implorat-o eu, mai degrabă decât am întrebat-o pe Judith, destul de surprinsă de apariția mea.

– Fir-aș a naibii, María, ce mama mă-sii faci tu aici?

– Vezi bine, am răspuns eu nerăbdătoare, o caut pe Blanca. Unde este?

– Nu sunt paznicul ei, i-a spus Cain lui Dumnezeu, ha, ha. Ce s-a întâmplat, ți-a dat plasă? Ce faci tu la plimbare în toiul nopții? Surprinzător, pe cinstea mea. Brusc își schimbă expresia și tonul zeflemitor. Auzi... doar nu s-o fi întâmplat ceva rău?

– Nici vorbă, la naiba, am lăsat eu să-mi scape o înjurătură, ca să mă port şi eu după obiceiul locului, am ieşit cu o prietenă să bem un păhărel, asta-i tot. O caut pe Blanca ca să... ne alăturăm ei.

Judith mă privea aşa cum priveşte cineva o sculptură avangardistă, încercând să înţeleagă sau cel puţin să interpreteze şi cu o bănuială usturătoare lucindu-i în ochi, cum că ar fi ceva necurat în ceea ce observă.

I-am privit ochii reticenţi şi numaidecât m-a cuprins o senzaţie de frig. Niciodată nu mi-a plăcut de Judith; niciodată. Am dedus de multă vreme că ţinea de chimie, dat fiind că nu a existat niciodată nici cel mai neînsemnat motiv obiectiv ca să o resping. Era vorba de o colegă de serviciu ca oricare alta, puţin cam arogantă, prea conştientă de propria frumuseţe, o frumuseţe pe care, pe de altă parte, nu am reuşit niciodată să o observ. Nici Amina, care o considera o sperietoare. Dar probabil că exista într-adevăr un anumit farmec la Judith, dat fiind că Blanca insista adesea pe această temă, dar, dacă exista cu adevărat, o fi fost sub un strat gros din fardurile pe care le critica atât de mult la celelalte femei; mai degrabă sub mai multe straturi, pentru ca lumina să se joace veşnic cu pudra şi, în felul acesta, să dea un rezultat, după spusele Blancăi, sofisticat şi, potrivit percepţiei mele, hidos.

– Blanca e azi la o petrecere a miresei, se rezumă ea să răspundă în cele din urmă. Doar prietenele intime, ştii tu. Ceva de foarte prost gust, cu tipi în pielea goală şi alte grozăvii asemănătoare.

Am încercat să aflu de la ea numele localului unde se organiza petrecerea. Mi s-a părut destul de uimită de faptul că îi ceream adresa localului şi s-a împotrivit.

– O să te prezinţi acolo? O să plăteşti să vezi bărbaţi dezbrăcându-se?

Am folosit pentru prima dată, surprinzându-mă chiar și eu, trucul pe care îl observasem de atâtea ori la Blanca în decursul vieții mele. Am folosit formula ei magică: dacă vrei să obții ceva, transformă-te, schimbă-ți latura neconvingătoare, fii așa cum îți cer împrejurările să fii.

Și am făcut o față pofticioasă care a lăsat-o fără grai.

– Ard de dorință, drăguța mea, să-mi desfăt ochii cu frumoșii ăia, am spus eu.

Și am rămas mult mai uluită de propriile cuvinte decât ar fi putut să fie Judith. De îndată ce mi-a spus numele localului, am avut senzația ciudată că pardoseala toaletei devenea un soi de nisipuri mișcătoare care îmi înveleau picioarele și urcau lent până la genunchi, amenințând să mă înghită cu totul. Dar lucrul cel mai ciudat nu a fost senzația în sine, ci faptul că nu mă sufocam, că mă făcea să mă simt triumfătoare în fața lui Judith. Așa că m-am lăsat înghițită cu totul de acea senzație magică învăluitoare și am profitat de influența ei dezinhibantă ca să-mi arăt îndrăzneala.

– În fine, Judith, plec. Amina mă așteaptă afară. A hotărât să părăsească îmbrățișarea islamului în același timp cu mine, care am hotărât să renunț la principiile mele creștinești, și sărbătorim evenimentul cu o beție cum nu s-a mai pomenit.

Am ieșit în goană în căutarea și găsirea Aminei, căci nu mai aveam răbdare să-i spun că fusesem în stare eu singurică să aflu locul unde se găsea Blanca, așa că nu eram chiar atât de neputincioasă, să știe și ea asta o dată pentru totdeauna.

– Era și timpul să apari! mă primi Amina cu o expresie arțăgoasă. Am crezut că ai leșinat din nou. Hai, să ne grăbim, Blanca e la o petrecere de țicnite nemăritate într-un local la mama dracului, așa că va trebui să luăm din nou un taxi; o să ne coste ochii din cap.

– Dar cum naiba de știi unde-i Blanca? m-am indignat eu foarte tare. Eu tocmai am aflat, pentru că Judith e acolo înăuntru și mi-a spus; ia zi, tu cum ai făcut? Te-ai deghizat din nou în odaliscă și te-ai amestecat printre lepădături ca să afli?

– Pune-ți mintea la contribuție, draga mea, spuse Amina pe când mă târa literalmente către ieșirea care se zărea foarte departe, dacă ovreica e la toaletă, Merce, care-i umbra ei, nu poate fi foarte departe... Am întâlnit-o aici, afară, stând la coadă, în timp ce te așteptam să faci pipi și ea o aștepta pe Judith să se spoiască pentru atac. Ea mi-a furnizat informația.

Era greu de ieșit din spelunca aceea oribilă. Mă simțeam ciudat: pe de o parte, fericită că o scandalizasem pe Judith cu vorbele mele nerușinate, pe de alta, decepționată că nu putusem să o uimesc pe Amina cu noutatea referitoare la locul unde se afla prietena noastră și, în cele din urmă, mă simțeam sufocată. Foarte amuzantele nisipuri mișcătoare invizibile, care puseseră stăpânire pe mine pe când vorbeam cu Judith și care fuseseră răspunzătoare pentru subita mea schimbare de identitate de la ființa rezervată la elementul periculos care dorea să meargă să se desfete cu trupurile despuiate ale unor gagii, nu păreau să fie compatibile cu zgomotul și mirosul care creau ambianța zonei fierbinți a înspăimântătorului disco-pub în care mă aflam târziu în noapte din cauza destinului vitreg. Nisipurile mișcătoare au început să se cocoațe în ritm amețitor până mi-au ajuns împrejurul gâtului, amenințând să mă înăbușe și reușind să facă să-mi explodeze pulsul, și așa destul de dezlănțuit. Și dintr-odată, pulsul se armoniză cu ritmul delirant al muzicii dance care reverbera cu undele sonore aproape vizibile și palpabile, potrivit percepției mele cu ochii larg deschiși.

– Amina, să ieșim de aici cât mai repede, te rog, cred că o să leșin din nou...

– La naiba, María! răspunse ea cu lehamite, dar încercând să-și facă loc spre ieșire printr-o foarte reușită mișcare uniform accelerată.

Am reușit în cele din urmă să ieșim cu chiu, cu vai din beznă și să ajungem la viață, așa cum este ea cunoscută în mod obișnuit, cu oxigen și alte alea. Din fericire, nisipurile au rămas prinse între muzică și fum, iar pulsul și-a reluat treptat ritmul obișnuit, adică mai grăbit decât ar fi fost de dorit, dar nu galopant.

Amina a oprit taxiul care tocmai lăsase două puștoaice mai mici de șaisprezece ani în fața infernului din care scăparăm noi două, doar că ele aveau chipuri pline de satisfacție și de așteptări. Ca de obicei, Amina a fost cea care i-a indicat taximetristului numele localului unde trebuia să ne ducă. Eu am hotărât să nu adorm de data asta pe drum. Era mai mult decât dovedit că visele mele în taxi, după ce neuronii îmi fuseseră tratați cu doze moderate de alcool, nu se desfășurau în mod plăcut, nici pomeneală de așa ceva.

Cu toate astea, am închis ochii și am încercat să primesc în plămâni, precum și în timpane, liniștea nopții și aerul pur, întrucât peste foarte puțin timp aveam să mă văd silită să mă confrunt din nou cu zgomotul asurzitor al nopții înflăcărate, acel spațiu aparținând Blancăi și altor suflete ca al ei și în care eu nu eram în stare și nici nu aveam chef să mă integrez.

Mașina parcurse în mare viteză una dintre arterele principale ale orașului, strecurându-se printre luminile altor vehicule și ajunse numaidecât la destinație, căci se pare că la orele acelea pe care le petreceam în general visând îngerași, regulile de circulație se transformau ca prin minune și toată lumea, inclusiv șoferii profesioniști, își conducea vehiculele înnebunite, „în timpul nopții", expresie juridică pe care tocmai începeam să o înțeleg ca fiind foarte îndreptățită atunci când

a fost stabilită cu intenția de a califica orice delict mult mai grav decât ar fi fost considerat fără circumstanța agravantă la care făcea referire termenul.

Taximetristul parcă mașina lângă niște oribile lumini de neon datând din anii '70, Amina îi plăti cursa și el se îndepărtă cu aceeași viteză cu care ne adusese.

Am intrat, după ce am plătit o groază de bani, de data asta ieșiți din buzunarul meu, într-o speluncă în care se respira un fum de o densitate destul de asemănătoare cu cea care compunea atmosfera din ultimul local în care fuseserăm.

Un blond de un metru nouăzeci, robust și cu un fel de halat de boxer în chip de haină, ne spuse că spectacolul era gata să înceapă.

– Auzi, am comentat eu, odată instalate pe niște taburete în fața barului, n-ar trebui s-o căutăm pe Blanca?

– Ai văzut tu vreun grup de gagici cu aspect de participante la o petrecere de burlace? Ai văzut-o tu pe Blanca singură, pe undeva? răspunse Amina cu o expresie de parcă își asumase o imensă răbdare. Probabil că n-au ajuns încă, va trebui să așteptăm să înceapă spectacolul ăsta.

– Și aici, în teorie, n-ar trebui să fie numai femei? am continuat eu să pun întrebări. Văd că-i plin de bărbați.

– Fato, bineînțeles că sunt și tineri. Chelnerii, responsabilii cu relațiile publice... În plus, aici pot intra și băieți, dacă sunt însoțiți de femei, bineînțeles.

– Auzi, am încheiat eu interogatoriul, încep deja să intru la bănuieli că știi o mulțime de lucruri despre cum funcționează toate treburile astea. Nu erai tu o studioasă cumpătată care trăia cu familia ei severă, pe jumătate talibană?

– Tu ai capul plin de tâmpenii, spuse ea fără să se supere, de fapt neluându-mă în seamă.

Și îi zâmbi chelnerului, pe când îi cerea un gin-tonic pentru ea și o coca-cola pentru mine.

– Scuză-mă, am intervenit eu, nu coca-cola. Pentru mine, o bere.

– Dacă leșini, spuse Amina cu un aer contrariat, o să te culeagă mutu'.

O schimbare în registrul muzical anunța că începe spectacolul, dar nici urmă de Blanca. Ne-am golit paharele și ne-am apropiat de scenă. Pe nepusă masă, m-am pomenit stând alături de Amina și de vreo douăzeci și ceva de femei ușoare însetate de sex, în fața unei scene cu lumină de acvariu. Mirosea a lemn-dulce. A ieșit un negru cu saxofon, ceea ce le-a făcut pe femeile adunate acolo să înceapă să scoată urlete disperate.

Era vorba de un mulatru arogant și cu un trup clădit cu o perfecțiune excepțională.

– Să nu mă treziți din vis, le ceru prietenelor ei o puștoaică foarte tânără și căreia îi curgeau balele pe când îi vâra o bancnotă de foarte mulți euro în slip.

Avea mușchii abdominali umflați și penisul dezumflat, acest din urmă fapt l-am constatat în momentul în care saxofonistul vânjos și-a dat jos tanga, care a căzut în capul unei roșcate, și ea a pus mâna pe el entuziasmată și s-a grăbit să-l miroasă și să-și dea după acea ochii peste cap, cum ar face un camionagiu care știe să se stăpânească dacă i-ar ieși în față niște țâțe. O grăsană, instalată imediat în dreapta mea, țipa lângă timpanele mele ceva de genul: „delicios". Urletul feroce probabil că mi-a inundat măruntaiele cu adrenalină sau vreo substanță similară care, la rândul ei, a lansat cu precizie o rafală de pulsații prin tot trupul meu. Îmi zvâcneau fruntea, tâmplele, degetele, pântecele și între atâtea bătăi ale inimii,

vreuna probabil că s-a strecurat și mi-a atâțat neuronii, atinși deja de supradoza de alcool care pusese din nou stăpânire pe mine din cauza paharului înalt de bere, deoarece tot ce mi se păruse, în urmă cu câteva minute, respingător și rușinos începea să capete un sens încântător de pervers.

O femeie vulgară îi făcea satirului o felație prin telepatie, iar eu, cu gustul alterat de alcool, râdeam ca o nenorocită. Amina îmi trase un cot, dar nu părea indignată, ci amuzată.

– Să vedem cum îți prieste alcoolul, spuse ea mirată, în loc să-mi reproșeze beția, cum o făcuse când am leșinat pe bulevardul La Castellana.

Silueta negricioasă se contorsiona de parcă ar fi fost atacată de febra vacii watusi, stimulată de adunătura de femei încinse. În mod inconștient, am stabilit legături empatice cu tovarășele mele de spectacol și am scos și eu vreo două țipete vulgare. Deodată, glasurile formației Red Hot Chili Peppers începură să scoată falseturi. Lumina aprinsă pe jumătate a explodat, și de jos s-a răspândit o ceață albă cu nuanțe de fum, o scenă de dincolo de mormânt le-a electrizat pe spectatoare, devenite pe neașteptate necrofile. O raclă plină de cruci a fost adusă pe sus de patru gropari musculoși, care au depus-o cu mare solemnitate pe o masă împodobită cu făclii funerare. Din raclă, a apărut Moartea. Nu aș putea spune dacă trupul său era perfect sau efectul vizual al unei distribuiri reușite a luminii și umbrei îl făcea să pară perfect. Avea fața acoperită cu o mască, la fel și zona dintre picioare. Scena mi-a amintit de perioada în care eram dependentă de benzile desenate: în acele cărticele se puteau găsi permanent ilustrații de acest gen, *collages* confecționate pe bază de centauri seducători cu trup splendid desenat și cap hidos.

Figura acelui *sexy boy* era a unei hârci supărate, zâmbitoare, ca toate hârcile, dar cu o expresie de supărare bolnăvicioasă.

A ieșit dansând din mausoleul său particular ca să treacă printre clientele pline de ardoare și să strângă venitul suplimentar la salariul său, probabil insuficient: bacșișurile pe care focoasele doamne i le depuneau cu generozitate la testicule. Eu, complet idiotizată din cauza ultimului pahar de bere și cu vitejia celor care nu au nimic de pierdut, m-am lepădat de puțina rușine care îmi mai rămăsese și m-am lansat asupra chilotului tanga imprimat cu schelete, am tras de el cu o mână, pe când cu cealaltă încercam să-i vâr o bancnotă. Spun că încercam, pentru că nu am reușit să-mi ating obiectivul. Hârca sculpturală mă împiedică printr-o zvâcnire însoțită de un ghiont aproape violent. L-am atins și am făcut să-i izbucnească o aparentă descărcare electrică în pântece. A zbughit-o cât l-au ținut picioarele în direcția scenei și m-a lăsat cu cei zece euro în mână.

– Dar ce le dai, fato? Mi l-ai speriat, bietul de el, se emoționă Amina, care se distra mult mai mult decât m-aș fi așteptat.

Trebuie să explic modul atât de traumatic în care mi-a dispărut emoția și cum am început brusc să doresc lucruri absurde: mi-am dorit cu ardoare ca pământul să se deschidă și să mă înghită. Am dorit ca acea amnezie care apare atât de oportun când creierul vrea să se elibereze de o traumă să facă act de prezență; mi-am dorit incertitudinea care mă împiedica uneori să discern între somn și veghe. Am dorit cu disperare să cred în Dumnezeu. Și acestea sunt raționamentele:

1. Dacă aș fi suferit un episod complet de amnezie etilică, aș fi fost scutită de a mă mai fi trecut toate nădușelile în ceea ce privește întâmplările care au urmat după un minut de la scena cu tanga sperioasă.

2. Dacă nu aș fi avut completa siguranță că ceea ce se întâmplă nu este un vis, aș fi putut nutri speranța că exact asta era.

3. Dacă aș fi fost credincioasă, aș fi putut pune o lumânare la imaginea Sfântului Iuda Tadeul, patronul cazurilor disperate.

Dar niciuna dintre cele trei opțiuni nu era disponibilă pentru a-mi potoli oroarea.

Să mă explic: a sosit momentul în care Moartea a trebuit să-și scoată masca de pe față, nu înainte de a și-o retrage pe cea de pe pubis, pentru ca publicul însetat de desfrâu să izbucnească în țipete de plăcere constatând că individul cu trup minunat nu era un zombi, ci un bruneț de nouăsprezece primăveri cu doi imenși ochi negri. Spaima cu care am descoperit chipul lui Daniel, alias Reverendul, în spatele satirului masiv, s-ar putea spune că era aceeași pe care o reflecta și expresia elevului meu demascat.

– Și-am încălecat pe-o șa... am spus eu înspăimântată pe când încercam să o iau cu mine pe Amina de la locul faptei. Blanca n-a apărut, așa că o să plecăm de aici.

– Și unde vrei să mergem? a întrebat ea, desprinzându-se din gheara mea. Trebuie să cercetăm în ce s-a băgat, nu-i așa?

– Nu mai suport mirosul de hașiș, îmi face greață, am improvizat eu, profitând că o dâră de fum cu o aromă dulceagă punea stăpânire pe oxigenul din locul acela.

– Nu-i hașiș, e tămâie! Au folosit-o ca să creeze ambianță pentru puștiul cu cap de mort.

– Nici vorbă! Sunt stricatele alea necuviincioase care stau acolo, m-am indignat eu arătând spre un grup de fumătoare de hașiș care se prăpădeau de râs. O țigară cu marijuana probabil că le pare prea puțin tipelor, au aprinse câte trei odată.

O voce gravă, care se făcu auzită în spate, răspunse la protestul meu cu o frază ciudată:

– Știi în ce constă plăcerea de a fuma hașiș? Importanța conceptelor se reduce la minimum. Fii atentă, don'șoară, alea sărbătoresc faptul că se mărită una dintre ele, dar în

momentul ăsta, doar sărbătoresc, pur și simplu sărbătoresc. Nu contează motivul ultim pentru care s-a adunat grupul, totul e să petreacă.

Cel care vorbea era Daniel, Reverendul, l-am recunoscut după voce, înainte să dau cu ochii de capul de mort care îi ascundea chipul, în ciuda faptului că spectacolul pentru care, după cum se părea, era absolut obligatoriu să-l țină, se încheiase deja de multă vreme. M-a impresionat cât de iute își revenise din uimirea pe care i-a produs-o recunoașterea printre clientelă a profesoarei lui de istorie. Eu, în schimb, eram încă îngrozită de faptul că îl descoperisem dansând în tanga.

Mi-am stors creierii încercând să găsesc vreo replică, dacă nu spirituală, măcar coerentă, dar am rămas mută.

Trupul său, antrenat să tulbure libidoul tuturor femeilor care ar plăti să-l privească, nu avea prea mult de-a face cu elevul provocator, cam lent în mișcări, dar foarte rapid în reflexe în momentul lansării de provocări verbale. Pe scenă, demonstrase că este posesorul unui trup iute și flexibil ca un bici, precum și al unei vulnerabilități nebănuite, pe care și-o manifestase când o descoperise pe profesoara lui de istorie încercând să-i vâre o bancnotă la testicule, aceeași de care își bătea joc în mod deschis în fața unei clase pline de nebunatici prăpădindu-se de râs.

– Încearcă să fumezi o țigară cu haşiş, don'șoară, continuă Daniel, și percepția vulgară se va preface imediat în cunoaștere filozofică, și vei gândi în afara cuvintelor. Și când gândirea ți se va fixa într-un anumit punct, vei avea în mâini tot ce este necesar ca să supraviețuiești.

– O să rup petalele unei margarete ca să decid dacă ești nebun ori doar un pedant surescitat, Reverendule, mi-am recăpătat eu graiul, făcând uz de ceea ce am considerat a fi o agresiune.

– Daniel, draga mea, Daniel, nu Reverend, şi în orice caz, Reve. Să n-ai niciodată încredere în margarete, florile spun ceea ce vrei să auzi, sunt ca ţigăncile care citesc în palmă. Dar eu însumi sunt în stare să-ţi dezvălui îndoielile într-un mod mult mai precis: nu sunt nici dement, nici pedant, doar un pic sub efectul marijuanei.

I-am privit chipul de zombi şi am simţit numaidecât nevoia de a-i smulge masca şi de a-i spune în faţă ce părere am despre ţigările lui cu marijuana, despre profesia lui nocturnă, despre ieşirile lui necruţătoare de la orele mele, despre aiurelile sale şi despre îmbrăcămintea lui şi lipsa acesteia. Zis şi făcut. M-am înălţat până la un metru şi optzeci şi cinci de centimetri cât o fi măsurat Daniel, mi-am strecurat degetele printr-o crăpătură pe care am găsit-o între ureche şi craniu şi am pus mâna pe elasticul care îi ţinea masca, reuşind să o fac să alunece într-o parte şi chipul elevului meu să rămână astfel la vedere. Expresia pe care am putut să i-o văd pe faţa lipsită de mască mi s-a părut mai îngâmfată şi mai mândră decât cea a netrebnicului meu elev, dar şi mai puţin sfidătoare. Şi pupilele lui mi-au părut dilatate, probabil din pricina efluviilor de canabis, mai puţin dispuse să se afunde într-ale mele în căutarea unei provocări. Nu se înfigeau, doar se aşterneau.

Slaba lumină ambientală nu reuşea să-i facă vizibil chipul, dar, din ceea ce se putea ghici, mi s-a părut că din expresia obişnuită a canaliei de elev al meu se desprinsese o parte din ironia cu care mă obişnuise şi care îl ajuta să se comporte într-un mod atât de reuşit în chip de mascul dominant al grupului. În general, el, în ansamblul lui, mi s-a părut mai vertical, cu excepţia acelei expresii relaxate, schiţate în linii orizontale, şi mi-a trecut prin minte că o asemenea percepţie era marcată de efectul fumului de narcotice care mi se infiltrase prin vreun colţişor al trupului şi îmi provocase o stare ciudată de

totală lipsă de apărare. Bineînțeles că nu i-am spus nimic din ceea ce doar cu câteva clipe mai devreme eram hotărâtă să-i spun, deoarece acea stupidă lipsă de apărare a avut grijă să mă imobilizeze complet. Dar Amina a apărut imediat să mă salveze dintr-o asemenea hipnoză extravagantă. Pentru ea, Daniel nu însemna nimic altceva decât un instrument cât se poate de oportun ca să ne ajute în căutarea prietenei noastre aflate în primejdie.

– Ce spui, hârcă masivă? Că fetele alea sărbătoresc o viitoare nuntă?

– Se întâmplă uneori, o lămuri el cu o voce mândră, de dincolo de mormânt. Femeile au aceste idei sumbre, să-și sărbătorească pierderea libertății exorcizând moartea. Eu sunt Moartea.

– Încântată, Moarte. Eu sunt Amina, și fata asta căreia tu îi zici don'șoară, probabil din pricina vreunui fenomen înnebunitor legat de țigara aia pe care o fumezi, se numește Maria. Tocmai căutam niște persoane care sărbătoresc despărțirea de o viitoare mireasă.

– S-au văzut lucruri și mai ciudate. Nu voi pune întrebări; dacă doamnele vor să găsească persoane care sărbătoresc despărțiri, vom găsi persoane care sărbătoresc despărțiri. Pentru moment, nu dispunem de mai mult material decât cel care este expus. Au venit să sărbătorească doar cele de acolo, spuse el arătând spre grupul fumătoarelor de marijuana. Nu știu dacă or să vă fie de vreun folos, pentru că don'șoara nu le are la stomac, mi se pare că am auzit cum le numea „stricatele alea necuviincioase", dar e tot ce vă pot oferi.

– Nu-mi mai spune don'șoară, am protestat eu cu o voce de-abia auzită.

– Nu-mi mai spune Reverendul, nu-mi mai spune don'șoară... ceva ciudat se coace aici, se prefăcu Amina îngrijorată. Mă rog,

asta se aranjează ușor: María, îți prezint Moartea, care se pare că se numește Daniel; Daniel, ți-o prezint pe María.

Daniel avea trăsături fine, dar masculine. Fumul de țigară le făcea și mai fine, prefăcându-l într-un copil, ceea ce și era de fapt, întrucât de-abia împlinise nouăsprezece ani. Odată, i-am ghicit în clasă expresia blajină pe care o avea în momentul acela, dar i-am atribuit mereu un contrapunct cinic prin care insolența lui ieșea și mai mult în evidență. Cu aceeași insolență pe care i-am atribuit-o întotdeauna, a răspuns la prezentarea teatrală a Aminei.

– La picioarele dumneavoastră, prea frumoasă María, și îmi adresă zâmbetul lui hipnotizant de pușlama.

– Prezentările fiind făcute, continuă Amina și, de data asta, fără alte preambuluri, deoarece neliniștea o silea să-și scoată până la urmă la iveală un dram de chibzuință, mă întreb dacă Moartea asta atât de simpatică nu ne-ar putea ajuta să o găsim pe prietena noastră.

– Și cum o să ne ajute? Ce știe el?! am intervenit eu repede, îngrozită de perspectiva că Daniel ar putea afla că nu numai una dintre profesoarele sale se îndeletnicea cu vizitarea localurilor în care puști ca el își vindeau expunerea părților rușinoase, ci o făceau două dintre ele.

– Păi, sigur că știu, frumoasă María, spuse el, adresându-se nu mie, ci Aminei. Nu există ceva să nu știu în regatul meu. Spuneți-mi numele persoanei menționate și mă voi infiltra în adâncuri până voi da de ea.

– Blanca, zise Amina. Știu că trebuia să vină aici să sărbătorească despărțirea de o viitoare mireasă.

– Păi, să vedeți, azi o să fie ușor să cercetez ce îmi cereți voi. Am avut doar două spectacole. În primul, în care, desigur, nu sunt Moartea, ci un *hippie* medieval și declasat care se numește Sfântul Francisc și care face deliciul celor mai necuviincioase

domnișoare, n-a apărut niciun grup de fete. Erau toate împărțite pe perechi sau cel mult în grupuri de trei sau patru. În versiunea mea de hârcă, în schimb, am putut constata că un singur cerc de fete zgomotoase urma cortegiul funerar. Și sunt alea, cele pe care don'șoara le-a calificat drept stricate; nu mai e nimic altceva, așa că trebuie să fie printre ele, dacă nu, înseamnă că prietena voastră încearcă să vă tragă clapa și a mistificat datele în privința mișcărilor ei.

– Încearcă să-ți amintești, spuse Amina cu o mutră ca la poker, scoțând o bancnotă de douăzeci de euro pe care i-a fluturat-o prin fața nasului.

Alcoolul, noutatea aventurii noastre nocturne sau poate curajul pe care i l-o fi produs faptul că văzuse flăcăi goi și adulmecase fum de marijuana, probabil că o înnebunise sau chiar o stârnise să se facă de râs. Speriată, m-am repezit asupra bancnotei și am încercat să o scuz în fața elevului meu. Dar nici Daniel nu părea mai zdravăn la minte, ne privea cu o expresie de gangster și începu să folosească un limbaj de bandit la drumul mare, pe care Amina l-a adoptat încântată.

Starea mea de agitație i-a sporit-o și pe a ei. Era clar că Amina era mult mai practică decât mine, că datorită ei ne aflam pe drumul corect și probabil pe punctul de a o găsi pe Blanca, dovedindu-se a fi mult mai utilă decât detectiva Antonia, dar nu încăpea nicio îndoială că tendința ei de a fabula o scotea din minți și că faptul de a se pomeni implicată într-o poveste foarte asemănătoare cu cele pe care obișnuia să le născocească o abătuse puțin de la dreapta judecată. Dar poate că asta era doar percepția mea, la urma urmelor reușise să mențină trează atenția lui Daniel; păreau doi tâlhari la drumul mare, se jucau de parcă asta ar fi fost: un joc pe care, ea îl propusese, dar cel care se delecta era el. Și tot el era cel care se lăsa sedus, încetul cu încetul, de trucurile Aminei ca să-l

facă să colaboreze la orice i-ar fi cerut. Era, de asemenea, clar că stânjeneala mea, pe care o percepea și o savura, îl stimula să urmeze jocul Aminei cu o pasiune vie. Descumpănită, m-am lăsat purtată de picioare până la tejgheaua barului și am cerut altă bere. Ochii lui Daniel m-au urmărit, dar silueta lui a rămas lângă Amina, tocmindu-se asupra prețului probabil pe care îl putea avea vreo confidență de-a lui. I-am privit de departe pălăvrăgind și făcând gesturi care alternau divergența cu buna înțelegere. Gesturile cădeau din ce în ce mai mult la învoială, până când unul reuși să-l acopere pe celălalt și deveni vizibil un fel de ritual de seducție menit să se ajungă la o bună înțelegere. Cu berea băută pe jumătate m-am apropiat de ciudatul cuplu și m-am adresat Aminei:

– Îți amintesc că Blanca are nevoie de noi, așa că lasă flirtul pentru o ocazie mai bună.

– Nu flirtam, negociam, spuse el.

Și glasul lui răsună emfatic, ca și cum jocul s-ar fi terminat și s-ar fi pregătit în sfârșit să purceadă la misiunea pentru care era nevoie de el cu atâta urgență. Chiar și cutele de pe față i se șterseră, de parcă ar fi fost rândul lui să iasă cu totul în evidență ca să se confrunte cu o asemenea epopee. Fără alte comentarii, își puse din nou masca pe față, se întoarse cu spatele și înaintă spre grupul vesel care consuma cu ostentație și fără încetare țigări cu iarbă presată, se așeză pe marginea canapelei, o mobilă asimetrică în culori țipătoare care imita prost pietrele pe care Gaudí le-a cioplit ca să facă din ele o structură de bănci extravagante în parcul din Barcelona. Fetele se agitară văzându-l și îl înconjurară, astfel încât tabloul rezultat, un jilț modernist cu un tânăr atletic și față de mumie și mai multe nimfe învăluite în fum, putea servi ca ilustrație clasificabilă într-un catalog de artă conceptuală. Din tabloul mural abstract se iviră la scurt timp două figuri, cele mai

semnificative: un zombi și fata cu țigară de marijuana, slabă, cu un nas hiperbolic și rochie din petice. Se apropiară, figura picassiană clătinându-se ușor, în timp ce Daniel, cu masca lui cu zâmbet de hârcă, înainta triumfal, conducând-o cu mâinile lui pe fată până la noi. Ne-a predat-o în chip ceremonios.

– Misiune îndeplinită. V-o aduc pe Blanca, se auzi glasul lui prin basorelieful sinistru.

– Bună, salută jovial silueta ieșită din manifestul avangardist. Și voi cine sunteți?

Amina îi spuse, foarte politicos, tinerei excentrice, că nu este Blanca pe care o căutam, că noi voiam să găsim o blondă care, după calculele noastre, ar trebui să fie acum acolo, sărbătorind faptul că se mărită o prietenă de-a ei. Fata lăsă să se vadă o urmă de dezamăgire că nu ea era cea solicitată; în ciuda afrontului, ne oferi câteva fumuri pe care noi le-am refuzat amabil, nu și Daniel, și încheie spunându-ne că, deși nu este Blanca pe care o căutam noi, putea totuși să ne ajute, întrucât credea că știe la care Blanca ne referim.

O melodie monotonă ca un Tatăl Nostru, peste care se târa un ritm prefabricat de mașinărie, a acoperit sala ca să le anunțe pe spectatoare că avea să înceapă o nouă prezentare de trupuri dezbrăcate.

– Să nu pierdeți acest moment. Se numește *Purgatoriul*... și este perfect pentru sufletele rătăcite ca voi, făcu reclamă Daniel noului spectacol.

Fata, care până în momentul acela etalase un rictus ciudat de babă, se vedea că nu îi era propriu, ci dobândit pentru un timp limitat, aproximativ pentru cele două sau trei ore cât avea să-i dureze beția narcotică, schimbă imediat acea înfățișare cu una de copilă nesățioasă, recuperă ce mai rămăsese din țigara cu marijuana, smulgând-o nerăbdătoare din mâna lui Daniel,

şi se grăbi să se instaleze lângă prietenele ei în primul rând din Purgatoriu.

Amina deveni frenetică şi o prinse de braţ.

– Auzi, *Nimfomano*, fă un efort şi încearcă să răspunzi la întrebarea asta, spuse ea. Ce vrei să spui când zici că ştii care este Blanca pe care o caut?

– Blanca aia a ta a intrat odată cu noi, răspunse ea cu o mutră de lehamite, eliberându-se din mâna Aminei, dar n-a rămas nici zece minute. S-a întâlnit cu un tip cu înfăţişare foarte şucărită şi a întins-o. Dacă vrei să ştii mai mult, întreab-o pe Ángeles, care e aia în albastru, cea care se mărită şi care o cunoaşte cel mai bine pe Blanca. Şi acum, dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc în Purgatoriu.

Ocolind coloane şi alte obstacole, Amina, urmată de mine care devenisem umbra ei, ajunse la fata care îi fusese indicată.

Acea Ángeles era o tânără cu înfăţişare plăcută, cu trăsături fine sculptate pe o piele de marmură, albă şi lunecoasă, cu un păr negru, îngrijit, care îi încadra chipul drăgălaş cu un mic breton asimetric. Dar manierele ei erau aspre şi semeţe.

Îi răspunse Aminei cu un glas suspicios şi încordat ca oţelul:

– Şi tu de ce o cauţi pe Blanca?

S-au privit drept în faţă. Ángeles o măsură din ochi pe Amina, în timp ce ai Aminei, în care mi s-a părut că percep un halo sclipitor care nu-i aparţinea sau care până în momentul acela trăiseră în hibernare, s-au înfipt în ai celeilalte şi o perdea de rivalitate care le despărţea ieşi la iveală. În momentul acela, îmi trecu prin cap gândul că ceea ce o punea într-adevăr în mişcare pe Amina nu era îngrijorarea pentru faptul că după Blanca umbla un creditor rău din fire. Ángeles, cea de-a treia persoană participantă la dispută, a adus ceva definitiv: din

momentul întâlnirii dintre ea şi Amina, am înţeles că prietena mea, inofensiva Şeherezada, îmi ascundea ceva important.

Era pentru a doua oară în noaptea aceea când o scânteie de prudenţă dinlăuntrul meu îmi atrăgea atenţia că ceva nu este în regulă. Prima dată se întâmplase la începutul nopţii, când în ciuda greţei şi a leşinului stupid, am fost în stare să am suficientă judecată ca să-i propun Aminei ideea de a ne lăsa de tâmpenii şi de a merge cât mai repede la poliţie, dar ea mă făcuse să mă răzgândesc; a doua împrejurare era acum, dar de data asta o făceam cu mult mai multă fermitate şi învăluită de sentimentul de vinovăţie: nu avusesem reflexe ca să iau hotărârea corespunzătoare; umblasem de colo-colo prin Madrid, împreună cu cineva care îmi ascundea ceva, mă îmbătasem, şi ca o cenuşăreasă inconştientă, uitasem de bătăile orologiului, de multă vreme caleaşca mea nu era altceva decât un dovleac, hainele mele, nişte zdrenţe, iar jocul meu, o scorneală.

Dar încă nu ştiam că era deja prea târziu ca să recurg la vreo zână ocrotitoare care să scoată castanele din foc în locul meu. Încă nu eram conştientă de faptul că pentru Blanca era deja prea târziu.

V. O MOARTE ANUNȚATĂ

AL PATRULEA ARCAN: MOARTEA

Nenorocirea naște cea mai strânsă
legătură între inimi.
JEAN DE LA FONTAINE

Luna parcursese jumătate din noapte când eu și Amina ne-am prezentat la comisariatul de poliție. Niciuna din noi două nu a deschis gura pe drumul dintre local și comisariat. Amina s-a ocupat să găsească taxiul, deoarece eu eram încremenită și mintea mi-a rămas goală mult timp, până când am început să introduc în ea idei care reușeau să mă încremenească și mai mult. În pofida orei, pierdusem complet fobia vertijului nocturn, îmi dispăruse și somnul și presimțeam că va dura mult până aveam să-l recapăt. Mă dureau ficatul, vezica, acele locuri nevăzute de care se plâng persoanele în vârstă, mă durea tot ce palpita în mine și am pus faptul pe seama unui cumul de presentimente care mă apăsau cu putere, fără să reușească să găsească adăpost în mine. Durerea începuse imediat după ce am auzit conversația dintre Ángeles și Amina. Făcuseră cunoștință susținându-și reciproc privirile și căutând în ochi explicații pentru ceva ce eu nu reușeam să descifrez. Amina îi ceruse să o pună la curent în legătură cu Blanca, iar cealaltă, după ce o întrebase de ce avea nevoie atât de urgentă să o găsească și înainte ca Amina să aibă timp să-i răspundă, a adoptat o mutră îngăduitoare, de parcă ar fi recunoscut-o subit pe Amina. Mi-am dat seama, pentru că Ángeles aia avea niște ochi de inchizitor: întreba, răspundea, ghicea și reproșa din priviri. Cu ajutorul acestor ochi a ghicit că Amina era cineva cu care trebuia să stea de vorbă.

– Tu ești Amina, spuse ea confirmându-mi teoria.

– Știi cine sunt, răspunse Amina pe același ton afirmativ.

Ángeles a luat-o deoparte pe Amina, eu le-am urmat, bineînțeles, dar necunoscuta, cu ochii ei guralivi, mi-a arătat că mă considera o intrusă. Amina a convins-o să-mi permită să rămân și l-a alungat, la rândul ei, pe Daniel cu o privire la fel de explicită, precum cea pe care mi-o adresase Ángeles mie, și de îndată ce el s-a făcut nevăzut, au început să vorbească despre Blanca, de parcă ar fi făcut parte dintr-un vechi mister cunoscut foarte bine.

Frumoasa Ángeles își hrănea frumusețea cu farduri de pleoape și fonduri de ten care nu lăsau să se vadă complet natura ei, dar se ghicea perfecțiunea trăsăturilor și albeața naturală a epidermei. Mergea semeață și fără să se legene, ca o ambarcațiune cu pânzele în vânt, al cărei mascaron de la prova consta în niște ochi rotunzi care desăvârșeau geometria perfectă a chipului și speriau prin abilitatea de a vorbi în locul ei. Ángeles vorbea rar și, cu toate că era repezită, punea un accent prudent pe fiecare cuvânt pe care îl rostea. Era foarte diferită de înflăcărata Amina, care slobozea cuvintele și irosea gesturi inutile ca să întărească ceea ce spunea, dar, în ciuda deosebirilor aparente, privirile lor anonime nu au întârziat să devină complice, împărtășind presupuneri despre Blanca, iar eu făceam din nou pe musafirul nepoftit și, în același timp, în mine începeau să se nască bănuieli și o încremenire însoțită de dureri abdominale. În foarte scurt timp, cele două erau absorbite, dezvoltând ipoteze și calculând posibilități, în timp ce Daniel nu ne slăbea, privindu-ne cu coada ochiului de la distanța impusă de ele.

Am stat retrasă în locul care mi-a fost atribuit, jucând rolul de paravan izolant între ele și petrecerea mondenă care se încinsese în adâncurile Purgatoriului. Din locul unde fusesem surghiunită, am înțeles că eram dată la o parte în

mod deliberat, pentru ca ele să poată pune la cale o treabă din care considerau oportun să mă excludă, ceea ce a sfârșit prin a-mi furniza puțina neliniște care îmi mai lipsea ca să rămân complet încremenită. „Mișcă-te", m-am îndemnat singură; nu-mi puteam permite să rămân încremenită. Deodată, am avut cumplita percepție că mi-am petrecut noaptea distrându-mă, în timp ce Blanca mea se afla într-o situație alarmantă, că cele două erau la curent cu ceva și că șarada aceea a jocului de-a detectivele trebuia să înceteze numaidecât. Era vorba despre o percepție aproape sonoră, de parcă însăși Prudența mi-ar fi șoptit-o la ureche. Am avut, de asemenea, certitudinea că afurisita aceea de prudență venea târziu.

Am auzit cum Ángeles se referea la un bărbat brunet, cu părul lung și creț și cu un glas aspru și accent ciudat... cineva care se certase cu Blanca.

– El este? întrebă Amina.

– Am crezut că asta o să mi-o lămurești tu, răspunse ea.

Am tras singura concluzie posibilă. *El* era cineva despre care ele vorbeau cu o anumită familiaritate. *El* avea accent străin și era brunet, cu părul creț și lung, singura descriere de care dispuneam a individului amenințător pe care îl văzusem în joia aia afurisită, când a început totul.

Certitudinea că Blanca se afla în mâinile acelei ființe la care ele se refereau ca fiind *el*, poate chiar în momentul când eu râdeam în mod pervers văzând trupul masculin în tanga, m-a împins spre ele cu o forță necunoscută mie. Pentru o clipă resimțită intens, am reușit să mă desprind din încremenirea care mă ținea ca în clești. Am apucat-o pe Amina de un braț. Gata cu prostiile. I-am atras atenția că mă duc la comisariat, că ce naiba are de gând să facă ea, că, dacă vine cu mine, să se grăbească, pentru că eram deja în întârziere. Lui Ángeles îi trecu atunci prin minte să bage de seamă amănuntul că

existam și eu pe acolo și mă luă la întrebări din priviri, așa cum se pare că făcea întotdeauna. Amina răspunse în locul meu, îmi ceru să o aștept afară, că pot să mă duc să comand un taxi: vom merge la comisariat.

Am ieșit în holul în care mă aștepta Daniel, cu masca acoperindu-i fața, m-am bucurat că nu-i pot vedea expresia, ca nu cumva să fie cea a unui dușman, pentru că în momentul acela m-am gândit că Daniel era cel mai aproape de realitatea pe care o aveam; știam că este elev, făcea parte din viața mea de zi cu zi, avea nouăsprezece ani, de fapt era un nimeni, și m-am agățat de el. „Proasto, ce faci?" m-am gândit eu și, pe când gândeam asta, am rămas în continuare agățată de el și mi-a venit din nou să plâng. Nu a spus nimic, m-a însoțit afară și a așteptat să vină Amina. Fără să rostească un cuvânt.

Cu câteva clipe înainte ca ea să iasă din local, și-a dat jos masca, și-a pus buzele pe obrazul meu ud de lacrimi, lăsându-mi parfumul unui sărut. Și de îndată ce ea a apărut, el s-a făcut nevăzut.

Am așteptat să ne urcăm în taxi ca să închid ochii și să mă las condusă prin labirintul gândurilor mele, permițându-i să intre, bineînțeles, și Aminei. Și ea era cufundată în propriile calcule, fără îndoială, mult mai exacte decât ale mele, dat fiind că într-ale mele intrau treptat, una câte una, în vârful degetelor, toate temerile imaginabile, și fiecare dintre acestea se maturiza la rândul ei până devenea insuportabil de vătămătoare în interiorul meu.

Gândul că Blancăi i s-ar fi putut întâmpla ceva oribil, în timp ce eu mă jucam cu Amina făcând pe detectiva, nu-mi dădea pace, reușind să-mi înghețe inima. Mi-a venit să mă rog, ceea ce nu fac niciodată; plânsesem și în brațele Aminei, iar acum câteva clipe, și într-ale surprinsului meu elev Daniel, când eu, teoretic, nu plâng niciodată. Ai grijă de Blanca, i-am

cerut unui zeu în care nu credeam, ai grijă de ea mai mult decât am făcut-o eu. Am blestemat lipsa mea de funcționalitate, vulnerabilitatea mea stupidă și am lăsat din nou să-mi cadă câteva lacrimi, de data asta în tăcere. Amina a încercat să mi le șteargă cu dosul palmei, dar a primit din partea mea, drept mulțumire, un ghiont. Nu voiam nimic de la Amina, brusc o învinovățeam de ceva abstract și în mintea mea oscila gândul de a o apuca de guler și a-i cere socoteală, ca să-mi spună odată ce dracu' îmi ascundea, ce știa despre Blanca și eu nu știam, dar m-am hotărât să îndepărtez această idee până când voi avea certitudinea că Blanca este bine.

Concluzia prematură că Blancăi i se întâmplase ceva a scăzut ușor în urma rugăciunilor mele de atee și, în momentul în care taxiul a oprit în fața comisariatului, eu mă simțeam puternică și am sărit din mașină înainte ca Amina să aibă timp să plătească. Dar toată această forță mi s-a spulberat de îndată ce am trecut pragul intrării în comisariat.

Am urcat câteva trepte și am pătruns într-o sală de recepție în penumbră. Niște abajururi de un verde foarte puțin primitor filtrau lumina becurilor. Într-un colț, un tânăr cu aspect ciudat, îmbrăcat într-un pardesiu de sub care ieșea un pantalon de pijama, și având un aer îngrijorat încerca să zărească ceva de-a lungul culoarului, lungindu-și și răsucindu-și gâtul, într-un efort imprudent din punct de vedere anatomic. Ochii mi se izbiră cu groază de chipul individului cu gât ortopedic, care nu era altcineva decât Bautista, Bau pentru prieteni, aceștia fiind foarte puțini, poate doar Blanca, după câte știam eu.

Era ora trei dimineața și comisariatul era pustiu. Nu se afla acolo decât Bau, dintr-un motiv misterios, îmbrăcat cu o haină din stofă țărănească peste pijama și având o figură îngrozită, destul de asemănătoare cu a mea. În momentul acela, un polițist chel, gras și cu mustață regulamentară își făcu apariția.

– Poți să intri, tinere, anunță el cu o oarecare lehamite, dar se scutură numaidecât de toropeală la vederea unei ciudate scene care i se prezenta în chip de răspuns: tânărul pe care îl lăsase să aștepte la recepție se găsea deodată în compania a două necunoscute terorizate și toți trei vociferau isteric.

– Dar ce cauți tu aici!

Înainte ca vreunul dintre cei trei să aibă timp să răspundă, siluetele noastre s-au micșorat deodată și am rămas intimidați privindu-ne în ochi, perfect conștienți de motivul care îl adusese pe celălalt la comisariat. Pentru prima dată, am luat eu inițiativa și i-am explicat lui Bau, foarte pe scurt, că dispunem de motive întemeiate ca să afirmăm că Blanca este în primejdie și că sperăm să găsim sprijin la poliție ca să o ajutăm pe prietena noastră, cât se poate de urgent.

Polițistul probabil că era un tip cu reacții lente sau foarte obișnuit să fie de față la întâlniri la miezul nopții între persoane nervoase care făceau schimb de impresii în legătură cu o posibilă crimă, întrucât rămase netulburat, în timp ce Bau răspundea, cu o incongruentă voce senină și o expresie de nesfârșită deznădejde, că ne aflam cu toții acolo din același motiv, dar că, în orice caz, pe Blanca nu o mai putea ajuta de-acum nimeni, pentru că el era în stare să ne asigure că prietena noastră fusese asasinată. Pe polițist nu a părut să-l impresioneze prea mult nici faptul că isteria mea sfârșise prin a se dezlănțui de îndată ce am auzit vorbele lui Bau, nici că se manifesta prin țipete ascuțite, care puneau în contrast vaietul stins și grav pe care îl lăsa Amina să-i scape.

– Vă rog să aveți amabilitatea să poftiți toți trei, spuse politicos polițistul imperturbabil, de parcă am fi așteptat de ceva vreme efectuarea unui demers birocratic.

Și ne conduse pe culoar până într-un birou, și acesta destul de întunecos, unde ne lăsă singuri ca să ne putem liniști, fără

să mai facem scandal la recepție. A închis ușa după el și am rămas izolați într-o lume de coșmar care era insuportabilă pentru toți trei. Starea de urgență ar fi trezit în orice individ reflexele și capacitatea de a acționa, dar noi trei continuam să scâncim, de-acum fără să ne mai privim, fără să ne mai punem întrebări, fără să încercăm să aflăm ce se întâmplă: de ce era prea târziu să o ajutăm pe Blanca? De ce Amina știa amănunte referitoare la acest delir, pe care le împărtășea cu fata din discotecă, și nu cu mine? De unde știa Bau că Blanca este moartă? Nimeni nu a întrebat nimic, am rămas în continuare suspendați într-o tăcere terifiantă până când a intrat un bărbat care probabil că era inspectorul.

Șeful, care se prezentă ca fiind Segrelles, nu avea nimic de-a face cu subalternul somnoros care ne închisese în acel birou sumbru; era un bărbat care descumpănea prin identitatea sa ambiguă, condiție care îi conferea o extraordinară capacitate de a stânjeni pe oricine îi stătea în față: iute, dar nu agitat; cu maniere aparent senine, dar, dacă cineva îl observa cu atenție, putea să bage de seamă o extraordinară pricepere de a trece de la o idee la alta în mod amețitor. Ne puse întrebări pe rând, dar ținându-ne pe toți trei în aceeași încăpere. Prima interogată a fost Amina.

I-a povestit despre peregrinarea noastră prin barurile și puburile din Madrid pentru a încerca să găsim o prietenă pe care o știam în primejdie. În ce consta primejdia?

– Fata aia care plânge acolo, în celălalt capăt al biroului, a fost martoră cum un bărbat străin o amenința cu moartea în urmă cu două zile.

– Și de ce nu ați întrebat-o pe așa-zisa prietenă în ce încurcătură intrase?

– Ce știu eu, întrebați-o pe ea, eu am aflat în noaptea asta. Atunci, am intrat eu în scenă.

– Să vă explic, domnule Segrelles, eu nu cred absolut deloc că individa asta a aflat în noaptea asta că Blanca era amenințată. De fapt, sunt convinsă că îl cunoaște pe asasin.

– Despre ce asasin vorbiți, vă rog? mă întrerupse inspectorul. Până acum nu mi-ați vorbit despre niciun asasin, ci despre o amenințare...

Nu și-a încheiat fraza pentru că Amina mi s-a postat în față, făcută foc și pară.

– Zici că eu îl cunosc pe asasin? Bănuiam eu că ai o fire schizoidă, fato, și se pare că bănuiala mi se confirmă.

– Cred că asasinele sunteți tu și dobitoaca de la petrecerea de mireasă, ca să fie clar, am replicat eu prosteşte.

Domnul Segrelles ne-a cerut să facem imediat liniște și, ca măsură de precauție, a impus o distanță prudentă între noi două.

– Ce relație există între voi? a vrut el să știe.

– Asta, am spus eu, este o absurdă ghicitoare în cărți, dar a făcut toată noaptea pe detectiva și din vina ei poate că am pierdut un timp prețios. Cert e că nu sunt proastă și mi-am putut da seama că deține informații pe care nu vrea să le împărtășească. Eu, în locul dumneavoastră, n-aș avea încredere în ea, domnule polițist!

– Asta, se grăbi Amina să dea replica, este o țărancă având pretenții de femeie de lume, care ia prozac, și nu recunoaște, dar am văzut niște pastile dubioase în noptieră. Problema este că tratamentul cu medicamente îi produce halucinații, motiv pentru care nu trebuie să luați în seamă acest acces la care sunteți martor. Azi a suferit deja un leșin fără să aibă vreo legătură cu ceva, când s-a pilit doar cu un pahar sau două de bere ca să-și dizolve în stomac pastila împotriva delirurilor, pastilă care, după cum v-am spus și puteți constata, nu produce efectul dorit, ci îi exacerbează demența.

– Astea, interveni atunci Bau, sunt două așa-zise prietene ale Blancăi, tânăra care, după cum se pare, a fost amenințată cu moartea, dar eu habar n-am avut, și tocmai acum aflu. Spun așa-zise, pentru că nu reușesc să înțeleg cum ar fi în stare două prietene adevărate să poarte o discuție ridicolă în contradictoriu, ca două precupețe, în timp ce prietena lor se află în primejdie, după cum cred ele. Iar eu sunt Bau, un bun prieten al Blancăi, prieten adevărat, și cred că sunt singurul care poate afirma că agresorul acela de care vorbesc ele și-a dus la bun sfârșit amenințarea.

Segrelles observa și asculta cu un aer neîncrezător și amuzat. Bineînțeles că nu credea altceva decât că se afla în fața a trei idioți puși pe scandal, cu care își putea petrece într-un mod acceptabil restul zilei de gardă.

Celălalt polițist, cel adormit, intră cu o cafea și i-o servi ceremonios șefului său. Aruncă o privire la tabloul alcătuit din cei trei plângăcioși pe care îi lăsase acolo în urmă cu câteva minute și nu fu deloc mirat să observe transformarea din bocitori în mânioși.

– Vă rog, domnule Segrelles, l-am implorat eu pe șef, obligați-l pe Bau să vorbească. Să spună odată ce caută aici și de ce se încăpățânează să declare că prietena mea este moartă.

– Pe mine nu trebuie să mă oblige nimeni să vorbesc, răspunse el. Am venit aici din proprie inițiativă.

– Păi atunci, vorbiți cu propria dumneavoastră gură, domnul meu, își pierdu răbdarea polițistul.

Bau își recăpătă expresia gravă și ne privi drept în ochi pe amândouă, pe când spunea ce știa. A făcut-o tremurând, pentru că Bau era la fel de fragil ca și mine. La fragilitatea lui trebuia adăugat faptul că trăia refugiat în apartamentul său și stătea toată ziua pe internet, motiv pentru care presupuneam că o fi dezvoltat un ansamblu de impulsuri care țin de fobii, cum

spun psihologii, din cauza faptului că nu se expunea niciodată la lumea reală, și că acea supraexpunere la o realitate macabră îl împiedica să relateze în mod coerent, pentru ca explicația lui să fie verosimilă, cel puțin acela a fost diagnosticul dat de mine.

Segrelles a rămas tăcut, în timp ce Bau își expunea versiunea cu voce tremurătoare. Aspectul nevolnic al tânărului probabil că a trezit compasiune în acel inspector zeflemitor și sceptic, pentru că i-a oferit un scaun, pe care Bau s-a grăbit să se așeze, și o ceașcă de cafea neagră pe care a refuzat-o politicos, motivând că, atunci când este tulburat, i se întâmplă să uite funcția înghițitului și lichidul să se strecoare pe unde nu trebuie.

– Blanca era o persoană introvertită, începu Bau, vorbind despre ea la trecut, ceea ce ne-a făcut pe mine și Amina să ne înghețe sângele în vine, se prefăcea că totul merge bine, că în viața ei nu exista nimic care să o poată perturba; cu toate astea, am început să observ de acum o lună și până în ziua de azi că avea o privire pierdută. În plus, obișnuia să treacă pe la mine cel mult o dată pe săptămână, dar, de la un timp încoace, am văzut-o aproape în fiecare zi, cu excepția ultimei săptămâni. Fuma mult mai mult și evita anumite subiecte. Căuta refugiu în brațele mele, căuta întruna afecțiune, ea care a fost mereu destul de rece, întotdeauna îmi era greu să-i fur un sărut.

– Treci la subiect, se auzi vocea puternică a Aminei plângându-se. Nimeni n-are nevoie acum de poezia ta, frumosule, pe dracu' săruturi furate și refugiu în brațele tale, că doar n-om fi proști, zi ce știi despre Blanca, te-am mai întrebat o dată.

– Tăceți! porunci tăios Segrelles. Pentru prima dată părea să ia ceva în serios. Continuați, vă rog.

– La sfârșitul săptămânii trecute, continuă Bau tremurând, Blanca mi-a spus că i se întâmplă ceva îngrozitor. M-am speriat și i-am cerut să-mi spună despre ce era vorba, dar ei cred că

i-a părut rău în momentul în care a început să vorbească şi n-a mai fost chip să obţin ceva de la ea. Toată săptămâna asta, n-am avut veşti de la ea. Când o sunam, îmi spunea că e la liceu şi alte chestii de-astea care ştiam că nu sunt adevărate, pentru că îi cunosc perfect orarul de la şcoală. În noaptea asta, în sfârşit am sunat la ea acasă, nu pe mobil, pe numărul fix, dar nu era... sau cel puţin astea două mi-au spus că nu era acasă. M-am dus la culcare la douăsprezece. Ei bine, acum aproximativ o oră a sunat telefonul: i-am identificat numărul. Am răspuns uimit, pentru că nu suna niciodată la astfel de ore, ştie că mă culc devreme. Avea o voce agitată, de parcă ar fi încercat să-şi stăpânească panica. Înainte ca ea să fi rostit un cuvânt, am presimţit că i se întâmpla ceva înspăimântător. A spus că mă suna să-şi ia adio de la mine, pentru că peste două minute avea să moară. Că să am grijă de căţeluşa ei. Că să o consolez pe mama ei şi pe sora ei, María... probabil că se referea la ea.

Şi a arătat spre mine. L-am privit pe blândul Bau arătând spre mine şi numindu-mă sora Blancăi, exact după ce relatase întreaga poveste şi m-a apucat al doilea acces de lipotimie, care nu trebuie să fi durat mai mult de două secunde, cum se întâmplă de obicei cu pierderile mele de cunoştinţă. De data asta, Amina nu m-a prins; nici Bau, care părea şi el pe punctul de a suferi o criză. Inspectorul a fost cel care m-a ridicat şi m-a ajutat să mă aşez pe scaun.

Paznicul impasibil intră alarmat de forfotă şi primi ordin să se ocupe de mine. Concepţia lui de a se ocupa de cineva consta în a se înclina în faţa acestuia, de a-l apuca de braţ şi a-i da palme uşoare cu dosul mâinii. Fiind obiectul unui ritual atât de incomod, am continuat să ascult conversaţia celor prezenţi.

– Tu eşti nebun de legat, îl luă la rost Amina pe Bau cu o intonaţie ceva mai timidă decât cea pe care o folosise până

atunci. Cum să te sune Blanca şi să-ţi spună că o să fie ucisă? Ce-a fost asta? Un gest amabil al asasinului? Ultima dorinţă înainte de a muri? Un desert de ciocolată şi un telefon scurt înainte de a fi asasinată? De altfel, a avut telefonul închis toată noaptea...

Nu terminase de rostit aceste cuvinte, când aceeaşi idee probabil că ne trecuse prin cap amândurora. M-am desprins de mâna poliţistului care îmi dădea palme uşoare şi m-am repezit la buzunarul canadienei ca să pun mâna pe telefon. Amina, fără să schimbe vreo vorbă cu mine, scotocea şi ea în haina ei.

– Fir-ar a dracului de treabă! strigă ea. Am un mesaj. La naiba, probabil că l-am primit când a fost hărmălaia cu Purgatoriul, de au dat muzica la maximum.

Şi eu aveam în telefonul meu un alt mesaj neascultat. Au fost trimise la aceeaşi oră, când şi Bau îl primise pe al lui, cu o diferenţă de câteva minute între fiecare dintre cele trei. Conţinutul mesajelor era totuşi foarte diferit pentru fiecare în parte.

În cel adresat Aminei era o frază foarte scurtă: „Aveai dreptate. M-am înşelat". Într-al meu: „Dacă mi se întâmplă ceva, fă-mi o favoare: ai grijă de tine şi ai grijă de Lola". După ce am ascultat mesajele şi în timp ce scânceam ca un copil, comisarul şi-a schimbat complet atitudinea.

Acum eram autorizaţi să vorbim doar când ne întreba el.

VI. CĂRȚI DE TAROT, CONSPIRAȚII ȘI O APARIȚIE

AL CINCILEA ARCAN: MAGICIANUL

Din punct de vedere sexual,
altfel spus, din sufletul meu
BORIS VIAN [1]

[1] Romancier, dramaturg, poet, cântăreț de jazz, inginer, jurnalist și traducător francez (1920-1959) (n.tr.)

Săptămâna de şcoală de dinaintea ajunului sărbătorii religioase a Zilei Morţilor[1], noaptea spiriduşilor sau a zânelor[2], cum prefera să o numească elevul meu Daniel, se poate spune că a durat doar trei zile datorită faptului că noaptea asta a spiritelor a căzut într-o joi şi elevii au hotărât că ziua aceea o vor dedica pregătirii chefului din noaptea următoare, şi nici vorbă să vină la ore.

Totul se schimbase în mine, dar a trebuit să merg în continuare la liceu ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cele trei zile au trecut încet, căci în fiecare dintre ele noaptea dura tot atât cât dura şi ziua, iar eu împărţeam somnul şi veghea în mod dezorganizat. Această transformare era deja prezentă în mine înainte de asasinarea Blancăi, dar, odată cu această nenorocire, s-a exacerbat în mod evident şi am ajuns să pierd socoteala orelor când dormeam şi când nu. Am ajuns să pierd visele. Ceea ce am pierdut cu adevărat a fost planul temporal, aşa, fără să bag de seamă. Limitele îşi pierdeau treptat conturul până într-atât încât, atunci când subiectul visului părea în sfârşit lămurit, descopeream că nu dorm, ci că sunt trează.

Noaptea de marţi spre miercuri am visat nişte pantaloni anonimi, asexuaţi şi fără şliţ şi m-am trezit zvârcolindu-mă

---

[1] Mare sărbătoare religioasă la catolici, celebrată în fiecare an la data de 2 noiembrie. La ortodocşi, pomenirea morţilor se face la data de 1 noiembrie, când la catolici este Ziua Tuturor Sfinţilor. (n.tr.)

[2] Este vorba despre noaptea de Halloween, sărbătorită în noaptea de 31 octombrie spre 1 noiembrie. (n.tr.)

în așternut, exact în momentul în care încercam să lămuresc neliniștitoarea ambiguitate genitală. După aceea, toată ziua, am continuat să rătăcesc în stare de semiconștiență, adormeam și mă trezeam și, în fiecare vis, apăreau enigme și confuzii care nu reușeau să fie rezolvate.

Miercuri aveam două ore una după alta: de la nouă la zece și de la zece la unsprezece. Am băut o ceașcă de cafea neagră ca să-mi potolesc somnul în timpul celor două ore de curs, și încă una și mai mare înainte de a intra, la unsprezece și jumătate, în biroul lui Segrelles, pe unde defilaseră deja în timpul dimineții Amina, Bau, Ángeles, Judith și Mercedes. Printr-o minune, nu am dat peste niciuna dintre ele, dar, când m-am întors acasă, am găsit-o pe Amina acolo, în bucătărie, cu un șorț pe ea.

– Ce faci aici? am întrebat fără nicio intonație.

– Dacă nu vin, stratul de murdărie va sfârși prin a acoperi mobilele, a spus ea.

– Blanca e moartă și tu te gândești să faci curățenie.

A fost pentru prima dată când am vorbit cu altcineva decât Segrelles despre moartea Blancăi. Știam în mod sigur că Blanca murise, deși nu cunoșteam împrejurările în care se întâmplase nenorocirea, dar eu fugeam de formularea în cuvinte a unei asemenea grozăvii.

De sâmbătă recitam întruna rugăciunile mele ateiste, dormind fără să-mi dau seama dacă o făceam sau nu, răspunzând la aceleași întrebări ale unui inspector care mă privea cu un amestec de bănuială și compasiune. Segrelles nu se pricepea deloc să ia un interogatoriu, trebuie să spunem adevărul: era dezordonat, pitoresc și se bâlbâia puțin, dar, în ciuda înfățișării sale calme, era un tip repezit și nu-i lăsa individului interpelat nicio clipă de răgaz. Eu nu am absolut deloc încredere în el, mă refer la el ca profesionist. În patru

zile, de duminică până miercuri, făcuse un circuit de întrebări stereotipe care nu duceau nicăieri. În după-amiaza de joi a dispărut ca o nălucă și nu am mai știut nimic despre el până luni, după Halloween, moment în care ne-a adus veşti proaspete și terifiante, dar asta o voi povesti mai târziu.

Amina, la rândul ei, și-a descoperit vocația de detectivă. Probabil că și ei, ca și mie, i s-o fi părut că Segrelles nu ne era de mare ajutor și nu era dispusă să permită ca Blanca să îngroaşe lista persoanelor dispărute. Fidelitatea față de Blanca ne-a unit din nou și chiar am plâns împreună de frică, de durere și de furie, în fața uneia dintre acele faimoase ceşti de cafea. Nu exista o complicitate reală, dar aveam nevoie una de cealaltă și știam să creăm iluzia că există într-adevăr. Amina mi-a povestit impresiile ei, iar eu nu am avut încotro decât să o cred, să am încredere în ea, în ciuda faptului că eram conștientă că Amina aflase amănunte importante pe care mi le ascunsese și pe care le manevrase pe contul și riscul ei, fără să mă ia în considerare și pe mine, iar acum își cerea iertare, aducând justificări neobișnuite. Dar toate astea prefer, de asemenea, să le explic mai târziu. Nu aveam altă opțiune decât să recunosc că doar pe ea contam ca să strâng date despre ce i se întâmplase prietenei noastre; date pe care le culegeam, le stocam și i le duceam doamnei Antonia, detectiva particulară oficială, în care nu mai aveam încredere, dar era aceeași senzație care mi se întâmpla și cu Dumnezeu, nu credeam în El și totuși mă rugam Lui, pentru că nu dispuneam de alternative convenabile.

Amina trăsese propriile concluzii, umblând de colo până colo, punându-ne întrebări tuturor, inclusiv lui Segrelles, și aşezase datele cap la cap; ajunsese la o concluzie asemănătoare cu a lui Segrelles, dar cu anumite nuanțe proprii.

Eu cred că poliția nu s-a ocupat cu suficient zel de cazul Blancăi; în ciuda dovezilor, a martorilor, chiar în pofida faptului că fusese găsită mașina ei cu urme de sânge, că fuseseră analizate și fusese dovedit că acestea corespundeau cu ale dispărutei, eu am avut mereu impresia că nimeni nu dădea atenția cuvenită. Desigur, nu exista o familie care să facă presiuni, așa cum se întâmplă de obicei: Blanca o avea doar pe mama ei, o femeie care trăia aproape ca o legumă în grija unei mătuși, care avea și-așa destule pe cap ocupându-se de ea ca să mai trebuiască să intre în încurcătură cu poliția pentru o nepoată pe care o considera o zăpăcită, în stare mai curând să o țină în chefuri cu un iubit prin Hawaii și să se întoarcă atunci când te așteptai mai puțin. Doar o prietenă și o menajeră, care își ieșiseră amândouă din minți, se preocupau de cazul acela. Nu exista nici măcar cadavrul. Declarațiile martorilor erau melodramatice, fiind poate rodul unor prea multe ipoteze romanești, nu exista nimic categoric. Potrivit exprimării lui Segrelles, era un talmeș-balmeș de compasiune și suspiciune, aceasta din urmă împărțită în două categorii, de asasinat sau de delir, dar nu exista nici urmă de zel profesional: asta era interpretarea mea. Amina, în schimb, reducea totul la incompetența poliției: ei vedeau în Blanca o foaie dintr-un dosar, dacă nu închis, măcar pe jumătate deschis până când se vor găsi cadavrul și asasinul.

Ceea ce a devenit evident numaidecât a fost faptul că declarațiile fiecăruia dintre noi îl conduseseră pe Segrelles la concluzia că nu exista vreun temei pentru a se deranja prea mult. Inspectorul a încercat să răscolească prin informațiile furnizate de noi pentru a elabora o ipoteză, dar contribuțiile noastre la anchetă nu au fost destul de convingătoare ca să deschidă un dosar serios în această privință, astfel că a prins din zbor crâmpeie din fiecare declarație a noastră și a ticluit

o teză fără cap și coadă care alcătuia o întreagă arhivă despre povestea unei tinere hiperemotive și cu sânge înflăcărat, care se lăsase cucerită de un imigrant marocan fără acte, cu care avusese o dispută cât toate zilele de mare și, în plină tendință către melodramatism, îi speriase pe toți prietenii ei, hotărându-se până la urmă să petreacă o săptămână de vacanță ca să se împace cu arabul, departe de zgomotul monden pe care prietenii ei exaltați îl iscaseră.

Ceea ce nu se înțelege prea bine este ce rol are în toată povestea asta sângele de pe mașină; de aici, suspiciunile în ceea ce privește incompetența poliției și indignarea noastră.

Din toate declarațiile luate, a rămas până la urmă stabilit, în linii mari, următorul raport: Blanca încercase să găsească la Amina consolare aproximativ cu o lună înainte de sâmbăta în care a dispărut. Era îndrăgostită și toată chibzuința ei se volatilizase ca prin minune în urma acestei întâmplări. A apelat la Amina, nu pentru a găsi la ea chibzuința pierdută (ar fi fost o idee prea necugetată), ci ca să se apropie de lumea musulmană, deoarece se îndrăgostise de un marocan. Blanca, potrivit Aminei, copleșită de pasiune și de tulburare, i-a cerut să-i vorbească din inima ei de marocană, ceea ce Amina nu se considera absolut deloc, dar, din când în când, îi apărea o venă pe care o ținea ascunsă pe undeva și prin care circula sânge arăbesc. I-a cerut să jure că nu va spune nimic nimănui, nici măcar mie. După cum se pare, îi mărturisise și lui Merce, și aceasta se făcuse foc și pară și îi dăruise două cărți, în ideea de a o face să renunțe la iubirea ei: *Mânie și orgoliu* și *Nu fără fiica mea*[1]. Merce a încercat să o convingă fără succes că unirea

[1] Titlul sub care a apărut în Spania cartea lui Betty Mahmoody intitulată *Not without my daughter.* Cartea relatează povestea adevărată a unei americance căsătorite cu un iranian devenite victimă a fanatismului islamic. (n. tr.)

dintre un mahomedan care profesa această religie până în măduva oaselor și o femeie occidentală deschisă ca Blanca nu putea fi decât o idee nefastă. Și după cum îi va spune Merce lui Segrelles, asta a fost tot ce discutaseră, pentru că, după predica lui Merce, Blanca nu a mai vrut niciodată să-i facă acesteia confidențe. Se presupune că s-a adresat Aminei, care la început a fost încântată de ideea că Blanca avea relații cu un marocan. Mai târziu, aflând amănunte, ca de exemplu că omul acela nu avea documente în regulă (precum și ceva foarte suspect după părerea Aminei, o prostie, potrivit altora, și anume: era licențiat într-o inginerie oarecare a unei universități germane, la fel ca acel Mohamed Atta, liderul luptătorilor kamikaze din 11 septembrie), Amina s-a apucat să reanalizeze dacă era o idee chiar atât de minunată aceea de a fi de acord cu perechea pe care o vor alcătui Blanca și musulmanul. A citit în zațul de cafea și a hotărât că Blanca trebuia să renunțe imediat la relația aceea. I-a adus la cunoștință, dar Blanca s-a limitat să-i răspundă că zațul ei de cafea dăduse verdictul prea târziu, dat fiind că ea era deja îndrăgostită și, pe deasupra, a adăugat ea, se implicase mai mult decât ar fi fost înțelept. Și a lăsat acolo niște puncte de suspensie.

Au trecut două săptămâni fără să-i adreseze vreun cuvânt Aminei. Iar eu habar nu aveam, bineînțeles, eu nu eram luată în considerare decât ca o copilăroasă soră mai mică adoptată, care trebuia să fie obiectul unor îngrijiri și al unui devotament, având nevoie să fie îndrumată pe drumul vieții ce urmează a fi parcurs în ziua de azi, utilizând singurele resurse cu care se putea supraviețui: ceva muncă și mult mai multă nerușinare; ideea de a schimba rolurile probabil că i se părea de neconceput. După toate aparențele, Amina i-a citit din nou în zațul de cafea că marocanul avea să-i aducă și mai multe complicații decât cele prevăzute prima dată și a început să

bănuiască faptul că Blanca era implicată fără voia ei în vreun atentat de dimensiuni internaționale. Și a început să o bată la cap pe Blanca, ba că zațul de cafea o avertizează, ba că Turnul i-a ieșit de trei ori în combinație cu Moartea în cărțile de tarot consultate, până când i-a făcut capul mare, ceea ce le-a dus la o ceartă apocaliptică, și Blanca – Amina credea că pentru a o impresiona sau ca să o sâcâie pentru că nu îi suporta insistența – i-a spus că nu îl poate părăsi pe acel Bin Laden, pentru că implicarea despre care îi vorbise cu puțin timp în urmă includea ceva mai mult decât o simplă iubire: săvârșise un delict despre care nu avea de gând să-i vorbească și, dacă îl părăsea, musulmanul ar fi fost în stare să-i facă de petrecanie, oricât de îndrăgostit ar fi fost de ea, pentru că era un tip agresiv și ambițios. Amina nu a crezut-o și atunci Blanca a simțit nevoia să fie crezută și a jurat că-i adevărat, de data asta căutând cu privirea vreo îndrumare din partea Aminei pe care aceasta a intèrpretat-o drept frică și, bineînțeles, a făcut ceea ce se putea aștepta din partea ei: s-a grăbit să-i dea în cărți și i-au apărut în față cumplit de insistentele reprezentări ale Turnului și Morții ținându-se de mână. Atunci Amina a întrebat-o pe Blanca printre suspine dacă în delictul acela existau arme, explozibili, planuri de a face avioanele să se izbească de clădiri, iar Blanca a încetat să o mai implore din priviri și a trimis-o la dracu', atât de mult i-a luat prietenei mele să înțeleagă că Amina nu era persoana cea mai indicată la care să apelezi când ai necazuri.

În mod ciudat, lui Bau nu i-a spus nimic despre marocan, dar i-a vorbit despre delict, însă cifrat. I-a spus că a comis o greșeală foarte mare, la început pentru a ajuta pe cineva, dar, după aceea, din propria ambiție. A ajuns să-i spună că această eroare poate să-i pună capăt vieții, dar când Bau i-a pus, speriat, întrebări, ea l-a lămurit că se referă la viața ei

profesională, la libertatea ei; era vorba despre ceva ce trebuia să ascundă, așa cum politicienii ascundeau o faptă de corupție care poate șterge dintr-o trăsătură de condei toată traiectoria lor profesională, oricât de strălucită ar fi fost. Atunci, Bau a presupus sau și-a imaginat pur și simplu că ea îi vorbea despre un subiect legat de bani, dar nu a vrut să o oblige să vorbească. În ultima zi, după ce nu mai luase legătura toată săptămâna cu Bau, l-a sunat spre seară și i-a vorbit tot cifrat despre polițiști și hoți, întrebându-l dacă el crede că ar fi mai bine să se predea, fiind vorba despre un presupus caz de delict comis după ce se făcuseră presiuni asupra ei. Când Bau a început să-și spună părerea și să-i ceară explicații, ea s-a făcut din nou nevăzută.

Despre polițiști și despre predări vorbise și în noaptea aceea cu Ángeles, o prietenă de-a ei de care nu auzisem vorbindu-se niciodată. Lui Ángeles îi dăduse mai multe amănunte decât celorlalți, dar o făcuse din necesități tehnice. De pe la sfârșitul lui septembrie îi tot punea întrebări ciudate despre informatică, pentru că era specializată într-o ramură a programării. Lui Ángeles i s-au părut suspecte aceste întrebări atât de ciudate, dar a atribuit acest fapt unui proiect pentru școală, ceva interactiv, la care eram atât de deschiși noi, profesorii *moderni*. Până aici, nimic referitor la ancheta noastră. Dar în noaptea petrecerii burlacelor, Blanca a început să-i vorbească plină de teamă despre marocan și i-a dat vestea cea proastă: i-a povestit că intrase într-o încurcătură oribilă, că iubitul ei, un musulman de a cărui existență nu știa decât Amina, o amenințase. Și că totul avea legătură cu documentația pe care i-o ceruse lui Ángeles. Nu i-a dat mai multe amănunte despre asta. Singura care l-a văzut pe musulman, în afară de mine, a fost ea. L-a văzut cu Blanca în noaptea aceea, în noaptea periplului meu și al Aminei prin localurile de distracție madrilene. O umbră cu păr lung creț și barbă, brunet și cu o constituție solidă, aceeași

descriere pe care aș fi putut să o fac și eu ființei amenințătoare care îmi atrăsese și mie atenția cu câteva zile înainte. Blanca se certa cu el și Ángeles îi observa de departe cu oarecare spaimă. Deodată, Blanca, vizibil supărată, s-a îndreptat spre Ángeles ca să-i ceară scuze că nu poate să mai stea la petrecere și i-a spus ceva enigmatic la ureche înainte de a pleca însoțită de ciudata siluetă: „Am făcut o greșeală, Ángeles, și sper că nu va trebui să o plătesc scump". Ángeles a crezut că individul este iubitul străin pe care și-l găsise și care avea să o rupă cu ea; cum își putea oare imagina că ea vorbea despre un delict referindu-se la el ca la o greșeală și că făcea referire la ceva atât de oribil ca o amenințare cu moartea folosind o expresie atât de eufemistică precum: „Va trebui să o plătesc"? Dar a rămas îngrijorată. Blanca îi comentase cu o oră mai devreme că îi era frică de el, că ar fi trebuit să-i dea ascultare Aminei... În mod surprinzător, o menționaseră pe Amina, de parcă ar fi fost vorba despre cineva chibzuit căreia trebuie să i se dea ascultare.

În apelul adresat lui Bau în zorii acelei zile, s-a spus lucrul cel mai alarmant. Blanca garanta printre lacrimi că se temea că *el* o va ucide, că era teribil de speriată, cum de nu-și dăduse seama că povestea cu poliția însemna condamnarea ei la moarte? A spus că se afla în mașină și i-a dat adresa, în împrejurimile districtului Villaverde. Înainte de a închide, a adăugat că speră să rezolve situația, că va încerca să nu se alarmeze, dar că, dacă i se va întâmpla ceva, îl roagă să aibă grijă de mine, de mama ei și de Lola. Bau a dat fuga, nici nu s-a dezbrăcat de pijama și s-a îndreptat spre locul indicat, unde a găsit mașina ei abandonată, cu cheile lăsate acolo și cu capota plină de sânge. S-a dus numaidecât la poliție, convins că nu se mai putea face nimic pentru ea. După două ore, Segrelles trimitea o patrulă să găsească mașina, în timp ce eu îmi reveneam din leșin, Amina trăncănea, Bau se lamenta,

iar Segrelles, care şi-a pierdut răbdarea de vreo câteva ori, ne trimitea pe toţi la naiba. În noaptea aceea, nu a cerut mai multă colaborare din partea noastră, a celor trei, dar ceea ce chiar a făcut a fost să trimită imediat după Merce, care dormea liniştită în patul ei, şi după Ángeles, care încă era la petrecerea cu bărbaţi în pielea goală, motiv pentru care nu a fost greu să fie găsite.

Segrelles şi şleahta lui de copoi au descoperit că sângele de pe capotă corespunde cu al Blancăi. Poliţia a luat în considerare o posibilă crimă pasională între un arab fără acte şi o spanioloaică prostuţă şi au început cercetările fără prea mult entuziasm. După aceea, au schimbat diagnosticul: dispariţia unei spanioloaice prostuţe, împrejurare înconjurată de amănunte suspecte. Ca amănunt suspect au considerat sângele Blancăi curs pe maşina abandonată, tâmpiţii naibii.

Eu şi Amina ne reproşam una alteia comportamentul; eu, faptul că ea nu vorbise despre povestea aceea pe care i-o mărturisise Blanca până când nu i-am menţionat eu despre ameninţare; ea, faptul că am apelat la o detectivă, în loc să merg direct la poliţie... Cea care recurgea la zaţul de cafea îmi reproşa mie că nu am recurs la poliţie.

– La urma urmelor, tu nu erai supusă secretului confesiunii. Tu l-ai descoperit pe cont propriu pe individul care o ameninţa cu moartea pe Blanca, ai fi putut să faci ceva, mă refer la ceva cu temei. Eu n-aveam atâta libertate de a acţiona, îi promisesem Blancăi să nu deschid pliscul. Pentru mine, un jurământ este ceva sacru şi, dacă mi-aş încălca jurământul, mi-aş distruge karma pe care încerc să mi-o creez.

– Zaţul tău de cafea, Moartea din cartea ta de tarot... ştiai ce o să se întâmple cu infailibila ta clarviziune, nu-i aşa? Să nu-mi spui că simţul tău pentru discreţie a fost mai puternic,

că nu te cred, la cât ai fost tu de discretă întotdeauna... Și povestea cu karma nu se pune, ateii n-au karma.

– Scuză-mă, dar karma este fără îndoială averea cea mai de preț pe care o am.

Așa, dând vina una pe cealaltă, au trecut primele cinci zile după dispariția Blancăi, cinci zile în care eu am slăbit cinci kilograme pentru că nu mâncam și, după ce am băut atâta cafea ca să pot să deosebesc visul de realitate, mi-au plesnit sfincterele. Amina își dădea toată silința cu tarotul ei, hotărâse că vom avea nevoie de bani dacă voiam să dispunem de mijloace pentru a găsi ceea ce poliția nu se va osteni niciodată să caute. S-a gândit să mai dea anunț și în alte reviste, dar reclama era prea scumpă, astfel că a ales să umple cu anunțuri toate felinarele din Madrid. Pe afiș apărea o fotografie a ei cu părul răvășit de vânt (efect obținut cu ajutorul unui simplu uscător de păr) și un zâmbet foarte ciudat: bărbia semeață, parcă ținută în pumn, privind spre înaltul cerului, aproape înfiptă în nas, și ochii complet toropiți de somn. O enormă lumânare albă plutea peste mâna ei stângă întinsă, acest efect nebulos nu am idee cum l-a obținut. Deasupra frunții ei, niște litere ondulate și negre anunțau că te afli în prezența Aminei, Vrăjitoarea Maură. Și dacă vei forma numărul de telefon indicat mai jos, vei găsi rețeta exactă pentru a te împotrivi propriului destin, dacă asta îți e dorința, căci vrăjitoarea maură este în stare să facă asta și multe altele.

Această idee, chiar dacă putea să pară absurdă, nu a întârziat să dea roade. Afacerea prin telefon a prosperat destul de mult. În două sau trei zile, în casă se auzea doar soneria telefonului, vocea groasă a vrăjitoarei ținând discursuri înflăcărate și încercând formule magice și scheunatul încet și intermitent al Lolei, care nu reușea să o uite pe Blanca. Eu nu am protestat: amândouă știam că nimeni și, în același timp, toți

purtam vina, şi fiecare dintre noi ne ispăşeam vinovăţia cum puteam: Amina, abuzând de Mister Proper şi încercând să facă rost de bani exercitând profesia de oracol; eu, vizitând-o o zi da, una nu pe detectivă, îmbinând cu durere în suflet somnul şi veghea şi ajungând ca un zombi la şcoală, la nişte lecţii pe care nici nu ştiu cum de mai eram în stare să le predau.

În miercurea aceea, ultima zi de şcoală din acea săptămână datorită pregătirii anticipate a sindrofiei morţilor care urma să se comemoreze joi, mi-am făcut apariţia devreme la liceu. Petrecusem intervalul scurt al nopţii în care abia am putut să închid un ochi visând-o pe Blanca şi ştiam că nu voi fi în stare să ţin nici măcar o lecţie aşa cum s-ar fi cuvenit. La unsprezece fără un sfert, am dat pe gât două pahare de vin ordinar ca să-i înfrunt pe elevii de la COU B[1].

Nu a ieşit rău. M-am adaptat în clasă încetul cu încetul, până m-am simţit perfect în largul meu. Poşirca de vin a avut asupra mea un asemenea efect, încât am avut îndrăzneala de a face din micul grup de elevi prezenţi un microcosmos reprezentativ pentru Spania secolului al XV-lea şi de a-l pune pe Daniel să joace rolul lui Enrique *cel Impotent*[2]. Nu ştiu de ce am făcut-o: presupun, zic eu, că din pricina vinului.

– Tu, Daniel, vei fi fratele Isabelei de Castilia, Enrique de Castilia, numit şi *cel Impotent*.

M-a năpădit un fel de ascetism silabisind atributul, consecinţă a dezinhibiţiei imprudente pricinuite de alcool, presupun eu.

Toată clasa aştepta o replică ingenioasă din partea lui Daniel, nimeni nu a ştiut cum să interpreteze surprinzătoarea

[1] Cursul de Orientare Universitară categoria B, în specialitatea Bio-sanitară (n.tr.)

[2] Enrique al IV-lea de Castilia (1425-1474), rege al Spaniei între 1454-1474, frate după tată al Isabelei I de Castilia, care i-a urmat ca regină la tronul Spaniei. (n.tr.)

sa supunere, s-a produs chiar și un moment de derută care a lăsat loc unei clare acceptări colective în ceea ce privește comportamentul meu autoritar. Nu i-au dat prea mare importanță, dar eu da, și el, de asemenea.

Interpretarea lui Daniel întruchipându-l pe regele impotent a fost adecvată, a plăcut atât de mult, încât în cele din urmă au trecut cu vederea ciudata lui atitudine obedientă. Fetele au început și ele să-și intre în rol, imitând atitudinea masculului dominant, unele chiar au încercat să profite de impunitatea pe care le-o oferea scena.

– Maiestate, sugeră cu impertinență *la Beltraneja*[1], după cum știe deja întreaga Curte, nu sunteți tatăl meu, ci nemernicul de don Juan de Beltrán este acela, așadar nimic nu vă împiedică să mă posedați la noapte, pe legea mea!

Și îi dădu un sărut pe gură. Daniel nici nu o luă în seamă.

– Acum vă înțeleg porecla, Stăpâne, se ofensă puștoaica.

Isabel de Castilia se hotărî să atace și ea.

– Iertare, frumoaso, dar pe incestuosul meu frate Enrique s-a pus deja mâna.

Un gând ciudat apăru în mintea mea: „Fetelor, aici singura care a pus mâna pe flăcăul ăsta sunt eu, chiar dacă s-a întâmplat pe o scenă, fiind înconjurată de nimfomane ca voi, jur pe cinstea mea".

Ochii mei și ai lui Daniel se întâlniră exact în momentul în care cele două eleve se înfruntau, încercând fiecare să o supună pe cealaltă din priviri, fără să reușească; probabil că m-am molipsit de la pasiunea adolescentină a celor două copile, căci am simțit cum strălucește izbânda din privirea

[1] Juana de Castilia (1462-1530), singura fiică și moștenitoare a regelui Enrique el Impotente și a celei de-a doua soții a acestuia, regina Juana de Portugalia. A existat suspiciunea că ar fi fost de fapt fiica lui Beltrán de la Cueva duce de Alburquerque, de unde și porecla de la Beltraneja. (n.tr.)

care preferase să o întâlnească pe a mea, respingând rivalele. Rivalele de șaptesprezece ani.

După atâtea ore, după atâtea zile baricadată între vise și realități fără frontieră, între frică și slăbiciune, un pahar de vin și privirea unui bărbat de nouăsprezece ani mi-au redat o fărâmă de realitate. Blanca nu mai era, și absența ei, atât de cumplit de dureroasă, nu mă împiedica să formulez gânduri aproape plăcute, fiind învăluită într-o privire străină. M-am simțit ridicolă și mai ales trădătoare și, de îndată ce s-a auzit soneria, am țâșnit pe ușă și am luat-o la fugă.

Pe când mergeam pe culoare, mă întrebam de câtă vreme nu mai exista Blanca; părea o veșnicie.

– Ai nevoie de o pauză, spuse o voce în spatele meu, de parcă sentimentele mele ar fi putut fi auzite.

Daniel m-a apucat de mână cu naturalețe, iar eu am acceptat numaidecât.

Timp de două ore se risipise singurătatea, dar nu și durerea, nici incertitudinea în privința Blancăi, ci doar senzația care mă copleșea, că nu am nimic și pe nimeni de care să mă agăț.

Ne-am grăbit să ieșim din liceu, cel puțin eu am mărit pasul, pentru că nu doream sub nicio formă ca vreun elev să ne surprindă ținându-ne de mână. Contrastul dintre lumina din Madridul care se ivea în fața mea și penumbra din sălile interioare mi-a pătruns în ochi și a trebuit să mă feresc închizându-i pe jumătate. M-am lăsat condusă de el, așa cum s-ar lăsa condus un orb de un labrador blând. Tocmai trecuserăm de un graffiti de pe zidul exterior al școlii când i-am deschis din nou și m-am pomenit în față cu un coiot cu ochi holbați și zâmbet de chihuahua, încadrat de ceea ce păreau a fi lozinci în limba chineză scrise haotic; nu am înțeles sensul caricaturii acelui personaj de desene animate, dar în mijlocul mulțimii de bețigașe îmbârligate, faptul de a găsi imprimat pe

perete ceva figurativ, ceva cu forme precise, chiar dacă nu avea un sens propriu, mi-a oferit, de asemenea, siguranță.

– Eu am făcut desenul ăsta, María, zise el.

Era prima dată când nu-mi spunea don'șoară.

– E frumos, am răspuns eu.

Era prima dată când recunoșteam sincer farmecul unui graffiti.

Mergeam ținându-ne de mână ca doi adolescenți, luând-o pe un drum la întâmplare, care până la urmă a ajuns în poarta casei mele. Eu am fost cea care m-am oprit acolo, dat fiind că el nu știa unde locuiesc eu.

– Aici locuiește Blanca, profa de informatică, am spus eu deschizând poarta cu cheia mea.

– Blanca aceea pe care o căutați zilele trecute, afirmă el cu toată siguranța din lume.

M-a urmat, acum eu l-am apucat de mână. Am intrat în apartament. Cățelușa s-a apropiat cu indiferență și de-abia mi-a răspuns la mângâiere cu un salut, fără să dea din coadă. M-am uitat în farfuria ei, mâncarea era acolo de două zile, puiul era uscat și animăluțul slăbise, așa cum slăbisem și eu.

M-am deprimat din nou. Aceeași scenă lamentabilă de acum câteva zile, când am izbucnit în lacrimi în brațele Aminei, s-a produs din nou.

Întotdeauna am avut tendința de a uita de demnitate, de când eram de-o șchioapă; atunci, năbădăile mele erau permanente, nimeni nu avea grijă să le pună capăt, dar nici nu le încuraja prin mângâieri, erau pur și simplu ignorate. În adolescență, histrionismul meu a continuat, deși încetasem deja să mai plâng, înlocuind lacrimile cu lungi tăceri și suspiciuni insolente, era epoca în care mă potoleam numind-o curvișină pe Blanca, pentru că obținea ce dorea, pentru capacitatea ei de a ieși învingătoare, pentru că se culca cu băieți, în timp

ce eu trebuia să recurg la a mă consola singură. Mai târziu, la universitate, am învățat să iau beta-blocante pentru inimă, să-mi dezvolt mecanisme pentru a transforma rarele porniri de autocenzură care mă apucau în acțiuni de lingere a rănilor și am sfârșit prin a mă convinge că fragilitatea mea nu era altceva decât un bun indiciu de sensibilitate elevată.

Am trăit mulți ani cu capul în nori și acum, când îmi venise rândul să cobor dintr-o săritură, când îmi fusese luată Blanca, simțeam amețeală și greață pentru că mă cățărasem prea sus. Am plâns pe umărul elevului, săpând o groapă pe gâtul lui și m-am pomenit cuprinsă de niște brațe puternice care, doar în câteva clipe, reușiseră să-mi anihileze spaima, dar nu și durerea. Fantoma Blancăi a fost prezentă și atunci când Daniel, ca să mă consoleze, a hotărât cu generozitate să-mi ofere nu numai brațele, ci și mângâierile lui tulburătoare.

M-am plimbat pe trupul său, orbită de curiozitate, scotocind în fiecare colțișor, târându-mă cu aviditate peste el și toată spaima și disperarea cauzată de povestea Blancăi s-a domolit, pe când Daniel făcea să-i alunece buzele pe gâtul meu, iar eu simțeam sărutul alergând prin interiorul meu. Trupul mi s-a deschis de trei ori, ca să-l primească pe al lui, cu seninătate, fără agitație, dar savurând îmbrățișarea și inhalând aroma aspră și masculină pe care nu avusesem încă ocazia să o cunosc până atunci. În delirul inaugurării trupului meu, am reușit să fac timpul să stea în loc. Împărtășirea secretului și a intimității a făcut să mi se rânduiască emoțiile, instalându-se sub epidermă. Am respirat adânc noua senzație, până când glasul lui Daniel mi-a redat judecata.

Eram în continuare încolăciți unul într-altul, dar cuvintele lui se auzeau de departe, ca și cum ar fi fost la câțiva metri de mine, dar, chiar și așa, se auzeau clare.

– O să rămân cu tine, a zis el.

Am continuat să adulmec prin cavităţile trupului său, m-am oprit mai mult într-un locşor de pe pieptul lui colţuros şi l-am ascultat cum zvâcneşte, nu am vrut decât să ascult, în timp ce cuvintele lui străbăteau camera fără ca eu să le iau în seamă.

Învăţasem să nu am încredere în viitor şi dacă, în situaţii normale, încercam să nu ţin seamă de el, cu atât mai puţin îl luam în considerare în clipa aceea în care prezentul cântărea atât de mult, iar trecutul şi viitorul m-ar fi făcut să-mi încremenească senzaţia care în momentul acela zvâcnea în mine cu atâta intensitate. Daniel a înţeles că am nevoie să-i acord toată atenţia lui şi trupului său şi a dedus din graba mea că pentru mine era prima dată când făceam asta, căci, după cum mi-a spus puţin mai târziu, nu era în stare să deosebească himenul neatins decât dacă sângele ar fi pătat aşternutul. M-a cuprins din nou în braţe şi am făcut dragoste pentru a patra oară.

Daniel m-a ţinut îmbrăţişată ore întregi, nu a vorbit mult, pentru că prefera să se delecteze cu dorinţa mea, dar a încercat să mă seducă prin alintări şi tăceri. Poate că a reuşit, dar nu era o realizare lăudabilă, deoarece Daniel mă cucerise deja de multă vreme, iar eu nici măcar nu îmi dădusem seama.

Eu habar n-aveam că, după ce se satisface amorul fizic, te apucă o toropeală din care îţi este greu să te eliberezi, în cazul în care ai dori să te desprinzi din ea, întrucât face parte din ritualul de intimitate care te uneşte cu persoana aceea chiar mai mult decât sexul. Am dormit până la unsprezece noaptea şi am fi dormit şi mai mult dacă în momentul acela nu ar fi sunat telefonul fix. Am apucat instinctiv receptorul, înainte de a-mi aminti că Daniel era cu mine în pat.

– Alo!

– Sunt Amina. Auzi, am consultat cărţile de tarot ca să ştiu unde este cadavrul Blancăi şi mi-a ieşit Împărăteasa. Dar mi-a apărut cu capul în jos, ştii? Şi cu Moartea în picioare şi cu

Carul la fel, tot răsturnat, între cele două. Atunci, m-am uitat în zațul de cafea și nu avea niciun aspect, așa că m-am hotărât să o sun pe maestra mea; ea a făcut o etalare în cruce, care e dintre cele mai sigure, și mi se pare că nu mai e nicio îndoială: a apărut Magicianul ca să ne atragă atenția că trebuie să căutăm lumina prin proiecția energiei Blancăi. Cadavrul va fi greu de localizat pentru că ticălosul de asasin probabil că l-a făcut bucățele, dar ceea ce nu știe nemernicul ăla este că Blanca a hotărât să-și facă apariția. Eu cred că e cea mai bună hotărâre pe care o putea lua, întotdeauna a fost tare isteață Blanca asta, așa ne poate da niște informații și...

Am închis telefonul.

M-am răsucit și am descoperit trupul gol al lui Daniel în cealaltă parte a patului. Era noapte și lipsa luminii îi conferea un anumit aer de vulnerabilitate, mi s-a părut tot atât de vulnerabil ca și mine și m-am bucurat să-l am atât de aproape. Privindu-l, nu reușeam să-mi amintesc o singură clipă de-a lungul vieții mele în care să fi avut atât de multă nevoie să ating ceva sau pe cineva. Și eu eram goală, dar nu am simțit nicio reținere prostească de începătoare. Descopeream forța pe care o are instinctul și, de data asta, eu am avut inițiativa de a face dragoste cu el. Tot atunci am descoperit că plăcerea sexuală este ceva care începe în minte și că o minte pervertită nu este în stare să o activeze cum s-ar cuveni.

Blanca era acolo, intrase odată cu apelul telefonic al Aminei, și pauza (pauza de care Daniel insinuase că aș avea nevoie) se încheiase. Daniel avea răbdare cu mine. Eram o cataractă necunoscută care răspândea cu ostentație umezeala înfrânată o viață întreagă, dar, brusc, după apelul misterios, degetele lui au încetat să se mai umezească la contactul cu pielea mea intimă.

– Ți-am spus că vreau să rămân cu tine, a zis el, încercând poate să mă facă să-mi revin.

Dar nu faptul că ar fi vrut să rămână cu mine a fost ceea ce m-a făcut să mă abandonez lui, probabil că asta ar fi fost un obstacol, dacă mă gândeam mai bine; acea senzație care înlătura orice urmă de pudoare în momentul când îmi arătam trupul sau interiorul s-a datorat mai curând acelei nevoi de a atinge, pe care nu-mi amintesc să o fi avut înainte. După ce m-am năpustit peste trupul său, m-am prăbușit din nou peste ceea ce rămăsese din Daniel, iar el a știut să mă culeagă, ca atunci când Amina mi-a găzduit plânsul pe umărul ei și apoi m-a târât după ea ca să o căutăm pe Blanca în noaptea madrilenă.

Povestea mea a năvălit cu toată forța neverosimilului pe care cineva și-l poate imagina. Era atât de puternică forța aceea, încât doar în nesăbuința pe care tinerețea lui i-o furniza s-ar putea găsi motivul pentru care m-a crezut, pentru că m-a crezut, cel puțin la început; a fost în stare chiar și să pătrundă în frica mea, așa cum intrase în trupul meu.

Atunci, a apărut o nouă primă dată. Prima dată când am creat iluzia că sunt îndrăgostită, dar a durat puțin. Dar a fost frumos atâta timp cât a durat, cum se zice. Se mai zice și că cea mai scurtă distanță între a face sex și a face dragoste este râsul împărtășit. Probabil, dar poate fi și teama împărtășită. De-aia poate că am crezut că m-am îndrăgostit.

Ideea că profesoara Blanca Zaragozí fusese asasinată l-a descumpănit mult, cum e și firesc. Dar m-a crezut. Posibilitatea ca fantoma ei să dea târcoale prin ungherele casei l-a cutremurat, dar într-un mod naiv, cu aceeași neliniște necugetată pe care aș fi putut să i-o transmit dacă i-aș fi povestit un episod despre contele Dracula plimbându-se în căutarea unor jugulare savuroase. Daniel, așa cum fac de obicei adolescenții, știa să se joace cu teroarea; nu credea în fantome, dar a crezut în frica mea, împletită

cu durerea, şi m-a legănat ca să o alunge şi, în treacăt, să alunge şi puţina teamă care ar fi putut să-l molipsească şi pe el. A reuşit să mă desprindă cu multă abilitate de neliniştea provocată de absenţa Blancăi, dar teama era în continuare prezentă.

Nici eu nu credeam în fantome şi, cu atât mai puţin, în cele anunţate de Magicianul din cărţile de tarot ale maestrei Aminei; dar în asta consta imensul meu potenţial de autosugestie, pentru a înlătura cu precizie orice rămăşiţă de chibzuinţă care ar fi existat în mine şi pentru a-mi face părul măciucă.

– În cazul improbabil că fantomele ar exista cu adevărat, a încercat el să mă liniştească printr-un discurs cu desăvârşire raţional, nu văd niciun motiv ca să te temi de Blanca, dacă eraţi atât de bune prietene. Eu zic că va veni cu intenţii paşnice.

– Dacă văd că apare ceva translucid în mijlocul întunericului, fac infarct, indiferent de intenţiile sau de natura ei omenească, divină ori ectoplasmatică, am încercat eu să-i explic.

– Şi n-ar fi posibil ca Amina aia să fie nebună şi să încerce să-ţi bage în cap temeri absurde ca să te necăjească?

– Bineînţeles că ar putea. Am certitudinea că Amina este nebună, şi ce dacă? Asta nu face să-mi dispară niciun pic spaima.

Am aprins televizorul cu gândul de a mă elibera de fantoma Blancăi cu ajutorul vreunui fapt real. Dar şi cu ideea de a împărtăşi ceva casnic cu iubirea recent dobândită. În telejurnal nu se spunea nimic nou: numai morţi, şi cei care nu erau morţi, erau răniţi sau nebuni. Am schimbat canalul şi a apărut familia artificială din Big Brother certându-se dacă să cumpere ţigări ori linte.

– Odată cu certurile dintre Patricia şi Raquel, acest Big Brother a pierdut mult.

– Stinge, stinge televizorul, a spus el, tocmai mi-a venit o idee genială: să dispărem pentru câteva zile!

– Ce spui?

– După cum se pare, Blanca are de gând să se manifeste în această casă, nu-i așa? Cu siguranță că sufletul ei va alege noaptea din ajunul Zilei Morților ca să se întoarcă în lumea celor vii. Dar nu te va putea găsi, pentru că tu vei fi plecată.

Ideea de a mă ascunde de Blanca mi s-a părut inadmisibilă, trădătoare și mizerabilă. Ca să nu mai spun de bănuiala că Daniel își bătea joc de mine. Dar Dumnezeu știe cum, ideea lui mi s-a încălcit treptat printre temeri, până când a reușit să mi se strecoare în minte și eu să o accept fără rezerve și să o consider singura mea soluție.

Am conceput împreună planul de a ne feri de fantome în noaptea de Halloween, transformând aproape într-un joc groaza care mă făcea să fug de cea mai bună prietenă a mea moartă, pentru că era o scuză infantilă ca să ne jucăm ca niște copii, și am rămas acolo vorbind în șoaptă despre proiectul acela absurd, îmbrățișați, cu sexele umezite, eu uitând cine eram cu adevărat, ce se întâmplase înainte de noaptea aceea, iar el încolăcit de mijlocul meu, impregnându-mi mirosul lui, prinzându-mă cu gura și transformând într-un paradox de plăcere și durere prima mea întâlnire cu intimitatea.

Să tot fi fost ora șase dimineața când am adormit din nou; și șase și jumătate când m-a trezit melodia *The rising* a lui Springsteen. Daniel umbla gol pușcă prin camera în semiîntuneric, selectând melodiile cu o mână și apucând o cutie de bere cu cealaltă.

– Nu ți-e somn? l-am întrebat eu.

– Am dormit amândoi o grămadă toată ziua. Îți place Bruce Springsteen? Nu știam că profesoarele de istorie îl ascultă pe *Boss*. Credeam că ascultă numai Rahmaninov.

– Discul este al Blancăi, am răspuns eu.

– Cântă la Barcelona într-una din zilele astea, a continuat el. Vrei să mergem?

– Cred că avut concert acum o săptămână.

– Chiar şi aşa putem merge, cu siguranţă că mai sunt şi alte concerte, a spus el răscolind printre discuri, un amestec eterogen de CD-uri, DVD-uri şi unele de vinil.

Gol, lipsit de pudoare, pipăind discurile Blancăi fără niciun respect pentru doliul faţă de ea, bând bere la micul dejun, mi se părea că mă aflu în faţa unui tip cu atitudinea unui şef de bandă de adolescenţi. Asta şi era, fără îndoială, şi chiar dacă într-o bună zi avea să devină burghezul urban care se proiecta probabil în viitorul său, el va purta întotdeauna acest rang de conducător de bandă, pentru că era prea înrădăcinat în persoana lui. Dar nici nu am avut chef să-l scot la liman, deoarece eu nu plănuisem *să rămân cu el,* cu toate că el îmi făcuse propunerea *de a rămâne cu mine.* L-am lăsat să scotocească printre discuri, în timp ce îmi povestea planul de a părăsi în noaptea din ajunul Zilei Morţilor casa bântuită în care locuiam eu, ceea ce începuserăm să punem la cale înainte de a adormi, plan care, odată trează, mi se părea că seamănă a prostie.

VII. CONFIDENȚI STRĂINI ÎN NOAPTEA DE HALLOWEEN

AL ŞASELEA ARCAN: PUSTNICUL

Uneori, un trabuc este doar un trabuc.
SIGMUND FREUD

Joi, 31 octombrie, Daniel și-a luat la revedere de la mine cu un sărut pe ceafă, amintindu-mi că va veni după-amiază să mă ia. Nu am răspuns, m-am prefăcut că dorm cu fața întoarsă la perete și am așteptat să aud închizându-se ușa. Când am fost sigură că Daniel nu mă poate vedea, m-am dat jos din pat ca să inspectez casa. Mai întâi, m-am dus în camera Blancăi, apoi la baie... întâlniri rapide cu fiecare spațiu, de la cel mai intim la cel mai general, ca să mă asigur că eram singure, eu și cățeluța. Am oprit atunci timpul până la șase, când au început să se stingă luminile zilei și să se aprindă altele, de la ferestrele învecinate.

Am încercat să-mi mențin gândurile în ordine, întrucât erau cu totul răvășite din cauza panicii și a celor mai intime emoții, descoperite de curând. Dragostea, durerea și frica nu sunt concepte foarte compatibile, motiv pentru care, dacă un ansamblu coral atât de lipsit de armonie îți bate la ușă, cel mai bine este să nu deschizi. Mi-am amintit chipul dragei mele Blanca și am încercat să reține imaginea tenului ei neted, zâmbetul ei blând, pentru ca această imagine vie să-mi rămână întipărită în minte, dar expresia care se închega treptat părea mai curând cea a unei Blanca îmbălsămate. Rechemam întruna în mod voit această imagine, care făcea să mi se strângă inima și stomacul laolaltă, până rămâneau lipite.

Coborând în marș forțat prin amețitorul infern pe care mă complăceam să mi-l construiesc cu această singură materie primă a durerii mele, am petrecut o bună bucată de vreme

sfidând toate legile chibzuinței, până când Daniel a venit să mă ia. În mod paradoxal, m-am delectat cu plăcere de toată oroarea pe care o simțeam, cu toată forța pe care eram în stare să mi-o imaginez și am suferit cum nu se poate mai mult din pricina durerii pe care mi-o provoca faptul de a mă vedea impregnată încă de aroma unui bărbat de nouăsprezece ani, care jura că vrea să rămână cu mine, șoptindu-mi la ureche cuvinte aproape obscene, discursuri care mă făceau să mă năpustesc iar și iar, cu și mai multă forță, asupra trupului său disponibil.

Cuibărită sub o pătură, trăind aceste năluciri, am așteptat să se audă soneria interfonului.

– Cine este? am întrebat eu și vocea mi-a răsunat cu un ecou tenebros în casa cufundată în semiîntuneric.

– Sunt fantoma de la Crăciunul trecut, a răspuns glasul lui Daniel.

Am deschis ușa de la intrarea în bloc și, după câteva clipe, îl aveam în față pe puștiul care galopase spre mine, sărind treptele din două în două, în loc să ia ascensorul.

– Cum se prezintă ziua, frumoaso? Vreo arătare?

I-am reproșat sarcasmul cu o privire, iar el mi-a atins fața cu tandrețe.

– Ești ca o fetiță, a spus el de la înălțimea celor nouăsprezece ani ai săi, dar eu sunt aici ca să leg și să pun căluș oricărei fantome care ar îndrăzni să te tulbure. Vom petrece Halloweenul ținându-ne de mână și alungând spectrele.

– Nu-i un spectru. Nu vorbi așa despre Blanca, am spus eu în mod absurd.

Daniel m-a privit doar o clipă cu sprâncenele ridicate; probabil că a tras numaidecât concluzia că subiectul referitor la fantoma Blancăi nu e cel mai inspirat. A hotărât că era momentul să plecăm, mi-a luat mâna cu delicatețe și m-a condus la ascensor,

închizând el însuși ușa, nu înainte de a arunca o scurtă privire temătoare prin apartamentul care rămânea singur, păzit doar de o cățelușă numai piele și oase, cu ochii săltăreți, plini de durere.

Ne-am plimbat fără să spunem nimic, luând-o în direcția hotărâtă de el.

– Unde mergem? am întrebat eu când m-am săturat să umblu fără să scot un cuvânt.

– Trebuie să muncesc și vreau să te am lângă mine.

– Trebuie să muncești?

– O petrecere de Halloween, desigur.

– Vrei să spui că... te dezbraci?

– Să particip la petrecere și, mă rog, să dansez puțin când îmi vine rândul, da.

Imaginea unei hârci dezbrăcate, întărâtate de zeci de utere furibunde a lovit într-un loc al trupului meu puțin explorat până atunci: amorul meu propriu. Impactul a fost îndeajuns de tare pentru ca el însuși să observe acest fapt în expresia mea.

– Ești geloasă, aproape că se bucură el.

– Nu vorbi prostii.

Nu voiam ca el *să rămână cu mine,* dar mă deranja ideea ca acel trup minunat, pe care corpul meu tocmai îl descoperise, să fie expus într-o vitrină. Am căutat ca această ciudată senzație de epuizare să treacă neobservată în ochii lui. Probabil că nu am reușit.

Am luat cina la el acasă, un apartament în care locuia împreună cu alți doi studenți, la fel de dezordonați ca și el, într-o zonă scumpă, Barrio del Pilar, exact lângă centrul comercial din parcul La Vaguada.

– Îmi place zona asta pentru că am lângă mine un McDonald's și un C&A. Știi ce este C&A?

– Da, frumosule. Un magazin de îmbrăcăminte.

– Este ieftin și vinde lucruri grozave. Tu de unde cumperi? De la El Corte Inglés din ansamblul Noile Ministere?

– De la Zara, am spus eu puțin stânjenită. Mă rog, din prăvăliile Lefties, unde vin rebuturile colecțiilor Zara. Ce crezi, că noi, profesorii, suntem milionari?

– Casa ta nu este tocmai cea a unei sărăntoace.

– Casa mea a fost o întâmplare, o minune.

Apartamentul lui Daniel era imens, dar se simțea frig înăuntru și era aproape gol. Consta dintr-un culoar foarte lung flancat de uși închise, care ducea spre un salon-sufragerie cu o masă rotundă, o canapea plină cu pături în carouri, un televizor și o sobă, drept unic mobilier.

– Are oficial 150 de metri pătrați, utili câțiva în plus. Să nu crezi că o asemenea suprafață este ușor de mobilat, se scuză Daniel, fără să-i fi cerut cineva justificări. Plătim câte trei sute de euro de persoană.

– Nouă sute de euro chirie? Ești milionar?

– Pur și simplu nu sunt binecuvântat de minuni, ca tine. Atâta face, așa e piața, fată dragă. Am o prietenă, cu familie doldora de parale, care și-a cumpărat un apartament ca ăsta puțin mai sus, pe strada Herrera Oria, și a costat-o trei sute cincizeci de mii de euro.

– Și Blanca voia să-și cumpere ceva, am spus eu, dar a renunțat la idee, cocioaba cea mai sărăcăcioasă ajungea la două sute de mii.

– Poate că n-a fost ucisă, ci s-a sinucis.

Chiar dacă avea doar nouăsprezece ani, această glumă mi s-a părut cum nu se poate mai ticăloasă. Bineînțeles că *nu o să rămân cu el*, un mucos inconștient și afurisit. Era un copil, nerespectuos și impertinent.

M-a sărutat.

Am răspuns cu poftă la sărutul lui, în loc să-i reproșez lipsa de bună-cuviință. Inima, cum se spune, are justificări pe care rațiunea nu le înțelege.

A pus pe masă o cină ciudată. Cartofi prăjiți și măsline cu sâmburi. Și asta a fost tot ce am mâncat, și am băut două beri Coronita. A pus muzică de jazz, muzică pentru a crea ambianța din localurile moderniste. Această paranteză mi-a picat bine. Mirosul lui s-a împrăștiat, emotivitatea mea a încetat să mai fie exagerată și în clipele acelea imaginea Blancăi nu mi-a mai răsunat frenetic în minte.

Daniel își degusta cartofii prăjiți fără să prezinte interes pentru altceva și fără să-mi adreseze vreun cuvânt. De câteva ori, m-a îndemnat să iau o măslină. Atitudinea lui sigură pe el și condescendența cu care îmi întindea farfuria m-au făcut să devin conștientă de lipsa mea de însemnătate, concept pe care îl aveam foarte înrădăcinat în mine, dar obișnuiam să mă desprind cu ușurință de el când mă aflam în fața unui elev. Dar Daniel nu mai era deloc un elev pentru mine.

– De ce muncești arătându-ți trupul? l-am întrebat eu.

– De ce muncești predând istoria? a răspuns el.

Pândindu-i cu coada ochiului fiecare dintre formele, atitudinile și lipsurile sale, învățasem încetul cu încetul de-a lungul zilei și al nopții anterioare că Daniel nu mai era elevul, băiatul cu înfățișare de gangster, Dumnezeu știe dacă simulată ori înnăscută, ci o ființă a cărei natură enigmatică mă neliniștea din ce în ce mai tare.

– Nu-i același lucru să muncești ca profesoară sau ca *stripper*, nu încerca să mă aburești.

– Să te aburesc? a întrebat el uimit. Mie mi se pare că e nemaipomenit de mișto că ești profesoară. Dacă n-ai fi fost profesoară, dacă, de exemplu, ai fi fost inspectoare într-un atelier de meserii sau avocată a Statului, sau biologă marină,

poate că n-am fi ajuns să ne cunoaștem; slavă Domnului că ești profesoară de istorie!

Și a continuat să înfulece măsline și cartofi prăjiți comentând avantajele faptului că alesesem o asemenea meserie, până când am pierdut șirul atâtor cuvinte și am uitat motivul care dăduse naștere la o astfel de apologie a profesiei mele. Și-a încheiat discursul cu un lung sărut cu gust de măsline și cu parfum de bărbat.

– S-a făcut deja zece, mai sunt încă două ore până vor apărea fantomele, a spus el făcându-mi cu ochiul, încetând magia pe care mi-o creasem și în care mă refugiasem fericită.

L-am însoțit pe Daniel la carnavalul lui, așa cum o însoțisem și pe Amina în urmă cu câteva zile să colinde prin Madrid în căutarea Blancăi. Am recunoscut aceeași oboseală de îndată ce am ieșit în stradă și am mirosit răcoarea nopții, era dimensiunea pe care am detestat-o întotdeauna și mă vedeam cufundată din nou în ea, noaptea trează pe care sunt capabilă să o parcurg doar buimăcită de somn, motiv pentru care nu dispun de reflexe, nici de mecanisme ca să supraviețuiesc în ea sau, cel puțin, asta fusese impresia mea atât în vinerea în care am căutat-o pe Blanca, cât și în această zi de joi a vrăjitoarelor, a spiridușilor și a fantomelor.

În noaptea aceea, spelunca în care lucra Daniel devenise un mozaic de *creep show*[1]. Prin local se perindau binevoitori câțiva zombi, cu pas încet și măști presărate cu viermi, și-și ocupau posturile de lucru de la recepție sau de la garderobă; o mumie cu multe pene îi îndemna pe muzicanți și pe chelneri, pe spânzurați și împușcați la o mai mare capacitate de mișcare.

Un decapitat se apropie de noi și îl salută pe Daniel, adresându-i-se cu porecla:

[1] În engleză în original, *spectacol care produce groază.* (n.tr.)

– Ce mai faci, Reve?

– Uite, spuse el, îți prezint o frumoasă muritoare; o cheamă María și este încântată de trupurile fără cap, de preferință mutilate cu ghilotina, dar acceptă și storurile.

Și au continuat de departe o conversație asemănătoare cu cele pe care le susținea în clasă cu ceilalți elevi, ignorându-mă.

L-am răsplătit cu aceeași indiferență, în cazul meu, prefăcută, și m-am îndreptat către tejgheaua barului.

– O bere, te rog, i-am cerut eu unui preot cu sutana pătată cu sânge uscat și cu o gaură de glonț în cap.

Daniel stătea de vorbă departe, iar eu îl spionam cu coada ochiului. Mi se părea inadmisibil că mă adusese la o autentică petrecere de Halloween, fiind conștient de starea mea sufletească.

Ziua și noaptea precedente le petrecusem rostogolindu-mă încolăcită de trupul lui Daniel, fără să-mi amintesc că nu era Daniel, ci Reverendul, gangsterul gotic, de nouăsprezece ani, creatura care decapita alți țâști-bâști de felul lui, având coșul de hârtii în cap, deghizat în Filip al II-lea în toiul Revoluției Franceze. Și m-am agățat de el fără să mai țin doliu pentru Blanca, draga mea Blanca.

– Auzi, tu ești prietena Samarkandei, nu-i așa? chelnerul cu sutana însângerată îmi servea o bere într-o halbă înghețată, în timp ce îmi punea o întrebare atât de ciudată.

– Poftim?

– Da, fato, nu mă ții minte? Ne-am cunoscut la sfârșitul săptămânii trecute.

Mi-am amintit atunci de chelnerul din primul bar, cel care știa într-adevăr cine era Blanca și care ne-a îndrumat, indicându-ne foarte bine drumul ca să mergem pe urmele ei.

– Ce mai face Samarkanda?

– Foarte bine, am spus eu. Cum azi e ziua vrăjitoarelor, e în elementul ei.

– N-a venit azi cu tine? întrebă el fără să zâmbească, nu ca în ziua aceea, ci repezit. De data asta, nu era la agățat.

– După cum vezi, nu. E foarte ocupată prezicând și ghicind.

– Înțeleg, spuse el. Și ia zi? I se îndeplinesc prezicerile?

– Sper că nu, am răspuns eu, amintindu-mi teribilul pronostic al cărții de tarot, potrivit căreia Blanca trebuia să-și facă apariția în fața mea dintr-un moment într-altul.

– Ați găsit-o până la urmă pe Blanca? a spus el, apropiindu-se de după tejghea. Își amintea foarte bine numele prietenei mele.

– Mă rog... aproape. S-a abătut puțin, știi? Se pare că a venit aici tocmai ca să sărbătorească o despărțire, cu o prietenă.

– Ah, da, e adevărat. Mi s-a spus că a fost aici.

– Ia te uită, ești foarte bine informat. Minunat! am spus eu, încercând să mă prefac că am o voce liniștită, și cine ți-a spus?

– O prietenă. Cea care se mărita, răspunse el sec.

– O cunoști?

– Bineînțeles. Altminteri, de ce să-mi fi spus?

– Da, bineînțeles. A plecat devreme. Noi, vreau să spun eu și Samarkanda, n-am reușit să ne întâlnim cu ea...

Chelnerul zombi mă privea cu aceeași sclipire de suspiciune pe care o avea în ochi de când mă văzuse și schimbă vorba:

– Ai venit cu Reverendul?

– Am venit cu Daniel.

– Aici îi spunem Reverendul, răspunse el și mai sec. Mai vrei o bere?

Mi-am dat seama că băusem toată berea cât ai clipi din ochi.

– Da, te rog, lasă-mi-o aici. Mă duc la toaletă pentru o clipă.

Am pornit-o spre capătul sălii fără să-l anunţ pe Daniel. Poate că o să-mi simtă lipsa; când întunericul şi morţii în viaţă m-au făcut să dispar din raza lui vizuală, m-am aşezat în spatele unei coloane, am scos mobilul şi am format în mare grabă numărul de telefon al Aminei.

– Unde eşti? am întrebat eu.

– În Salt Lake City, Statul Utah, cântând *Hallelujah* cu mormonii, dacă vrei să ştii. Unde vrei să fiu? Acasă. Taică-meu nu-i de gardă azi.

– Păi, îmbracă-te şi vino încoace. Chelnerul care s-a îndrăgostit de tine zilele trecute, cel pe care l-ai făcut să creadă că eşti o clarvăzătoare care apare la televizor, este aici; se pare că a fost angajat, pentru că în noaptea asta au înnebunit cu toţii şi au ieşit cu duiumul să sărbătorească noaptea morţilor.

– Cum adică e pe acolo? Unde naiba eşti?

– Acolo unde au loc petrecerile de mirese. Unde a fost văzută Blanca pentru ultima oară.

– Şi ce mama mă-sii faci tu acolo? Te credeam acasă, primind fantoma Blancăi.

– Auzi, dacă mai insişti cu tâmpenia asta, închid telefonul, îţi jur. Îmbracă-te şi fugi de acasă!

– De parc-ar fi atât de uşor!

– De parcă n-ai fi specialistă în născociri! Hai, scorneşte ceva, că te pricepi, şi vino aici cât mai repede! Eu nu ştiu cum să trag oamenii de limbă, tu eşti expertă şi bănuiesc că dobitocul ăsta ştie multe lucruri de care să-l descoşi.

– Nu mi-ai spus încă ce cauţi tu acolo, fato, ai hotărât să faci pe detectiva pe cont propriu?

– Te aştept, bine? şi am închis.

Brusc, eram grăbită. Ideea năstrusnică potrivit căreia aş face pe detectiva pe cont propriu şi pe răspunderea mea mi-a oferit la rândul ei inspiraţia pentru a elabora o alta: ce-ar fi dacă

aș chema-o pe Antonia? Nu e ea angajată oficial să gestioneze această problemă? Așa că ideea nu era rea. Am format repede numărul ei.

– Da, răspunse la telefon o voce somnoroasă.

– Antonia, sunt eu, María.

– Ce se întâmplă? se dezmetici glasul.

Am încercat să-i explic că intuiția îmi atrăgea atenția că cineva din preajma mea putea să clarifice povestea cu Blanca. A părut imediat interesată, dar îi era greu să priceapă despre ce vorbeam. Mi-a pus aceeași întrebare prostească pe care mi-o pusese și Amina cu puțin timp în urmă:

– Și ce faceți într-o discotecă cu bărbați dezbrăcați? Faceți cercetări pe cont propriu?

– Nu vă faceți griji, Antonia, detectiva sunteți dumneavoastră. Mi-ați cerut să vă țin la curent, nu-i așa? Păi, despre asta-i vorba.

– Despre ce-i vorba?

Întrebarea nu mi-o punea Antonia, ci Daniel, care se afla deodată acolo, alături, în spatele coloanei, cu mine.

Mi-am luat la revedere cum am putut de la detectivă și mi-am înfipt privirea în ochii lui Daniel.

– Nu mi se pare de bun-gust faptul că m-ai adus aici știind că mi-e frică de fantoma Blancăi.

– E o glumă? a întrebat el pe un ton serios. Nu te-am adus eu, pur și simplu eram împreună. Și ești destul de mare ca să mai crezi în fantome.

Ultima frază: „Ești destul de mare", a sunat ca o palmă.

– Iar tu ești un copil, am spus eu ca să zic ceva, nu-mi trecea prin cap nimic cu adevărat jignitor ca să-i răspund, dar, dacă mi-ar fi venit, nu i-aș fi spus-o, ca nu cumva să se simtă ofensat.

Era ceva contradictoriu, dar trebuie să insist asupra faptului că inima dispune de raţiuni pe care raţiunea însăşi nu reuşeşte să le înţeleagă.

– Vino, spuse el, luându-mă cu delicateţe pe după umeri. Ţi-am comandat o coca-cola cu rom.

– Nu-mi face bine să amestec băuturile, am refuzat eu. De altfel, mă aşteaptă o bere la bar.

Daniel îşi descheiase cămaşa şi părul de pe piept i se vedea cu nerușinare. M-am mirat că această frumoasă înfăţişare de bărbat bine, de ţopârlan aş fi zis în alte împrejurări, mă putea tulbura în halul acela, făcându-mă chiar să-mi schimb intenţiile.

O muzică gelatinoasă, al cărei sunet impregna tot localul, dar care nu ajungea să se materializeze în linii melodice precise, a anunţat, după cum mi-a explicat Daniel, că avea să înceapă defilarea în tanga a morţilor în viaţă. Femeile au început să se agite, anticipând vraja sinistră care le aştepta. Luminile au slăbit în intensitate şi tipii au început să dispară în spatele cortinelor.

– Ăsta-i un moment dificil, explică Daniel sorbind puţin din berea mea. Să nu crezi că meseria noastră e atât de simplă pe cât ar putea să pară. Primii care ies sunt cei care o au mai mică, întrucât clientele noastre îşi dau seama de tot.

– Cum de tot?

– Da, de tot. Aşteaptă sexe care să arate spre ele, ieşind prin partea laterală a unor chiloţi tanga, dar, ce poate face cineva dacă nu i se scoală? Cum în majoritatea cazurilor suntem dezumflaţi, ele sunt decepţionate.

– Ia te uită ce bine! Chiar că pare grea munca ta, într-adevăr.

– Extenuantă, răspunse el, care nu băgase de seamă tonul ironic al comentariului meu. Am văzut tipi care şi-o luau la labă pe ascuns ca să apară mai bine în faţa publicului.

– Un gest grozav, da, domnule, sunteți foarte atenți, am comentat eu. Și am mai cerut o bere, pentru că pe a mea, practic, o isprăvise el. Și când e rândul tău să apari?

– Printre ultimii. Azi se va prelungi spectacolul cât mai mult posibil. Când îmi va veni rândul, vor fi toate atât de bete, încât nici nu se vor uita la trupul meu.

M-am îndoit de asta, amintindu-mi clipele în care fusesem copleșită de acel trup pe care Daniel îl expunea fără niciun pic de pudoare.

Preotul însângerat încetase să mi se mai adreseze. Aduse berea pe care i-o cerusem și o puse în fața lui Daniel. Acesta mi-o pasă, în timp ce preotul chelner îmi întorcea spatele și se îndrepta către un ungher de unde îmi dădu impresia că mă supraveghează cu o mutră arțăgoasă.

– Îl cunoști de mult pe preotul ăsta?

– Muncește servind băuturi în diferite localuri. Aici, îl angajează din când în când, atunci când le lipsesc oameni.

– Aha, mi-am închipuit eu.

– De ce, îți place?

– Dar e un puști, cum să-mi placă?

– Și eu sunt un puști.

– Și cine-ți spune că-mi placi?

– Ochii tăi.

– Nu fi bleg, am spus eu, încântată că așa era.

– Auzi, continuă el, trebuie să merg să mă pregătesc. Azi șeful e foarte nervos, acum probabil că ne dă instrucțiuni și hotărăște când apare fiecare. Presupun că, până o să-mi vină rândul, mai e ceva vreme, dar nu știu sigur, trebuie să aflu dacă e vreo schimbare, și să repet puțin coregrafia cu niște debutanți care au intrat azi pentru spectacolul de Halloweenul ăsta de tot rahatul. Hai să facem așa: rămâi aici cuminte și fără

să mai ceri alte berici, eu îmi fac repede numărul și mă întorc numaidecât, bine?

– Da, am răspuns eu, ascultătoare.

Atunci am rămas singură; pândită de fantoma mea imaginară, Blanca, și de spionul zombi, preotul chelner. Am aprins o țigară și am urmărit cu privirea legănarea umerilor lui Daniel, pierzându-se în ceturile prefabricate care impregnau atmosfera. M-am gândit că ar fi o idee bună să schimb locul, dar stabilisem cu Daniel să nu mă mișc de acolo. „Fii cuminte", îmi spusese elevul meu de nouăsprezece ani. Și Blanca îmi spunea tot așa: „Fii cuminte".

A trecut o jumătate de oră interminabilă până când am hotărât să nu mai fiu cuminte și am cerut altă berică. De data asta, o voi bea încet ca să mă asigur că nu mi se va urca alcoolul la cap. Preotul îmi aduse halba și mi-o lăsă pe masă în silă.

– Din partea casei, spuse el cu un glas sec. Prietenii lui Reve, oricare ar fi ei, nu plătesc.

Am acceptat, mai cu seamă ca să nu fiu nevoită să mă tocmesc cu acel fiăcău enervant.

Am tras o dușcă și am aruncat o privire rapidă în jurul meu. Daniel îmi spusese că nu va întârzia și așteptarea devenise deja eternă. Puștiul acesta avea o noțiune ciudată despre ce înseamnă să nu întârzie. Deodată, mi s-a părut că un cap se ascunsese de privirea mea. Mi-am încordat simțul văzului, ațintindu-mi ochii spre coloana în spatele căreia se presupunea că se ascunde capul. După câteva clipe, am putut să văd clar cum o umbră ușoară se ivea și se retrăgea de îndată ce mă surprindea privind-o. Era clar că cineva mă spiona și nu era chelnerul, care mă spiona și el, dar din alt unghi, nu era nici imaginația mea stimulată de o manifestare paranoică, deși sentimentul de a fi urmărită ar fi putut lăsa loc cu ușurință unei interpretări asemănătoare.

Cineva se ascundea ca să mă observe, încercând ca eu să nu fiu conştientă de acest fapt. Inima a început să bată pe contul şi pe riscul ei, fără să urmeze ritmul prudent pe care îl marchează normele fiziologice. M-am gândit la Blanca, la prezicerea Aminei. Mă uimea faptul că fantoma s-ar fi ascuns, deoarece în mod teoretic devin vizibile sau invizibile după bunul lor plac, dar cum nu cunoşteam natura exactă a unei ectoplasme, mi-a trecut prin minte că exista neliniştitoarea posibilitate ca eu să fi fost ţinta unei vizite de pe lumea cealaltă.

Dacă era vorba de o fantomă, fără îndoială că reuşea să-şi îndeplinească la perfecţie misiunea pe care o are: să înspăimânte. Am fugit mâncând pământul. M-am îndreptat spre ieşire cu gândul de a scăpa cu viteza fulgerului, dar cum disco-pubul era mare, până să ajung la ieşire am avut destul timp ca un dram de chibzuinţă să-mi treacă prin minte. Nu era neapărat obligatoriu să fie o fantomă. Putea fi orice. Nu mă spionase chelnerul? Exista şi posibilitatea ca în spelunca aceea oamenii să aibă urâtul obicei de a se supraveghea unii pe alţii. Mi-a mai trecut prin cap şi ideea că cineva care ar fi avut legătură cu asasinarea Blancăi m-ar fi putut recunoaşte sau, pur şi simplu, că vreun puşti ar fi considerat că figura mea este suficient de drăguţă ca să merite osteneala de a fi observată. Cert este că pulsul nu înceta să galopeze cu o viteză şi o putere îngrijorătoare.

– Am ajuns! strigă o voce în spatele meu, reuşind ca inima să-mi sară definitiv din piept şi să-mi producă oribilul efect de a-mi scăpa prin gâtlej, o senzaţie pe care o bănuiesc a fi foarte asemănătoare cu ceea ce trebuie să simţi când suferi un infarct. Şi habar n-ai ce greu mi-a fost să plec de acasă fără ca nesuferitul ăla de taliban parşiv să-şi dea seama! Marele clevetitor devenise suspicios de îndată ce a auzit sunând mobilul meu atât de târziu... dar m-am încăpăţânat să plec şi am plecat; de fapt, s-a încăpăţânat Pustnicul, prima carte care

mi-a ieșit de cum am tăiat pachetul de cărți: închipuie-ți, am înțeles numaidecât că ești complet pierdută. Ia să vedem: ce naiba se întâmplă aici?

Amina primi drept răspuns un urlet sfâșietor. Obișnuită cum era, din fericire, cu personalitatea mea hiperbolică, reacția mea nu păru să o impresioneze după cum ar fi fost de așteptat. Dar au impresionat-o țipetele care au urmat răcnetului introductiv. I-am explicat în fugă, în gura mare, că am bănuiala că afurisitele ei de cărți de tarot o nimeriseră și că Blanca ne spionează de după o coloană. Vorbele mele s-au împotmolit brusc, ca urmare a palmei pe care mi-a tras-o Amina.

– Îmi pare rău, spuse ea după ce m-a lăsat mută. Ești isterică. Ești foarte fragilă, fato. Tot ce ni se întâmplă, povestea cu biata Blanca, a început să-ți iasă pe nas...

– Să faci nebună pe cine vrei tu, dar nu pe mine, am răspuns eu furioasă. Tu mi-ai băgat în cap că în noaptea asta o să-mi apară Blanca în chip de nălucă. Îți spun că acolo e ceva ciudat care mă supraveghează, iar tu, ca de obicei, nu mă iei în seamă, rezolvi totul cu o palmă.

– Cine te supraveghează?

– Ce știu eu? E acolo, în spatele coloanei.

Amina se ridică de pe scaun și se îndreptă spre locul indicat, târându-mă de mână.

– Nu văd nicăieri fantoma Blancăi, spuse ea, după ce verifică împrejurimile indicate.

– Îți spun că era cineva care spiona...

– Bună, Samarkanda, ne întrerupse preotul impertinent. Îmi datorezi un păhărel, mai ții minte?

– Bună, frumosule, și îi aplică două sărutări pe fiecare obraz, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic; el, la rândul lui, nu păru foarte entuziasmat de efuziunile Aminei. Hai, adu trei, plătesc eu.

– Prietena ta mai are încă o jumătate de pahar de bere, l-a lăsat acolo, pe tejghea, știi?

Deodată a sărit în sus și a fugit mâncând pământul, de parcă o urmărea cineva... cumva poliția?

– Poliția! Care poliție? am țipat eu. De ce să mă urmărească pe mine poliția, se poate ști? N-ar trebui cumva ca tu să fii urmărit de poliție?

Mi-a părut numaidecât rău pentru că am fost atât de indiscretă. Amina îmi aruncă o privire nemaiîntâlnită.

– Ce vrei să spui? întrebă el cu o figură deloc prietenoasă.

– Nimic. Nu vreau să spun nimic.

– Mă acuzi de ceva?

– Înainte m-ai acuzat tu pe mine, nu-i așa?

– Bineînțeles, răspunse el, lăsându-ne pe Amina și pe mine stupefiate, la fel cum te-am acuzat față de polițistul ăla care stă ca pe jăratic în bărulețul meu pentru că, după cum se pare, i s-a făcut de petrecanie bunei tale prietene Blanca sau trebuie să spun că i-ați făcut de petrecanie? Pentru că, în ceea ce mă privește, mi se pare foarte suspect că umblați întrebând de ea chiar în noaptea cu pricina, frumoaselor, și că tu, care de fapt nu ești decât menajera ei, te dădeai drept o ghicitoare faimoasă.

– Mai domol, flăcăule! se înfurie atunci Amina. Nu sunt menajera ei, sunt prietena ei. În schimb, tu chiar că ești chelnerul ei.

– Uite ce este, nici tu, nici eu nu suntem nimic pentru ea, deoarece este moartă.

– Cine ți-a zis că-i moartă?

– Direct, nimeni. Toată lumea știe. Agitația copoilor, întrebările puse la toată lumea... tuturor... nu-i nimeni care să nu știe că fata aia a pățit ceva. Ce nu înțeleg este de ce mi-a spus polițistul că individele cele mai suspecte din lume, adică voi,

nu sunteți pe lista neagră, că sunteți doar menajera și colega de serviciu...

– Așa că pentru dobitocul ăla de inspector de doi bani, eu nu sunt decât menajera... spuse ea, ofensată.

– Eu chiar că nu sunt doar colega de serviciu, m-am indignat și eu. Blanca este cea mai bună prietenă a mea, ca să afli și tu.

– Era, dragă, era, preciză insuportabilul preot chelner.

Asta făceam când întâmplarea a vrut să dau din nou ochii cu fantoma care mă pândea. În același loc, în colțonul în care se instalase, după toate aparențele, ca să mă spioneze.

– Privește, Amina! am strigat eu. Fantoma!

Toți trei am rămas cu ochii ațintiți asupra siluetei care, știindu-se descoperită pe neașteptate, se lăsă văzută și își scoase tot trupul de după ascunzătoare.

– Pe ăsta îl cunosc... am spus eu, de îndată ce am putut să-l văd bine și să înțeleg că nu era căutși de puțin o fantomă.

– Ca să vezi, și eu, spuse chelnerul.

– Dar cine mama mă-sii' e ăsta? întrebă Amina. Sigur că n-are mutră de fantomă. În mod ciudat, este singurul din localul ăsta care n-are aspect de zombi.

– Santi, spuse chelnerul.

– Santi? ne-a scăpat mie și Aminei la o diferență de două zecimi de secundă, motiv pentru care se auzi un Santi cu ecou.

El stătea înfipt în fața noastră.

– Multă polifonie pe seama numelui meu, spuse presupusa fantomă în chip de salut.

Îl știam pe puștiul ăla cu figură înăcrită, de asta eram sigură, dar în momentul acela nu reușeam să-mi dau seama de unde.

– Cine ești tu? întrebă Amina.

– O întrebare originală, având în vedere că acum o clipă îmi rosteați toți trei numele în cor.

– Tu o spionezi pe prietena mea? continuă Amina cu întrebările.

– Asta chiar că-i bună, răspunse numitul Santi.

– Nu le lua în seamă, Santi, spuse chelnerul. Ți-am mai zis că sunt nebune.

– Cum adică ți-am mai zis? m-am mirat eu.

– Santi e un coleg de-al meu de-o viață, spuse chelnerul acela îmbrăcat ca un preot asasinat. Mi-a pus niște întrebări, ca la poliție, el nu-i polițist, dar ca și cum ar fi. Se vede că povestea cu Blanca asta a zguduit tot orașul. I-am explicat deja colegului meu că nu știu nimic, dar că vă suspectez pe voi. Cert este că probabil ați îmbrobodit poliția, pentru că nimeni nu crede că ați fi amestecate în această afacere necurată... ar fi de văzut ce alibi ați pus la cale...

Atunci am înțeles că cel care era în fața mea nu era altul decât nepotul Antoniei, detectiva.

– Vino încoace, spuse el, apucându-mă ferm de braț ca să mă ia deoparte și lăsându-i pe ceilalți doi încremeniți acolo. Bunică-mea mă dă jos din pat și mă trimite să fac investigații într-un loc unde nu-i nimic de investigat. Ar fi mai bine să nu te mai joci de-a detectivul, nu-ți șade deloc bine.

– Nici ție, am răspuns eu, agresivă. Halal detectiv, care se vede de la o poștă că spionează! După o coloană, pentru mai multă bășcălie, nu ți-a dat prin minte un loc mai vizibil?

– Ascultă, fato, spuse el, nu te spionam în scopuri profesionale, căci ne ești clientă. Era o simplă curiozitate. Dacă tot eram aici, am vrut să înțeleg ce dracu' faci și de ce te ocupi cu investigațiile, când nu înțelegi o boabă din meseria asta.

Amina, văzând gesturile noastre teatrale, veni numaidecât dispusă să mă apere.

– Ți-am spus că-i o fantomă, i-am strigat eu. Și într-adevăr este o fantomă!

Caraghiosul acela mă privi cu dușmănie și ieși pe ușă exact în momentul în care își făcea apariția pe scenă un maiestuos trup mergând în zigzag.

Trupul de care îmi petrecusem noaptea prinsă strâns – și de care nu reușeam să mă desprind, oricât de multe fantome m-ar fi înconjurat – era capturat de o mulțime de priviri feminine intruse, de priviri lacome care puneau numaidecât stăpânire pe silueta lui, cu același nesaț cu care o prinsesem și eu în noaptea dinainte, o noapte îndepărtată în timpul căreia silueta aceea dezbrăcată, trupul lui Daniel, fusese în exclusivitate proprietatea mea.

VIII. UN JAF SOFISTICAT

AL ŞAPTELEA ARCAN: ROATA NOROCULUI

E miezul nopții, Cenușăreaso,
dar nu trebuie să-ți faci griji,
căci eu sunt devoratorul de dovleci
și povestea-i doar la început.
GARTH BROOKS

Am petrecut alături de Amina un weekend nesfârşit. Acele zile lente ne-au servit ca să creăm între noi două o complicitate care ne-a prins foarte bine, dat fiind că eu nu mă bucurasem în viaţa mea de o altă prietenă decât Blanca, dar nici ea nu dispunea de prea multe referinţe în această privinţă. Durerea pentru tragedia Blancăi ocupa un loc în care nicio altă intimitate nu ar fi putut să încapă, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva atât de intens precum faptul că Daniel mi se strecurase în suflet, şi chiar aşa a fost; a intrat şi şi-a făcut un locşor în care nu mai încăpea nimic altceva. De aceea, când deja eram gata să explodez, m-am îndepărtat de el în mod intenţionat.

Am şters-o de la petreçerea de Halloween la care mă adusese de îndată ce mi-am dat seama că nu aveam absolut nimic ce căuta în locul acela. Din pricina grabei mele de a fugi de acolo, tocmai când Daniel ieşea pe scenă să se dezbrace, Amina a ghicit că satirul acela nerușinat pusese stăpânire pe mine din punct de vedere emoţional.

Contrar aşteptărilor, Amina s-a bucurat. Am petrecut împreună weekendul, la mine acasă, în ciuda indignării familiei ei, care nu reuşea să înţeleagă cum o femeie tânără şi nemăritată are neobrăzarea să rămână peste noapte în altă parte decât la ea acasă, sub pretextul că îi ţine companie unei prietene muribunde, alături de care fusese văzută ieşind foarte târziu dintr-un bar, după ce consumaseră băuturi alcoolice.

Amina a avut grijă de mine ca de o copilă, ocupându-se de treburile casnice, făcând curățenie, gătind, cu toate că nu-i dădeam nici măcar un euro. Am răsplătit-o într-un mod ciudat, foarte ciudat: luându-i locul la *treaba* aceea când ea era obosită. Am reprezentat-o bine, mi-a lăsat telefonul de mai multe ori, cu toată încrederea din lume, pe când mă observa atent de pe canapea. Nu o surprindeau răspunsurile mele. Faptul ciudat era că nici pe mine nu mă surprindea noua mea identitate de ghicitoare, chiar mă grozăveam la gândul că Blanca m-ar fi putut vedea, cum să nu se simtă mândră de draga ei María, habotnica, neroada, unde dracu' s-or fi dus renumitele mele scrupule? Habar nu aveam, nici măcar nu îmi puneam întrebări, nu mă interesa altceva decât ca maestrele mele, Amina și posibila fantomă liniștită a Blancăi, să admire rezultatul modelului pe care ele mi-l transmiseseră, ca o copilă care își dorește din tot sufletul ca părinții ei să constate ce bine se descurcă cu tot ce întreaga lume garanta că nu va învăța niciodată.

Eu eram o mică vrăjitoare dulceagă, nu aveam forța Aminei, eram o ucenică. Dar, ca să fiu sinceră, nu mă descurcam chiar prost. Mă bucuram de o asistență convenabilă, desigur: exista o serie de fraze la care trebuia să apelez când rămâneam fără idei: *proiectează-te, draga mea, proiectează-te, tu poți*, era una dintre cele mai salvatoare. După toate aparențele, dacă ieșea cartea Turnul, totul avea să meargă foarte prost, un dezastru absolut, dar nu trebuia să lași să-ți scape asta așa, pe negândite, era nevoie să folosești eufemisme: *nu e un moment bun ca să-ți asumi responsabilități, nu risca*, asta era altă formulă, care se potrivea cel mai bine când la etalare apărea cartea reprezentând Diavolul. Ideal era să se prezinte Carul, acesta semnala culmea norocului. Atunci era momentul să feliciți clientul: tot noianul de tâmpenii erau înscrise într-o *argumentație-tip*,

trebuia să citeşti textul, cel interesat era cum nu se putea mai bucuros. În schimb, Amina nu obişnuia să folosească fiţuica, trebuia să fie foarte obosită ca să-şi arunce ochii pe ea. Amina se entuziasma cu adevărat când în mâinile ei se ivea o carte bună şi o apuca suspinând de satisfacţie. A doua zi, fără să-mi dau seama, am început şi eu să simt euforia aceea când apărea Carul sau Roata Norocului şi, ceva ce nu aş fi putut niciodată să cred despre mine însămi, chiar dacă mi-ar fi spus-o cineva jurând pe Biblie: am început să întâmpin cărţile favorabile cu aceeaşi adâncă satisfacţie cu care le întâmpina şi Amina. De necrezut.

Luni, aproape că a fost nevoie să fiu târâtă de Amina ca să mă întorc la liceu. M-am gândit atunci că destinul hotărâse ca eu să fiu mereu silită să mă bizui pe o mamă-surogat care să-mi arate drumul corect; dar a fost un gând foarte rapid, întrucât am tras numaidecât concluzia că nu mă voi lăsa călăuzită de nimeni în afară de Blanca şi, cum Blanca nu mai avea posibilitatea să o facă, mă vedeam nevoită să învăţ să scot castanele din foc eu singură. La urma urmelor, ideea nu era chiar atât de absurdă, dacă e să ţinem seamă de faptul că împlinisem deja treizeci de ani.

Am intrat în liceu cu capul sus, poate cu gândul de a juca rolul noului model de femeie independentă, dar ochii mi se izbiră de o viziune puţin stimulantă ca să continui pe aceeaşi linie de siguranţă prefăcută. Figura inspectorului, alături de cea a directoarei şi a altor doi tipi cu înfăţişare de poliţişti, se înălţau în faţa mea. Lucrul cel mai alarmant dintre toate: capul lui Ángeles, prietena Blancăi, cea care îşi sărbătorea viitoarea nuntă în pubul de *strippers*, se ivea dintre celelalte capete. O tensiune aproape solidă plutea în aer, privirile se aţinteau asupra mea cu o expresie care m-a făcut să înţeleg că oamenii aceia nu erau acolo dintr-un moft. Am intrat cu

ei în biroul directoarei. Acolo se aflau ceilalți profesori cu o indescifrabilă față de circumstanță.

În cele din urmă, inspectorul Segrelles se hotărî să rupă tăcerea.

– Domnișoară María, se exprimă el cu obrăznicia obișnuită, vă așteptam nerăbdători pentru că s-a întâmplat ceva foarte important și considerăm colaborarea dumneavoastră absolut indispensabilă; poate reușiți să ne ajutați să punem niște lucruri cap la cap.

Mi-ar fi plăcut să colaborez, ăsta-i adevărul, dar, din primul moment în care oamenii ăștia au început să-și dezvolte pitoreasca relatare codificată privitoare la tehnologia multimedia, am avut senzația că asist la un discurs în limba chineză.

După toate aparențele și după cât am putut să deduc din ciudata relatare, în ultimele zile, poliția descoperise că o importantă delapidare, un jaf foarte ciudat, nu o spargere cu arme, ci una săvârșită într-un mod mult mai sofisticat, se produsese într-una dintre cele mai reputate bănci din țară. Eu nu reușeam să înțeleg ce dracu' aveau de-a face școala noastră, directoarea, Ángeles, eu însămi în *jaful* de la banca aceea; în plus, explicația era atât de hieroglifică și se prelungea atât de brutal, încât am început să-mi pierd capacitatea de concentrare pe măsură ce relatarea avansa.

Am izbutit să înțeleg ceva îngrijorător: Blanca, odihnească-se în pace, era principala suspectă, suspecta numărul unu pentru delictul acela. Blanca și, foarte probabil, asasinul ei care, în mod sigur, devenise singurul beneficiar al sumei deloc neglijabile sustrase din bancă.

Au pus multe întrebări ciudate la care, bineînțeles, nu eram în stare să răspund, întrucât îmi era de-ajuns să încerc să deosebesc dacă îmi vorbeau în sanscrită sau în latina cavalerilor medievali. Creierul meu era antrenat să rețină date, dar nici

pomeneală de abstracţii tehnice. Probabil că inspectorul şi cei care-l însoţeau şi-au pierdut destul răbdarea cu mine şi au tras concluzia că nu sunt în stare să furnizez nicio informaţie preţioasă, aşa că, la scurt timp după aceea, practic nici nu îmi mai adresau cuvântul. Toate întrebările erau destinate directoarei şi lui Ángeles. Au început să folosească un jargon care mi s-a părut jignitor, dat fiind că sublinia foarte bine faptul că Blanca nu era suspectă, ci de-a dreptul vinovată. Cei care se pricepeau la tehnologia informaţiilor – cei doi poliţişti care îl însoţeau pe inspector, Ángeles şi directoarea însăşi – păreau uimiţi de capacitatea şi ingeniozitatea de care Blanca şi acolitul ei (ăsta era cuvântul pe care îl foloseau necuviincioşii ăia, *acolit*, în loc de asasinul bietei Blanca) agonisiseră o mare sumă de bani. Fuseseră descoperiţi, într-adevăr, dar trebuiau să admită cu toţii că, după toate aparenţele, operaţiunea fusese foarte bine pusă la cale. De fapt, dacă Blanca nu ar fi fost supusă investigaţiei din pricina dispariţiei şi a presupusului ei asasinat, poate că niciodată nu s-ar fi ajuns să se ştie că ea se afla în spatele întregii afaceri. Asta şi, bineînţeles, declaraţia lui Ángeles, în care era relatat în amănunţime faptul că Blanca a consultat-o exact în legătură cu ceea ce se punea acolo la cale, datorită specializării ei în securitatea reţelelor informatice.

– Momentul loviturii a fost în văzul tuturor, din sala de lucrări practice pe calculatoare, explica unul din agenţi. Ar fi putut fi oricine, un elev, un profesor, oricine care ar fi avut acces în sală. Noi ştim doar că aici se află terminalul care a organizat *jaful*, ştim şi care a fost momentul, o oră la care oricine putea să tasteze pe calculatoare... dar, date fiind împrejurările, putem afirma că ea a făcut-o, îndrumată probabil de cel care a devenit după aceea asasinul ei.

– Îndrumată sau nu, a pus şi mai mult gaz pe foc directoarea. Fugiţi de aici, că Blanca nu era chiar aşa de nepricepută la

sisteme... și era o persoană deosebit de creativă, dacă mai puneți la socoteală și ajutorul acestei tinere care...

– Auziți, se ofensă Ángeles, cum adică ajutorul? Vă referiți la mine, de parcă aș fi o delincventă, doamna mea!

Ei bine, mie mi se părea că li se cășunase pe Blanca și încă într-un mod urât. Blanca era moartă, nu se putea apăra, dar nu mi-a dat prin minte cum să intervin în favoarea ei, îmi era și-așa destul de greu să urmăresc firul relatării. Mai cu seamă când vorbeau cei pe care îi presupuneam a fi experții, într-un jargon de neînțeles, care includea multe sigle și multe cuvinte în engleză.

– Putea fi oricine, continua uluit polițistul informatician. În sală, erau douăzeci și cinci de calculatoare conectate la rețeaua locală printr-un *hub* și cu ieșire la internet printr-un *router ADSL*. Și această rețea era de fapt o subrețea, separată la rândul ei prin subrețeaua de administrare.

– *Router*-ul, își adăugă cunoștințele alt individ, cuprindea un *firewall* și un dispozitiv de adrese de rețea, știți ce vreau să spun, un *NAT*.

– Da, bineînțeles, am intervenit eu, sigur că știm.

Dar nu mi-au luat în seamă tonul furibund.

– Și acest dispozitiv reușește ca de pe internet să se poată vedea doar adresa *router*-ului, nu și adresele locale din rețea. De aceea ne-a fost foarte simplu să aflăm că furtul a fost comis din sala de lucrări practice.

– Dar n-ați putut afla concret de la care terminal? întrebă directoarea.

– Mă rog, asta nu-i foarte relevant, pentru că oricine ar fi putut să pună mâna pe un calculator; în orice caz, cineva a configurat *router*-ul astfel încât să aloce în mod dinamic adresele locale *IP* în cadrul rețelei locale. Nu i-a fost greu, pentru că, așa cum știe toată lumea, să intri într-un *router ADSL*

al unei rețele telefonice, atât utilizatorul, cât și *password*-ul sunt întotdeauna *adminttd*.

– Bineînțeles, știe toată lumea, am spus eu sătulă.

– Am aflat că jaful a fost săvârșit din sală, analizând *router*-ele *IP*, continuă specialistul pe același ton inuman.

Inspectorul Segrelles a explicat apoi cum se desfășurase *jaful* și toți au răspuns cu oh și ah, mai puțin eu, care am rămas ca și până atunci, suportând ca individul acela să explice felul în care prietena mea și asasinul ei folosiseră „un *troian* care apărea sub forma unui *script* înăuntrul navigatorului", ca să continue să relateze amănunțit și alte grozăvii asemănătoare: că au folosit un *protector de cod* ca să acopere anumiți utilizatori și să fenteze antivirusul mecanismului de destinație, că s-au dus drept la directorul băncii, despre care cunoșteau o informație pe care o știa toată lumea, și anume că era mare amator de fotbal, și i-au trimis un e-mail cu un link către o pagină foarte sugestivă despre echipe din Barcelona și Madrid.

– De acolo, restul a fost ușor, încheie expertul cel mai insuportabil dintre toți: *troianul* le-a trimis prin poștă acceptul directorului ca să intre de la distanță în bancă. Nimeni nu avea să bănuiască frauda decât după ce avea să fie comisă, dat fiind că utilizatorul și parola aveau să fie recunoscute ca fiind corecte.

– De acord: Blanca și asasinul ei sunt răspunzători pentru delapidare, am izbutit eu în cele din urmă să mi se acorde atenție, dar cred că e ceva mult mai important decât un furt: viața unui om. Vorbim despre cea mai bună prietenă a mea, nimeni nu i-a găsit cadavrul, nu o putem înhuma, nu v-ați gândit să acționați în acest sens?

– Bineînțeles, domnișoară, răspunse inspectorul cu o expresie de profesionalism jignit. Cu asta ne ocupăm de mai multe zile. Nu numai că îi căutăm cadavrul, îl căutăm și pe individul acela care se presupune că a înșelat-o și apoi a ucis-o.

Dar chiar şi dumneavoastră de-abia aţi fost în stare să ne daţi informaţii, nu sunteţi nici măcar capabilă să-l recunoaşteţi în fotografiile care v-au fost arătate.

– V-am mai spus că de-abia l-am văzut. Glasul i l-aş putea recunoaşte, accentul lui era foarte ciudat, n-aveţi cumva înregistrări cu glasurile delincvenţilor?

– Ceea ce nu mai am este răbdare. Nu-mi veniţi cu reproşuri că n-am rezolvat o problemă pentru care nu dispunem de niciun buget. Ca şi dumneavoastră, domnişoara Ángeles este în stare să-şi amintească doar de un bărbat brunet, cu păr lung şi creţ şi foarte corpolent... Nimeni nu-i în stare să recunoască nici măcar un amănunt concret al persoanei respective şi toţi refuză să colaboreze, până şi la elaborarea unui portret-robot. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, ne vom continua investigaţia, în pofida slabei colaborări pe care, permiteţi-mi să vi-o spun, ne-o oferiţi. Şi asta e valabil şi pentru ceilalţi martori.

Tendinţa mea de a adormi brusc începuse să dispară în aceste ultime trei zile, poate întrucât conştiinţa mea se străduia să se menţină cu orice preţ vie şi vigilentă. Pentru că nu mai recurgeam atât de des la cafea, frecvenţa bătăilor mele cardiace s-a stabilizat, astfel că orice atrocitate care ar fi survenit pe neaşteptate, cum a fost cazul *jafului informatic* săvârşit, chipurile, de Blanca şi asasinul ei, ajungea la mine şi se instala ca la ea acasă printre emoţiile mele, fără niciun fel de protest. Capacitatea mea de a mă entuziasma, de bine, de rău, începuse să scadă şi nu reuşeam să-mi dau seama dacă această situaţie era favorabilă sau nefavorabilă.

Am coborât scările cu mintea plină de astfel de idei absurde mişunând dezordonat, când nişte ochi aţintiţi asupra mea m-au readus la realitate. Era Prinţul Fericit, acel mic principe cioplit în piatră şi acoperit cu foiţe subţiri de aur, pe care licenţa literară

a lui Oscar Wilde a reușit să-l facă prieten al unei rândunele prostuțe și generoase. Un prinț rece, căci natura lui era din piatră, și pe care lumea se încăpățâna să-l considere fericit, dar care lăsa să-i curgă lacrimi și mucozități pe care doar rândunica năucă era în stare să le observe. Daniel, prințul meu fericit, nu plângea, dar fără îndoială că și el avea ceva dintr-o esență de piatră și era și fericit: zâmbetul veșnic, de exemplu; răceala de piatră era vădită, iar capacitatea de a îmbrobodi rândunele derutate exista fără îndoială și ea. Ochii nu exprimau mult, așa cum probabil că nici cei ai statuii pe care Oscar Wilde a cioplit-o în basmul lui nu exprimau prea mult, dar, de pe soclul ei, pe mine m-au străpuns și au ajuns să mi se strecoare în sânge, care pe neașteptate a început să-mi fiarbă. Ochii lui Daniel s-au cufundat în sângele care fierbea și el a ghicit.

Lucrul cel mai rău care i se poate întâmpla unei îndrăgostite pentru prima dată este ca el să ghicească.

Amina amestecase cărțile de tarot gândindu-se la Daniel și gândindu-se la mine, dar descoperise doar ambiguitate. „De câți ani îl aștepți pe băiatul ăsta?" m-a întrebat ea după ce și-a consultat cărțile.

Cărțile de tarot și zodiacele mint ca niște hoțomane; de fapt, dacă aprofundăm lucrurile, cărțile de tarot și zodiacele nu există, dar au o capacitate extraordinară de a ne păcăli prin coincidențele lor, atât de numeroase. În orice caz, se pare că o figură de Împărat, împerecheată cu alta referitoare la dragoste, ieșită în momentul-cheie din pachetul de cărți magice, a fost cea care a spus primul cuvânt, a fost cea care a anunțat că îl aștept pe prințul fericit, cel din piatră aurită și cu inimă de plumb, capabil să observe de pe piedestalul lui, tot de piatră, toate întâmplările care se petrec în lume și să-i ceară rândunicii rătăcite și derutate să nu plece, pentru că va avea apoi timp destul ca să stea la căldură, să mai rămână acum încă puțin cu el, adăpostită la picioarele sau pe umărul lui, în

orice caz, ultimul stol își luase deja zborul și ea era singură, servindu-se doar de aripi, nu ar fi în stare să ajungă la căldura atât de râvnită, și atunci nu rămânea altă cale decât să se refugieze pe piatra înghețată, esența însăși a prințului fericit.

– Ai plecat înainte de douăsprezece, Cenușăreaso, spuse el, referindu-se la fuga mea din noaptea spiridușilor inventați.

– Știi tu... dovlecii... am încercat eu să improvizez o replică plină de haz în contextul basmului la care apelase ca să imprime, vreau eu să cred, o anumită poezie întâlnirilor și despărțirilor noastre, fără să aibă habar că în gândul meu tocmai îl deghizasem în prinț de basm, fără carne și oase, un prinț care înșală rândunele naive.

– Dovlecii cu ajutorul cărora m-ai lăsat cu buzele umflate, frumoaso, mi-o luă el înainte. Dar nu era supărat. Nu știi că nu trebuie să-l părăsești, așa de bunăvoie, fără să-l anunți, pe cel care te iubește? M-ai lăsat neconsolat și foarte îngrijorat la gândul că te-o fi răpit fantoma.

Am intrat împreună în clasă; dacă ar fi fost după el, mâinile noastre ar fi rămas împletite la intrare, dar eu am știut că nu ar fi fost lucrul cel mai prudent. Uneori, din fericire, apar aceste urme oportune de conștiință. Am vorbit despre istoria Franței, deoarece nu trecuserăm încă la alte teme, și programa școlară indica să se continue cu tratarea problemei în care se vârâseră francezii într-o zi de glorie așa cum susținea imnul lor. Am pomenit de incursiunile francezilor în Peninsula Iberică și prin locurile pe unde au putut să ajungă. Numai Daniel asculta sau, cel puțin, doar el lua notițe. Pentru prima dată am ținut o oră de curs pentru un singur elev, care nici nu fuma, nici nu mesteca boabe de porumb prăjit, și m-am simțit o profesoară împlinită, chiar erudită, capabilă să-l fac pe un singur discipol să vizualizeze figura lui Napoleon, cu mâna vârâtă în veston și aspectul lui de mare împărat mic de statură. Nimeni nu m-a întrebat dacă Joséphine avea vagin.

Să zicem că a fost bine, să zicem că mi-a păsat foarte puțin că un grup de pușți din ultimul rând de bănci fredona melodia *Waterloo* a formației ABBA, mi s-a părut chiar amuzant, știau să-și armonizeze glasurile, micuții țâști-bâști; în timp ce unul fredona refrenul, celălalt rostea partea în care Napoleon *did surrender*[1], combinau versurile care nu fuseseră compuse ca să fie cântate polifonic, într-atât erau de pricepuți. Dar nu fumau, doar o fată cu capul plin de codițe rasta mesteca gumă și avea grijă să liniștească poporul, anunțând că așa-numiții Curro Jiménez, El Algarrobo și Malospelos[2] veneau călare în galop, pe o scurtătură din Sierra Morena, hotărâți să-i alunge cu focuri de armă pe francujii aroganți.

Prima mea oră s-a încheiat fără vreun incident major. Și fără miros de porumb prăjit. La ușă, mă aștepta Segrelles, cu o mutră arțăgoasă, voia să se termine odată aventurile și nenorocirile invadatorilor francezi, deoarece rămăseseră încă nelămurite câteva detalii. Am urcat încă o dată în biroul directoarei; pe palierul dintre etaje, rămăseseră trei sau patru elevi, punându-le întrebări polițiștilor despre nu știu ce în legătură cu execuțiile prin împușcare din ziua de două mai[3], jos *la tyrannie*. Daniel nu era printre ei, dar intuiția m-a făcut să cred că supraveghea dintr-un anumit loc, ca Prințul Fericit al lui Wilde, care avea ochi de safire, strălucitori și prețioși, ochi pe care rândunica i i-a smuls în cele din urmă, ca să-l facă într-adevăr fericit.

---

[1] În engleză în original, *se predase.* (n.tr.)

[2] Personaje ale unui serial spaniol din anii 1976-1978, având ca temă motivul romantic al banditului drept și bun, participant în lupta împotriva francezilor din timpul Războiului Spaniol de Independență de sub ocupația napoleoniană (n.tr.)

[3] Aluzie la răscoala din ziua de 2 mai 1808 a populației Madridului împotriva trupelor de ocupație franceze (n.tr.)

IX. LILIACUL ALB

AL OPTULEA ARCAN: NEBUNUL

A fi adult înseamnă să fii singur.
JEAN-JACQUES ROUSSEAU

Amina hotărî să se instaleze definitiv la mine acasă. În opinia familiei ei, definitiv însemna o săptămână, dar ea m-a asigurat că va rămâne cu mine până când se va găsi cadavrul Blancăi. Vom învăța să ne rugăm, chiar dacă nu credeam în Dumnezeu... Știa ea din sursă sigură că rugăciunea ajută, căci nu de puține ori îl văzuse pe tatăl ei intrând în moschee cu o mutră acră și ieșind cu un zâmbet larg. Ea se va așeza cu fața spre Mecca și își va închipui un triunghi cu un ochi imens în mijloc și cu un acoperământ de beduin în vârful de sus; îi va spune Allah. Eu puteam vorbi cu Fecioara Maria, dacă nu mi se părea nepotrivit, căci era clar că eu întotdeauna m-am înțeles mai bine cu femeile decât cu bărbații.

– Nu contează dacă Dumnezeu există sau nu. Dacă nu există, nu facem rău nimănui și, dacă există, sunt convinsă că nu s-ar simți ofensat că îl numim cu un prenume oarecare dintre multele care I se dau de-a lungul și de-a latul acestei lumi: Allah, Yahve, Maria ori Isus, cugetă Amina.

Cu toate astea, nu a reușit să mă facă să mă rog sau, dacă am făcut-o, I-am dat lui Dumnezeu numele de Blanca și tot ce am obținut cu presupusa mea rugăciune a fost să mă întorc în trecut ca să recreez imagini plăcute, obișnuite, chiar neutre, momente petrecute împreună cu ea. Eu știam cât îmi era de ușor să dau frâu liber imaginației și eram conștientă și de faptul că ușurința aceea nu este un dar, ci o fatalitate, ceva de

care trebuie să fugi atâta timp cât mai rămâne în interiorul tău un strop de prudență, ceva care duce cu mare ușurință la pierderea înțelepciunii.

Faptul de a te ruga, spunea Amina din ateismul ei întrepătruns de o mare închinăciune către un zeu universal, fără rasă și fără o carte sacră bine definită, te ajută să te îndepărtezi de haos. Îi vorbești cuiva: un fel de psiholog specializat în a te asculta în mod activ. Ea recurgea la astfel de lucruri, așa cum recurgea la cărțile de tarot sau la propriile povești de Șeherezadă care se culcă târziu, dar eu, fără să vreau, mă închideam din nou în gândurile mele, pentru că din punct de vedere emoțional îmi lipsea talentul și nici nu mă străduiam prea mult să fac rost de el.

Lola noastră a început din nou să mănânce, slavă Domnului. A trebuit să recurg la o strategie atât de simplă, ca aceea de a-i găti altfel puiul: a trecut de la fiert la fript; cred că Amina îi punea și un strop de sare; trebuia să fie și puțin alintată ca să se decidă să se atingă de mâncare. Lola nu o uita pe Blanca, își petrecea ziua stând în fața ușii de la intrare, sperând că se va auzi cheia Blancăi în broască și, deschizându-se ușa, se va pomeni cu zâmbetul ei larg și vorbele dulcege care fuseseră întotdeauna adresate mai întâi Lolei. Am reușit ca animăluțul să nu moară, așa cum au obiceiul câinii, sensibili atunci când își pierd nădejdea de a-și recăpăta stăpânul. Amina a avut un mare rol în privința asta, îi cânta, o legăna, îi spunea bebelușul meu; când credea că nu o aud, întrețineau niște dialoguri ciudate pe care le percepeam, până când m-am convins de ceea ce Blanca încercase fără succes să mă facă să înțeleg timp de multă vreme: în natura unui cățeluș există mai mult sentiment decât instinct.

În ceea ce mă privește, s-au produs unele schimbări; am încetat să nu mă mai plâng pentru orice, am făcut-o pentru Amina, pentru că o merita. M-am lăsat și de obiceiul de a

leșina cu orice pretext, am încetat să o mai ajut pe prietena mea cu ghicitul în cărțile de tarot, pentru că această sarcină îmi producea destul de multă liniște. Și în ultimul rând, am inaugurat o perioadă de insomnie acută care durează chiar și în ziua de azi.

Am continuat pe aceeași linie de împletire a viselor cu realitățile. Amestecam înlăuntrul meu un material ambiguu, nimic nu era previzibil, scenariul zbura după bunul lui plac, dar când reușeam să interceptez, la un moment dat, un episod, treceam la reconstituirea lui pe gustul meu și apoi i-l povesteam Aminei, ca să mă revanșez și eu pentru faptul că mă amuza cu aventurile încărcate de umbre și lumini pe care știa atât de bine să le născocească.

Într-o noapte, am visat-o pe mama Blancăi. Stătea pe un scaun, cu privirea rătăcind fără țintă, lăsând să-i fie frecată pielea uscată cu un burete de mâna mătușii Blancăi, care cerceta cu grijă și fără grabă trupul de păpușă al surorii ei, în timp ce Bau o legăna cu vorbe de alint, pe care femeia nu era în stare să le priceapă.

Când eram pe punctul de a mă trezi, am înțeles că eram deja trează, cu ochii larg deschiși, auzind glasul lui Bau, care petrecuse într-adevăr un weekend la Jávea, cunoscând chipul mamei Blancăi, deoarece nu a mai putut găsi și restul, care se pierduse cu mulți ani în urmă. Amina s-a înfiorat pe când asculta descrierea mamei care trăia fără conștiință, dar eu nu am putut să mă emoționez, dat fiind că îmi era cunoscută deja această formă de viață, nu mi-o aminteam altfel pe mama Blancăi decât dormitând cu ochii larg deschiși, și pentru mine era ceva firesc și acceptat.

Bau călătorise cu expresul până la Valencia și de acolo luase un autobuz care l-a lăsat în sat; nu a putut dormi în cușetă pentru că nu avea bani pentru acest supliment. Dacă

ne-ar fi spus că are intenția să meargă, i l-am fi plătit noi, nu că m-aș fi scăldat în belșug, cu atât mai puțin Amina, dar situația lui Bau era mult mai precară.

Ne-a spus că și el doarme prost, că luase obiceiul să facă duș cu apă rece ca să nu cheltuiască pe gaze, dar nu lipsa banilor era cea care îi pricinuia cea mai mare îngrijorare. Simțea o anumită vinovăție pentru cele întâmplate cu Blanca, i se părea că Madridul se micșorase, că toate sectoarele se reduceau la unul singur, de o dimensiune ridicolă, încremenită în timpul și spațiul în care a dispărut Blanca: mașina goală, stropită cu sânge și abandonată era singurul Madrid pe care îl recunoștea Bau.

Când Bau a plecat, Amina a amestecat cărțile de tarot și a văzut în ele neliniște și durere.

– Văd neliniște și durere, spuse ea pe un ton sentențios.

– A vorbit arcanul major, am luat-o eu peste picior. Nu mai spune, păi, bineînțeles că există neliniște și durere...

– Și îl vor urmări oriunde se va duce, continuă ea.

Mai iscodi puțin cărțile și adoptând aceeași intonație de ghicitoare de două parale pe care o folosea când își dădea ei înseși ori mie în cărți, se întristă pentru fragilitatea bietului nostru prieten violoncelist, care, fără îndoială, o iubise în tăcere pe Blanca și, dispărând ea, inima lui era gata să dispară la rândul ei.

– Cărțile mint, am spus eu, Bau o iubea cu adevărat pe Blanca, dar nici pomeneală de tăcere, zilele trecute mi-a spus că i-o mărturisise înainte de a fi ucisă, că poate de aceea ea nu a apelat la el cu destulă convingere. Acum se simte vinovat pentru asta, vezi și tu.

– Va supraviețui până se va găsi cadavrul Blancăi, prevesti ea, ținând-o una și bună. După aceea, măruntaiele i se vor micșora și va dispărea și el cu totul.

– Păi, nici acum cărțile tale de tarot nu se potrivesc cu realitatea, am replicat eu, nu măruntaiele îl vor face să dispară, ci un avion cu destinația San Diego, California, unde îl așteaptă tatăl lui; și aproape că l-a convins să se lase de violoncel și să meargă să lucreze cu el, ca profesor de solfegiu, într-o academie unde îi poate pune pile, cu acte cu tot. Mi se pare că, dacă va continua să rămână cufundat în această depresie, reducând Madridul la o mașină plină de sânge, cel mai bun lucru pe care îl poate face este să-i ceară bani de bilet tatălui său și să plece fără să mai stea mult pe gânduri.

– Și tu cum de știi atâtea despre viața și proiectele lui Bau? întrebă Amina cu reproș.

– Ne-am împrietenit, am spus eu cu o expresie tristă. Când sunt ucise prietene comune te apropii de alți oameni.

– Dar mie nu-mi spune nimic, se îngrijoră ea.

– Nu te supăra, dar nu mă miră prea mult, am recunoscut eu.

Într-adevăr, în ultimele zile mă apropiasem cu oarecare încredere de Bau. În mod normal, eu mergeam la el acasă, căci îi cunoșteam agorafobia, și cum eu sufeream exact de răul opus, de claustrofobie, mi s-a părut că am luat o decizie practică: să fiu eu cea care iese din casă să-l caute pe el. Cu toate astea, întâlnirile nu erau benefice pentru niciunul din noi, nici măcar nu era posibil să atribuim reuniunile noastre unei presupuse terapii de minigrup, întrucât ne cufunda în durere și făceam cercetări ținându-ne de mână. Nici nu vorbeam mult, poate că asta ne-ar fi făcut să ne revenim oarecum, ne limitam să lărgim cu un dram de automulțumire spațiul rezervat mâhnirii inevitabile, săpând la patru mâini din răsputeri și fără oprire, ca să ne prăbușim cu și mai mare ușurință.

Mi-a povestit într-o zi că suferă accese de somnambulism și că se trezește cu violoncelul în brațe, și i-am vorbit atunci despre

dedublările mele între dimensiunea adormită și cea trează; lui i s-a părut că ar fi mai degrabă o abilitate norocoasă decât o tulburare și mi-a sugerat să congelez bunele trăiri, fie ele visate, fie reale, și să le păstrez cu delicatețe în orice fantă inconștientă cu acces ușor. Acel Bau era diferit de unicul prieten aproape efeminat pe care și-l găsise Blanca de îndată ce sosise la Madrid, era mai degrabă un bărbat înalt, alcătuit pe baza unei frumuseți blânde și a unor contradicții, așa cum se întâmplă de obicei cu femeile, dar evident viril și, chiar dacă nu era un războinic gata de luptă, cum se presupune că trebuie să fie bărbații extraordinari, chiar dacă avea porniri de o fragilitate extremă, emoțiile și lamentările lui erau masculine, grave și lipsite de stridențe, hrănite mai degrabă de un machism absurd care îl împiedica să verse fie chiar și o lacrimă.

– Zici că Bau ăla este un om puternic? se arătă indignat Daniel când i-am expus această părere a mea. Păi, Amina jură că l-a văzut prăbușindu-se în pijama în mijlocul unui comisariat și cu ochii plini de lacrimi mari.

Recunosc că, deși începeam să-l apreciez cu adevărat pe Bau, să doresc să-l ocrotesc, chiar să nu înțeleg cum de Blanca, cea care adora tipii sensibili, nu ajunsese să-i împărtășească iubirea, nu mă supăra disprețul cu care îl trata Daniel... de fapt mă înnebuneau atacurile feroce pe care i le adresa, dat fiind că Daniel nu era un bărbat gelos și totuși față de mine simțea toată gelozia din lume.

– Nu-mi amintesc ca Bau să fi vărsat o singură lacrimă. Și era în pijama pentru că n-a avut timp să se schimbe când a ieșit ca din pușcă să încerce să o salveze pe Blanca. Cea care chiar a suferit o lipotimie am fost eu, ți se pare cumva că sunt ridicolă?

– Desigur, dar tu ești bună la suflet, așa că ți se scuză neroziile.

Și nu că Daniel ar fi fost un caraghios nesuferit și sexist... era doar un om care trecuse de la indiferență la gelozie. Iar eu mă delectam mișto de tot, bineînțeles, dar constatam cu o oarecare îngrijorare că sentimentele mele față de el se complicau în mod periculos prin faptul că mă delectam cu tâmpeniile lui încântătoare.

Daniel era un amăgitor, mă hipnotiza cu privirea lui de șarpe, profita atunci de starea mea de lipsă de apărare și mă încolăcea cu trupul său elastic ca să facă tot ce voia cu mine. Și ceea ce voia de obicei nu era altceva decât să strângă și iar să strângă, desfătându-se cu abandonul meu trecător, închizându-mă în el însuși și transformându-mi claustrofobia într-o intensă plăcere de a mă lăsa cuprinsă într-o dulce temniță din care părea greu să pot scăpa vreodată. Ieșeam din el doar ca să mă ocup de niște lecții de istorie care brusc aveau puțin de-a face cu cele pe care le predasem până atunci, niște lecții în care privirea acaparatoare de anaconda continua cu tărie, iar prezența celorlalți elevi, iscând zarva obișnuită, străini de faptul că un enorm și splendid șarpe o înfuleca pe profesoară, aproape că ne stimula pe amândoi, pe el să mă înghită în continuare, și pe mine, să rămân bine înfiptă înlăuntrul lui. Eram în stare să inventăm un fel de iluzie senzuală în toiul bătăliilor brutale și al execuțiilor goyești[1] prin împușcare, amestecam transferurile erotice cu sângele țăranilor răsculați, și toate astea fără ca elevii să bage de seamă. Trebuie să spun că acele întâlniri spirituale dintre o profesoară renăscută grație unui sentiment asemănător cu iubirea și un elev seducător care îi pătrundea în trup prin mecanisme nemaipomenite funcționau într-un mod cu adevărat subtil. Mecanismele erau tot atât de imposibile ca de exemplu o întrebare formulată de către elev profesoarei și care trecea neobservată, pentru că făcea referire

[1] Aluzie la celebrul tablou al lui Goya, *Ziua de trei mai 1808 în Madrid* (n.tr.)

directă la revoluția pe care o studiam, în care el presăra în mod enigmatic o alegorie căreia numai noi doi eram în stare să-i înțelegem conținutul intim, neavând nicio legătură cu ceea ce apărea în textul cărților. Aceste peripeții disimulate aveau urmări pe care le rezolvam noaptea, singură în patul meu. Iar Amina nici măcar nu-și dădea seama, pentru că treceam prudent sub tăcere plăcerea acută pe care o producea în mine până și amintirea dimineților împărtășite cu Daniel deasupra trupului meu. Aș fi vrut, desigur, ca Daniel să împartă cu mine și nopțile, dar nu era cu putință. În ultimul weekend n-am primit nici măcar un semn de la el și m-am surprins suferind singură, cu aceeași intensitate, pentru absența copilului prost-crescut care mă poseda ca un drăcușor impertinent și pentru absența Blancăi, al cărui loc rămas pustiu era sfâșietor.

Amina chiar a ajuns să-și dea seama. S-a apropiat de mine sâmbătă după-amiază, cu o voce emfatică, vorbindu-mi despre dragoste, de parcă ar fi fost foarte versată în această privință.

– A zburat cel care îți suge sângele, spuse ea, folosind lexicul ei cabalistic și nesuferit, liliacul alb, și te-a lăsat fără putere: astea sunt consecințele unei iubiri nelalocul ei. Dar nu-ți face griji, vei învia.

– Liliacul alb? Se pare că ești pe zi ce trece mai nebună.

– N-o spun eu, fată drăgălașă, o spune cartea de tarot. Îți va suge sângele, zice cartea, dar o va face cu dragoste, iar tu îi vei ceda plasma, pentru că îl iubești.

– Ajunge cu plasmele și cu liliecii, mie să-mi vorbești pe înțelesul tuturor.

Dar în orbirea mea, i-am cerut mai multe detalii, iar ea, bineînțeles, s-a grăbit să mi le furnizeze cu mare dăruire și strădanie, trecând la amestecarea cărților și la o etalare mixtă.

– Se pare că ești deja prinsă, sufletelule: Marea Preoteasă pe-aici și Soarele pe-acolo, deci nu încape îndoială. Mă rog, mă bucur, dragostea e frumoasă la urma urmelor, dar nu ne

îndrăgostim întotdeauna de cei pe care ar trebui să-i iubim. Aici apare... Nebunul... Să vedem, să vedem... Măi să fie... Văd absenţe, escapade, văd nerăbdare...

– Foarte isteţ din partea ta, scumpo. Sunt absenţe pentru că el nu este şi e nerăbdare pentru că mor de dorul lui, ca să vezi ce mister!

Confidenţa mea pe tema amorurilor, nesperată pentru ea, probabil că a atins vreuna dintre fibrele ei sensibile şi atunci a luat pe loc una din hotărârile ei, dintre cele care includeau temutele excursii prin Madridul nocturn.

– Am găsit! O să mergem să-l căutăm la locul lui de muncă, a sugerat ea.

– Nici gând. Cine poate avea chef să-l vadă cum se dezbracă, neruşinatul?

– Tu, gagico... şi nici mie nu mi-ar prinde rău vreo petrecere care să-mi înveselească privirea.

– Te asigur că pe mine nu mă interesează trupurile care se dezbracă şi care sunt folosite ca obiecte, cu atât mai puţin al lui.

– Hai, nu face pe mironiosiţa! Să mergem să ne distrăm, să uităm puţin de supărări şi tu să te întâlneşti cu iubitul tău.

– Nu-i iubitul meu.

– Ba e iubitul tău.

– Ba nu.

– Ba da.

Această chestiune nu a fost rezolvată, dar se pare că arcanele vorbiseră deja în favoarea escapadei nocturne, aşa că ne-am lăsat duse de ele şi am ieşit să-l căutăm pe individul acela care nu-şi găsea locul exact în inima mea pentru a fi marcat cu un X în căsuţa lui da sau într-a lui nu.

Taxiul s-a oprit în faţa localului în care Daniel muncea etalându-şi farmecele. Dar o umbră înlocuia ca din senin

luminile de neon care până atunci fuseseră utilizate ca reclamă pentru a atrage femei lacome.

– Cum să fie închis? E de-abia ora unu! se miră Amina.

– Ce știu eu? În teorie, acum începe cheful în genul ăsta de spelunci, nu-i așa? Nu poate fi închis... aici se întâmplă ceva ciudat și, în plus, uită-te la celelalte baruri, sunt pline ochi...

– Ia te uită, fato: ăla nu-i Gustavo, boxerul din Big Brother? L-au dat deja afară din casă?

– Face opt euro optzeci, spuse taximetristul.

– Uite, să-ți explic, zise Amina, localul la care am venit e închis, știi?

– Ia-auzi, ia-auzi, ce păcat! Păi, taximetrul, ca să știți și dumneavoastră, nu-și ia concediu.

– Ce facem, María? Ne băgăm în altă speluncă, într-una care nu-i închisă?

– Nu mă interesează absolut deloc, am spus eu supărată. Daniel e un tâmpit. Unde-o fi? De ce nu m-o fi anunțat?

– Poate că-l găsim pe undeva, prin alt pub... în cel în care a intrat Gustavo...

– Nici gând! Du-te tu dacă vrei, am refuzat eu categoric. Eu mă întorc acasă.

Recunosc că eram mai supărată decât ar fi fost previzibil. Daniel își luase la revedere până luni, pentru că, după toate aparențele, avea de lucru cât pentru o mie de boașe, a spus el exact cu aceste cuvinte. M-am simțit trădată, deși nu aveam nici cel mai neînsemnat drept de a mă simți ofensată pentru ceva.

– Nouă euro, domnișoarelor, insistă taximetristul. Dacă doriți să petrecem noaptea aici stând la taifas, n-am nimic împotrivă, dar vă avertizez foarte serios că voi încasa câte zece euro pentru fiecare sfert de oră de staționare.

– O să încasezi exact cât marchează odiosul dumitale de taximetru, după ce o să faci cale-ntoarsă, domnule, se impuse Amina. Ne întoarcem exact acolo de unde am plecat.

Și așa am făcut, toți cu fețe de condamnați în drum spre eșafod, inclusiv taximetristul.

– Cartea de tarot te-a avertizat că liliacul alb a fugit, ți-am spus, apărea Nebunul, eu nu deslușeam foarte bine această manifestare sau escapadă, cred că așa ți-am spus... încercă Amina să-și exprime gândul, dar o singură privire de-a mea a fost suficientă ca să-i închidă gura până am ajuns acasă.

Călătoria s-a încheiat în tăcere. Taximetristul și-a primit onorariul fără bacșișul meritat și am urcat în casă cu un ciudat sentiment de naufragiate în mijlocul oceanului. Lola ne-a ieșit în întâmpinare, dând din coadă cu o atenție specială pentru Amina.

– Ar fi putut măcar să sune, canalia aia, puse și mai mult gaz pe foc prietena mea, pe când lua în brațe cățelușa, încă melancolică din cauza absenței Blancăi.

„Canalia, exact", m-am gândit eu... și brusc mi-a trecut prin cap că Amina avea dreptate, poate că m-o fi sunat, canalia. Cum îmi petrecusem după-amiaza acasă, mi-am închis mobilul, căci telefonul fix îmi era de ajuns pentru a fi localizată. Și dacă Daniel o fi sunat? Poate că o fi lăsat un mesaj. Cu o senzație ciudată de déjà vu, am căutat frenetic înregistrarea mesajelor și exista acolo, într-adevăr, unul nou. M-a surprins propriul zvâcnet ventricular la gândul de a-i asculta glasul de bariton, dar nu, ceea ce s-a auzit a fost o voce pițigăiată, murmurând rar: „María, sunt Antonia; am o informație care cred că v-ar putea interesa. Sunați-mă, vă rog, când puteți".

X. ÎNCĂ O AMENINȚARE

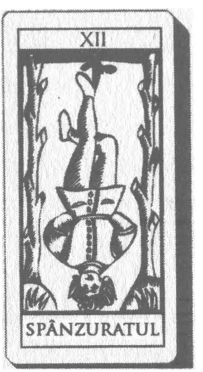

AL NOUĂLEA ARCAN: SPÂNZURATUL

Toată lumea știe că nu folosește la nimic să aștepți, nici măcar ca să vezi trecând cadavrul dușmanului tău prin fața porții tale, pentru că poate este dus pe altă stradă, și tu nici nu o să afli.

LEOPOLDO DE TRAZEGNIES

Duminică m-am trezit cu impresia surprinzătoare că nu am dormit, deşi dormisem. Cum o asemenea contradicţie nu este viabilă fizic, am tras concluzia că nu merită osteneala să mă străduiesc să caut explicaţii la fenomene care nu există probabil decât în imaginaţia mea şi m-am grăbit să încep ziua cu o ceaşcă enormă de cafea care să mă izbească fulgerător de realitate.

– Felicitări, m-a salutat Amina, care era în bucătărie pregătind cafeaua.

– Pentru ce? Nu este nici ziua mea de naştere, nici nu văd motive de felicitare pe o rază de kilometri de jur împrejurul meu.

– Pentru că eşti Peşti; şi aştrii se configurează azi în favoarea ta, mă lămuri ea. Ar fi bine, draga mea, ca azi să foloseşti ceva ori alb, ori negru, fie chiar şi nişte chiloţi, asta ajută.

– Ar fi bine ca şi tu să foloseşti ceva între alb şi negru: se numeşte materie cenuşie.

– Glumeşti tu, dar dacă nu iei în seamă sfaturile mele, pierzi ceva de preţ. Ai sunat-o pe detectivă?

– Da. La şapte dimineaţa o sunam deja. Am trezit-o din somn.

– Şi?

– N-a vrut să-mi spună nimic la telefon...

– Încercăm cu arcanele?

– Nu! Am stabilit cu ea să ne vedem la zece... Fir-ar să fie de treabă, de ce oi fi băut ceaşca asta mare de cafea? Deja îmi tremură picioarele, mâinile şi tot ce este posibil să tremure. O să-mi fac un ceai de tei, dă-te la o parte.

– Nu, dă-te tu la o parte, fato, că ţi-l pregătesc eu. Şi ce crezi că o fi vrând să-ţi spună? N-a mai rămas nimic de aflat... Dacă s-ar fi găsit cadavrul bietei Blanca, am fi ştiut-o de la Segrelles, iar în privinţa asasinului, la fel.

– N-am cum să ştiu, Amina, dar nici nu pot să nu fiu foarte speriată. Îmi faci ceaiul ăla de tei sau mi-l fac singură?

Sincer vorbind, nici nu aveam chef să continui cercetările. Dacă ar fi existat cea mai mică posibilitate să o recuperez pe Blanca mea, aş fi luptat până la extenuare, dar ideea asta era de-acum imposibilă. Tot ce mi-aş fi dorit să cercetez în momentul acela – a trebuit să mă recunosc eu însămi învinsă şi aproape ruşinată de slăbiciunea mea – era suprafaţa epidermei măslinii a lui Daniel, ingratul ăla, arză-l-ar focul, care îmi scăpa printre degete, fără ca eu să pot face ceva. Şi era prea târziu ca să-mi mai pese câtuşi de puţin de această fugă. Mă deranja foarte mult asediul gândurilor mele, atât de mult, încât am recurs la Amina. În timp ce îmi beam ceaiul de tei, i-am cerut să născocească una dintre scurtele ei istorioare. A relatat pentru mine o neverosimilă poveste despre sufletul universului, care se filtra zâmbitor printre nefastele sale cute, inclusiv prin găurile negre. Reieşea faptul că direcţia vânturilor care circulau pe Terra reprezenta un impediment pentru pătrunderea sufletului în măruntaiele planetei noastre, acesta fiind motivul pentru care Terra era privată de prezenţa lui, făcând-o să devină lipsită de suflet. Iar pe mine, aşa cum am mai semnalat odată, care sunt fermecată de spaţiul simbolismului, fie chiar şi atât de naiv ca acesta, m-a îmbrobodit până m-a făcut să cred că această Amina, poeta Şeherezada, avea o dublă esenţă: cea

a nesăbuinţei prozaice şi cea a nesăbuinţei lirice, aceasta din urmă fiind plină de inteligenţa pe care Amina o ţinea ascunsă, dar care îi ieşea din când în când la iveală.

– Toţi Gemenii dispunem de o dublă personalitate şi ţine seamă că în plus eu mă identific cu Marea Preoteasă, arcanul bipolarităţii, mi-a prezentat Amina versiunea ei făcută de mântuială când am încercat să-i expun părerea mea, potrivit căreia meritam capacitatea ei de a se introduce în cea mai pură abstracţie şi de a se juca cu cele mai năstruşnice imagini.

Înainte de a pleca de acasă, un bărbat suspendat de o funie de piciorul stâng se ivi în mâinile Aminei, pline de cărţi cu ilustraţii de acest gen, ca să-mi atragă atenţia că se apropiau necazuri. I-am reproşat Aminei că întotdeauna cărţile ei erau atât de rău prevestitoare, oare au prezis măcar o dată vremuri bune? Vacile slabe rumegau întruna în onoarea mea, arătându-şi ostentativ constituţia costelivă, bine reliefată, niciodată nu făcea act de prezenţă vreo simpatică şi dolofană viţeluşă zâmbitoare.

– Dacă vrei consolare, sună la telefonul speranţei, se apără Amina. Tarotul nu face altceva decât să arate realităţi. Aici apare Spânzuratul. Nimeni nu-i de vină că Roata Norocului dispare de îndată ce consult cărţile pentru tine.

În acelaşi fel cum făcea Roata Norocului, şi privirea detectivului, nepotul detectivei, s-a abătut cu demnitate din traiectoria mea în momentul în care m-a văzut intrând pe uşa de la Detectivii Recasens S.R.L. În privirea lunecoasă ţinea cuibărită o doză de aversiune faţă de persoana mea, ceea ce nu putea trece neobservată, pentru că tânărul detectiv nu numai că nu încerca să ascundă asta, ci se străduia cu conştiinciozitate să transmită prin această expresie toată antipatia pe care era în stare să o acumuleze. I-am răspuns, căutându-i privirea

cu ochii mei tăioşi, dar n-a fost chip, mi-a întors spatele şi ceafa ca să mi-i înfig în ele, dacă aveam chef, bădăranul naibii.

Antonia mi-a aruncat altă expresie, infinit mai cordială, cu care a combinat un salut binevoitor, o prevenire în legătură cu importanţa subiectului pe care ne pregăteam să îl tratăm şi o scuză pentru dezagreabilul salut de bun venit al nepotului ei.

M-am aşezat pe locul indicat de ea, din fericire cu spatele la necioplitul ei nepot, şi un fel de prevestiri rele au început să se desfăşoare în imaginaţia mea cu câteva secunde înainte ca ea să-şi dea drumul la gură. Habar nu aveam despre ce anume putea să mă informeze. Până în momentul acela, Antonia nu se remarcase prea mult ca detectivă, ca să zic aşa. Mi-am permis, aşadar, să mă îndoiesc că ar fi fost în stare să găsească trupul Blancăi sau să descopere identitatea asasinului ei înaintea lui Segrelles şi a oamenilor acestuia. Până una alta, lucrul cel mai rezonabil era să ascult ce avea de spus. Cu siguranţă că nu va fi vorba despre ceva extrem de revelator.

Atunci a început ciudata conversaţie.

– Îl cunoaşteţi bine pe Daniel, María? întrebă ea.

– La ce vă referiţi? Mă rog... este elevul meu şi...

– Este amantul dumneavoastră, spuse sinistrul nepot pe un ton sentenţios.

– Şi ce, ai vrea să fie fratele lu' tata-mare? Vezi că acum mă supăr, am replicat eu. Ce-ţi pasă ţie, mă rog?

– Tu, taci din gură, interveni bunica lui în favoarea mea.

Şi continuă, încercând să folosească o intonaţie calmă, cu scopul, presupun eu, de a ne-o transmite sau chiar de a ne contagia şi pe noi.

– Daniel se află într-o situaţie ciudată. Nepotul meu a descoperit că, la fel cum s-a întâmplat cu prietena dumneavoastră Blanca, Daniel e serios ameninţat de cineva care pretinde să primească o grămadă de mii de euro pe care, chipurile, el i

le-ar datora. În plus, există şi alte coincidenţe între asta şi cazul Blancăi. S-a închis localul în care a fost văzută pentru ultima dată şi care, după cum bine ştiţi, este acelaşi local în care lucrează Daniel, adică lucra. Nepotul meu are suficiente motive să creadă că băiatul acela fuge de cineva din cauza unor bani, mulţi bani.

Nepotul a început să se plimbe prin cameră şi i-am descoperit cu coada ochiului o urmă de zâmbet triumfal.

– Ciudat, l-am auzit eu mormăind, cea mai bună prietenă a unei victime, amantă a celei de-a doua victime, şi tipa se preface că nu ştie despre ce i se vorbeşte.

– Care a doua victimă, la naiba? Lui Daniel nu i s-a întâmplat nimic şi, de altfel, aceste date nu-l pun în legătură cu asasinarea Blancăi.

– Poate că firul de legătură eşti tu, scumpo, spuse el cu voce tare, punându-şi coatele pe masă şi apropiindu-şi faţa, cu o expresie inchizitorială, la câţiva centimetri de nasul meu.

– Las-o în pace, încercă să se impună bunica lui. Suntem aici ca să-i atragem atenţia, ca s-o sfătuim, nu ca s-o acuzăm.

Dar impertinentul de detectiv-ucenic o ţinea una şi bună.

– Ai grijă, fato! Îţi aminteşti de chelnerul îmbrăcat în preot asasinat? Cel care se încăpăţânează peste măsură să spună că tu şi prietena ta Amina sunteţi suspecte? Atunci, să nu te îndoieşti că trebuie să se fi dus deja să-şi spună versiunea în faţa inspectorului Segrelles. Eu n-o fac pentru că bunica mea este foarte convingătoare, altminteri, m-aş fi alăturat strigătului mulţimii.

– Păi, uite ce este, chiar că sunt o asasină, m-am indignat eu. Şi cum ai avut necuviinţa de a mă demasca, mă văd obligată să te lichidez. Şi o să-mi facă o mare plăcere, pe cuvânt de onoare.

– Nu-i face jocul, María. Nepotul meu nu-i decât un copil; îşi dă aere de mare asistent, dar nu face altceva decât să calce

în strâchini. În plus, e în stare să-l scoată din minți până și pe omul cel mai cumpătat. Referirea lui la faptul că sunt foarte convingătoare are legătură cu promisiunea mea de a nu-i da nicio para chioară dacă persistă în strădania de a-mi speria clienții cu versiunile lui îngrozitoare.

– Uite ce e, bunico, rămâi aici. Nu-mi convine să te las singură cu asasina, dar îmi convine și mai puțin să-ți suport tâmpeniile. Hai, pa, ne mai vedem, zise el și plecă trântind ușa.

– Auziți, draga mea, spuse Antonia fără să se enerveze câtuși de puțin pentru comportamentul nepotului ei nebunatic: eu vă sugerez să aveți grijă. Într-adevăr, nimic din ce v-am spus nu dovedește că elevul dumneavoastră are de-a face cu povestea Blancăi, dar nu puteți nega că totul indică faptul că cele două afaceri sunt legate între ele. Dacă vreți să vă spun adevărul, eu mă tem pentru dumneavoastră. Trebuie să aveți grijă, draga mea.

„Trebuie să aveți grijă, draga mea", mi-a spus Antonia; „ai grijă", avertiza Spânzuratul din cărțile de tarot de Marsilia; „ai grijă, iubito", își luase la revedere de la mine Daniel joi, după ce am făcut dragoste și m-a lăsat fericită, zăcând într-un pat răscolit, cu mirosul lui de bandit impregnat în cearșafuri.

Încolțită de atâtea avertismente și cu o grămadă de idei încâlcite mișunându-mi în cap, primul meu impuls a fost să mă arunc smiorcăindu-mă în brațele Aminei ca să mă legene, așa cum o făcuse în noaptea în care i-am mărturisit temerile mele referitoare la Blanca, dar, pe moment, instinctul a așternut peste mintea mea un amenințător talmeș-balmeș de cărți de tarot și de plimbări prin speluncile în care se refugiază noaptea madrilenă, și am ales să renunț la consolările Aminei.

Am căutat să-mi deschid drum prin Madrid, un oraș deformat în al cărui plan este ușor să te pierzi din capul locului, mult mai ușor pentru mine care nu am conceput niciodată

spațiul într-un mod ordonat, căci îmi lipsește talentul de a mă orienta. Între orbite întrerupte și trasee dispuse la nimereală, am sfârșit prin a mă pomeni, fără să-mi fi propus, cel puțin în mod conștient, în fața casei lui Bau. Am calculat că trecuseră vreo două ore de când am ieșit din biroul Antoniei și în tot acel timp nu făcusem altceva decât să cutreier întruna un labirint articulat pe una și aceeași axă, până când m-am postat în fața porții lui Bau, care în linie dreaptă o fi la vreo cinci minute de mers pe jos de la biroul detectivei. Am auzit prin ușă sunetul grav al violoncelului, un sunet ascuns, deosebit de frumos, parcă îndepărtat mai mult în timp decât în spațiu, redând fiecare notă, liniștitoare, inaccesibilă, interpretată numai pentru el.

Mâinile lui descifrau o arie barocă reușind să proiecteze peste perfecțiunea matematică a muzicii propria descumpănire și, mai mult decât atât, să transmită acea lamentație celui care îl putea auzi. Primul meu impuls a fost să bat la ușă și să-i cer să cânte mai departe fără să se întrerupă, de această dată împărtășindu-și cu mine inspirația, dar nu era prudent să o fac, pentru că melancolia pe care o transmitea Bau nu era tocmai ceea ce aveam eu nevoie în clipele acelea. Eu aveam nevoie de seninătate, nu de tristețe. Nici chiar de tristețea senină a lui Bau, nici de rețetele sale muzicale pentru a o sublima. El era un artist în stare să găsească frumusețea în suferință, dar pentru mine, suferința și frica erau doar atât: suferință și frică; Amina născocea povești, Bau crea melodii pe măsură, iar eu, în lipsa căilor romantice la care să recurg, tranșam treaba izbucnind în lacrimi sau trăgând o înjurătură.

M-am așezat pe o treaptă, simțindu-mă blocată la granița emotivă dintre tulburarea pentru povestea cu Daniel și seninătatea ascetică pe care mi-o oferea o muzică menită parcă să te facă să te pierzi în gânduri în exclusivitate pașnice, chiar dacă ar fi fost triste. O graniță într-adevăr vagă, unde

am rămas multă vreme, lăsându-mă sugestionată de undele muzicii și pătrunzând datorită ei într-o ciudată dimensiune în care i-am amestecat pe Bau, pe Daniel, pe Blanca și pe Amina, și această vrajă a reușit să pună complet stăpânire pe mine, căci am sfârșit prin a crede că totul era bine, că nu avea niciun sens ca lucrurile să funcționeze prost dacă muzica ambientală este atât de minunată.

În spațiul închipuit de mine, am transformat-o pe Blanca într-un fragment din violoncelul cu note senzuale pe care îl îmbrățișa Bau. Realitatea era că, înainte ca Blanca să fi dispărut, Bau se îndrăgostise de ea și nu-i adusese la cunoștință asta până aproape de momentul dispariției ei. Dar eu eram absolut sigură că ea intuise cu mult înainte, Bau fiind cum nu se putea mai explicit în priviri și gesturi, iar Blanca, o minunată interpretă a limbajului trupului. Petrecuse mai bine de un an mai legată de el decât de nimeni altcineva; pentru mine era clar, pentru că ea nu mi-i prezenta niciodată pe prietenii ei, de-abia vorbea despre ei și totuși cu el ajunsese să se mândrească. La fel de semnificativ era și faptul că a consimțit să-l aducă de mai multe ori sus, în casă. Chiar și atunci când a făcut prezentările, formula folosită a fost deosebit de îngrijită, ca aceea care îmi închipui că trebuie să fie folosită atunci când unei familii i se prezintă cel pe care o fată l-a ales să-i devină partener. Dar îmi era clar și faptul că Blanca nu îl iubise în felul acela: Dumnezeu știe cum o fi înțeles Blanca sentimentul pe care i-l trezea Bau; cunoscând-o, poate că o fi fost mai puternic instinctul de protecție decât celelalte. În orice caz, era vorba de o legătură care lăsa loc dragostei depline, indiferent de felul cum ar fi fost înțeleasă această formă de iubire.

Există prea multe formule de a iubi sau de a fi iubit și nimeni nu poate să asigure că a sa este cea mai adecvată. Poate că și eu îl iubesc pe Daniel, poate că îi iubesc doar trupul insolent,

trupul pe care îl arăta oricui binevoia să treacă pe la casa de bilete și să lase cei treizeci de euro cât costa ca să fie privit o vreme, blestematul ăla de trup mercenar care se prefăcea în viţelul de aur, în micul idol venerat, pentru că trebuie să-ți petreci într-un fel clipele de răgaz. Exista și posibilitatea ca o altă formă de iubire să fi pus stăpânire pe mine, o formă nesăbuită și puternică de dragoste care aduce după sine neliniști și teamă, o formă care aduce și orbire. Probabil că acel aforism care zice că dragostea e oarbă nu e departe de adevăr, deoarece bănuiala că Daniel ar fi intrat într-un necaz având legătură cu moartea Blancăi mi se părea inadmisibil. Am hotărât că Daniel nu avea nimic de-a face cu cele întâmplate prietenei mele, am hotărât, de asemenea, că nepotul Antoniei nu era altceva decât un fanfaron cu pretenții de detectiv care habar nu avea ce anume se întâmpla; am permis, așadar, ca ecoul muzicii solemne a instrumentului pe care îl mânuia cu atâta pasiune Bau să-mi ofere siguranța pe care nu o avusesem până atunci. Era vorba de o muzică energică, absolut deloc vreo văicăreală plângăcioasă, fiecare notă pe care Bau o scotea din coarde – întinse ca să capteze sentimentul care îl copleșea pe artist în fiecare clipă – era încărcată de forță. În acele minute pe care le-am petrecut stând pe o treaptă în fața porții casei lui Bau, am fost sigură că tonalitatea pe care o folosea omul acela pentru a interpreta aria sau fuga, sau *adagio*-ul, sau orice o fi fost melodia aceea extraordinară, nu era dramatică, era plină de hotărâre, precum și de o anumită formă nedefinită de dragoste și de încredere în ceva sau în cineva; poate chiar în el însuși. Toate astea le-am stabilit eu pentru că așa le-am simțit, într-un mod absurd, intuitiv, fără temeiuri valabile, și m-am lăsat molipsită de acea siguranță pe care o percepeam, care îmi transmitea ceva la fel de abstract ca o fugă de Bach.

Am coborât treptele şi m-am dus direct să-l caut pe Daniel, în care hotărâsem, nu se ştie din ce motiv, să am încredere oarbă.

Blanca îmi vorbise mereu de necesitatea de a pune ordine în sentimentele confuze. Avea obiceiul amuzant de a se deghiza în salvatoare – codoaşă înţeleaptă, o numeam eu, pentru că se pricepea la amoruri, fiind foarte versată în această privinţă –, oferea idei şi punea ordine în senzaţii, funcţiona ca o călăuză spirituală în treburi lumeşti, cunoscătoare, în tinereţea ei, a mii de trucuri pe care le scotea din mânecă şi care se dovedeau după aceea destul de nimerite pentru a subzista, chiar dacă cineva ar fi putut să miroasă la o simplă privire că în unele dintre ele exista o anumită lipsă de etică.

Odată, Blanca a făcut şi pe Oracolul din Delphi, ca Amina, şi aproape că a prevăzut întâlnirea mea cu Daniel. Mi-a spus că era convinsă că va veni momentul în care mă voi îndrăgosti, dar cum nici măcar eu nu voi fi capabilă să-mi identific starea, nu voi ajunge niciodată să mă bucur cu adevărat de dragoste. Din punctul meu îngust de vedere, profeţia ei nu mi-a produs o mare impresie. Acum, poate că venise momentul să acord atenţie acelor premoniţii ale codoaşei mele dispărute.

Am ajuns în galop acasă la Daniel. Am luat metroul, am schimbat liniile, am parcurs străduţe şi scurtături şi, pe când traversam Madridul de la un capăt la altul, nu am avut timp să mă gândesc la nimic, pentru că toată fiinţa mea era ocupată cu ceva care depăşea, fără îndoială, amintirea trupului solid al lui Daniel, ceva care lua ochii până la orbire şi care avea probabil mare legătură cu avertismentele Blancăi, inclusiv cu acea condiţie care indica faptul că, atunci când va sosi acel ceva, eu nu voi fi în stare să-l identific pe deplin.

Am urcat treptele câte patru şi am bătut la uşă cu nerăbdare. Acolo nu mai existau violoncele stimulante, nici spaţiu şi nici timp absurd ca să divaghez, nici să bănuiesc alte aiureli. Pur

şi simplu, aveam nevoie să-l văd pe Daniel numaidecât, să-l întreb în ce încurcături intrase, ceea ce poate că ar fi trebuit să fac şi cu Blanca în ziua în care am descoperit că era hărţuită de un individ ciudat care îi cerea bani şi o ameninţa fioros.

Dar nu Daniel a fost cel care a apărut când s-a deschis uşa. Un puşti cu înfăţişare şi vârstă asemănătoare, poate ceva mai mare, m-a informat că Daniel părăsise locuinţa în dimineaţa aceea şi că nimeni nu ştia când avea de gând să se întoarcă, dacă se mai întorcea vreodată. Nu a părut interesat să afle cine e persoana care întreabă de prietenul lui cu atâta îngrijorare, dar eu am avut curiozitatea să ştiu cine este el.

– Sunt colegul lui, se prezentă el. Adică, fostul lui coleg de apartament. Şi sunt teribil de grăbit, pentru că Reverendul ne-a dat afară azi-dimineaţă cu nerușinare. Din fericire, am un coleg care ne primeşte la el acasă, dar e de necrezut ce a făcut Reve. Fără să ne prevină, aşa, dintr-odată, ne-a zis să ne facem bagajele, să ne strângem boarfele cât mai repede şi s-o luăm din loc. Şi pe deasupra, să-i plătim fiecare câte trei sute de euro; n-are pic de obraz. Bine măcar că nu i-am plătit pentru luna asta.

– Cum adică nu i-aţi plătit? Casa asta e cumva a lui?

– Bineînţeles. Şi din contribuţia noastră scotea bani frumoşi, o fi ştiind el în ce belea o fi intrat şi de ce trebuie să plecăm noi în mare grabă. După cum ne-a spus el, mai are puţin şi i se pune sechestru pe tot. Ne-a cerut să plecăm numaidecât, că nu se ştie cine e în stare să rămână nu numai cu ambalajul, ci şi cu conţinutul, care în traducere înseamnă că există pericolul să se încerce punerea sechestrului şi pe lucrurile noastre.

– Dar... casa?

– Păi, casa, ce ştiu eu? Bine, dacă nu vă deranjează, o să continui împachetatul.

– Auzi, aşteaptă... Dar unde îl pot găsi? Nu răspunde la telefon.

– Şi tu cine eşti? se interesă el dintr-odată. Altă creditoare?

– Nu sunt nicio creditoare! Sunt... profesoara lui de istorie.

– Asta chiar că-i bună, continuă el, se pare că Reve trăieşte până şi pe spinarea profesoarei de la liceu. Cât de nerușinat poate fi flăcăul nostru!

– Auzi... ştii sau nu ştii unde îl pot găsi?

– N-am nici cea mai mică idee. Dar nu cred că se mai întoarce la liceu; îi e de-ajuns că trebuie să-şi câştige existenţa.

Deodată, probabil că ciudatul şi insolentul fost coleg de apartament al lui Daniel şi-a dat seama că vorbeşte prea mult, pentru că a revenit la graba de a-şi face bagajele şi mi-a trântit uşa în nas. Iar eu am plecat şi m-am aşezat pe o treaptă, de data asta fără vreun violoncel care să-mi facă aşteptarea plăcută şi având părul măciucă.

Atunci, m-am jucat în mod metaforic şi prostesc cu un joc de societate, aşa cum fac adesea, mai ales în vis, dar, de data asta, nu Cluedo era cel ales, ci altul mai simplu şi mai familiar: Jocul Gâştei... M-am văzut sărind pe o tablă cu pătrăţele, dând cu zarul şi căzând nu peste o gâscă norocoasă, ca să mai dau o dată cu zarul pentru că era rândul meu, nici pe punte, pentru că mă ducea curentul, ci pe un cap de mort păgubos care mă trimitea direct înapoi, la punctul de plecare. Eram din nou ca la început. O pierdusem pe Blanca, o pierdusem din ziua în care am aflat că intrase într-o încurcătură care mirosea a bani câştigaţi ilicit; acum mă pomeneam din nou dând piept cu altă belea cu aceleaşi caracteristici.

Aveam să-l pierd şi pe Daniel.

Aş putea încerca să nu îl pierd, dar nu aveam forţă nici măcar să arunc din nou cu zarul. M-am ridicat şi am început să circul, din nou, cu metroul în sus, cu metroul în jos, am coborât la Puerta del Sol şi am luat-o pe Calle Mayor, am renunţat la zaruri şi la gâşte şi am intrat în Plaza Mayor.

Pictorii, absorbiți de pânzele lor; o chinezoaică vânzând tricouri elastice, două la șase euro. I-am zâmbit micuței chinezoaice și mi-am cumpărat un tricou cu o margaretă mare pe piept, fiind sigură că nu îl voi purta niciodată. M-am așezat la o terasă, în fața statuii lui Filip al III-lea[1], care indica o cale ambiguă cu brațul lui de piatră și privirea goală. „Ăsta nu poartă un coș de hârtii pe cap, m-am gândit eu prostește, ci o felie de ananas încrustată pe gât, cu siguranță că Daniel ar fi făcut o observație asemănătoare. Ei bine, prietene Filip, dacă vrei să-mi semnalezi ceva în stilul statuii Prințului Fericit al lui Oscar Wilde, caută-ți altă rândunică naivă, eu nu stau de vorbă cu statuile", am continuat eu în același stil năstrușnic de gândire, apoi am dat drumul unor lacrimi și am cerut un suc de pere. Și așa am așteptat, stând la o masă, să se întunece.

Peste două ore, era un frig de-ți înghețau oasele. Numai eu ședeam pe terasa barului și chelnerul mă ținea sub observație, de parcă ceva nu era tocmai în regulă. M-am întrebat de ce naiba lăsa mese afară dacă nimeni nu le ocupa și, în orice caz, cel care ar fi îndrăznit să se așeze acolo era privit fioros. Așa că, am plătit, m-am ridicat și am continuat să mă plimb prin piață. Chinezoaica își adusese și familia: un tânăr cu aceeași înfățișare vindea batiste și o femeie, identică și ea cu prima, a încercat să mă facă să înțeleg valoarea unei marionete cu chipul Lisei Simpson, care dansează în ritmul muzicii *bakala*, o muzică stridentă care ieșea dintr-un aparat destul de primitiv, dar cu o capacitate incontestabilă de a-i asurzi pe pietoni. Am simțit o nostalgie trecătoare pentru violoncelul senin al lui Bau sau cum mi se întâmplă de obicei, probabil că subconștientul meu a simțit această nostalgie care, îmbinându-se perfect cu noile mele temeri, mi-a călăuzit din nou pașii până la casa lui

[1] Filip al III-lea (1578-1621), rege al Spaniei și al Portugaliei între anii 1598-1621 (n.tr.)

Bau. De data asta, cu siguranţă, nu aveam să mă aşez pe o treaptă să ascult ce ar fi vrut să-mi spună violoncelul lui Bau, de data asta aveam să bat la uşă.

– În afară de tine, n-am mai întâlnit pe nimeni în stare să se emoţioneze ascultând sunetul violoncelului meu, îmi spuse Bau puţin mai târziu, în faţa unei ceşti de cafea. De fapt, muzica mea produce de obicei efectul contrar. Niciodată n-am înţeles de ce adoră oamenii sunetul unui pian, dar au urâtul obicei de a-mi cenzura bietul violoncel.

Bau alese una dintre cele mai grave note şi lăsă arcuşul să alunece paralel cu căluşul instrumentului, eu am închis ochii ca să primesc cu mai mare profunzime nota aceea unică, susţinută în aer câteva secunde cu un vibrato de virtuoz şi care mi s-a strecurat bine în interior. Şi aşa, cu sunetul perfect al acordului său tremurat, l-am lăsat şi pe Bau să intre, făcându-l părtaş la toate îndoielile şi temerile mele, prefăcându-l în complicele meu absolut, întrucât până în momentul acela nu recunoscusem faţă de nimeni că simţeam dragoste sau ceva foarte asemănător cu dragostea pentru un băieţel neobrăzat.

Din fericire, omul pe care îl alesesem drept confident, violoncelistul depresiv şi virtuoz, era plin de o nebănuită înţelepciune. Mi-a preluat toate ideile dezordonate şi le-a mânuit cu clarviziune. Brusc, prietenul meu Bau m-a umplut de energie şi de luciditate, într-un mod nemaiîntâlnit, având în vedere că doar cu o zi înainte ne contrazisesem în legătură cu ideea de a hotărî care din noi doi era mai nefericit şi, în acelaşi timp, încercând să ne ajutăm unul pe celălalt; eu aproape că reuşisem să-l conving să-şi strângă catrafusele şi să plece la San Diego, unde îl aştepta un tată pregătit cu o mică slujbă demnă şi nişte acte care vor face din el, dacă nu un cetăţean american – ceea ce înseamnă să ceri mult, şi mai

ales ținând cont de cum se petrec acum lucrurile, când oricine care nu e născut în Wisconsin și pe care nu îl cheamă Smith devine în mod automat suspect că ar fi coleg cu Bin Laden –, măcar un muncitor american cu documente în regulă, ceea ce nu-i rău deloc. În ceea ce îl privește, mă convinsese practic să accept odată ipoteza aceea atât de neobișnuită care garanta că meseria de profesor de liceu poate aduce mari satisfacții celui care o practică, dar cu condiția să-și dea interesul și să știe să o apuce pe drumul cel bun. Hotărâserăm împreună că de-acum nu se mai putea face nimic pentru Blanca, poate că lucrul cel mai bun era să încetăm să mai îndeplinim rolul de bocitoare veșnice, nu ne folosea la nimic să continuăm să ne lamentăm și nu mai era altceva de făcut decât să așteptăm răbdători ca poliția să strângă dovezile necesare pentru a-l găsi până la urmă pe nemilosul care îi luase viața dragei noastre prietene. După toate aparențele, Bau știuse să interiorizeze hotărârea la care ajunseserăm și se arăta practic și pozitiv.

Am petrecut aproape o jumătate de oră discutând dacă era nimerit sau nu să iubesc pe cineva de teapa lui Daniel, dar curând subiectul a fost închis. Bau nu judeca pe nimeni. În plus, credea în dragoste, mă refer la dragostea romantică, la dragostea dintre doi tineri ca Romeo și Julieta; cu cât apăreau în scenă mai multe persoane asemănătoare celor din ireconciliabilele familii Montague și Capulet, cu cât învăluiau cazul mai multe ingrediente interzise, cu atât mai pură și mai fermecătoare avea să fie dragostea izvorâtă. Poate că de aceea s-a îndrăgostit de Blanca, întrucât pentru el Blanca nu era altceva decât o zeiță și se știe deja că muritorilor le este interzis să se îndrăgostească de zeițe.

Nu am discutat prea mult în privința temei care mă preocupa: de unde și până unde se afla Daniel în aceeași situație ca Blanca puțin înainte de a muri? Cui îi datora atât de

mulți bani? De ce spelunca unde lucra el era închisă definitiv? De ce nu mi-a spus niciodată că locuința în care stătea era proprietatea lui? De ce nu mă suna, dacă mă asigurase de atâtea ori că avea intenția să *rămână cu mine?* De ce brusc telefonul lui nu mai era niciodată disponibil?

– Vezi să nu cazi din nou în aceeași greșeală, nu săvârși o a doua eroare, a fost singurul răspuns a lui Bau la atâtea întrebări. Pe Blanca n-ai vrut s-o întrebi direct, amintește-ți, și acum, vezi cum s-a isprăvit totul. De data asta, trebuie să-l întrebi pe el și să te lași de fleacuri.

– Ar fi simplu dacă aș dispune de abilități telepatice, am cugetat eu, dar cum nu e cazul, iar Daniel e dispărut, nu văd cum l-aș putea întreba direct.

Cuvântul *dispărut* m-a paralizat și de la paralizie am trecut numaidecât la plânsetul atât de binefăcător.

– Trebuie să fii mai puternică, María, m-a dojenit blând Bau. Nu spuneai tu că înainte nu plângeai niciodată...?

– Ia te uită cine vorbește, am răspuns eu pe un ton nepoliticos. M-am scuzat imediat: Iartă-mă. Cert e că... am impresia că totul se repetă. Daniel dispare, așa cum a dispărut Blanca, Daniel e urmărit de creditori siniștri... Nu mai lipsește decât să i se găsească mașina pătată de sânge și coșmarul să înceapă din nou.

– Eu nu văd lucrurile așa. Ești puțin cam paranoică, din pricina celor întâmplate, te înțeleg, dar...

Nu l-am lăsat să termine. Paranoică, zicea cretinul ăsta, dar ce vrea? Să încep să dansez o jota?

– Uite ce este, plec. Îți mulțumesc să m-ai ascultat și că mi-ai cântat câteva *adagio*-uri, fugi și *allegro*-uri de Bach, mi-am luat eu la revedere pe un ton sec. O să mă duc acasă și o să-mi petrec restul nopții încercând să-l găsesc la telefon, să văd dacă am un pic de noroc.

Nu a încercat să mă oprească. Am presupus că îi era de-ajuns cu propriile suferinţe. Mi-a lăsat impresia că faptul că i-am împărtăşit necazul meu l-a stârnit să se elibereze de melancolie. Mă ascultase cu atenţie, devenise îngrijorat, încercase să găsească răspunsuri şi să caute perspectiva raţională. Nu reuşise, dar, bineînţeles, îi eram recunoscătoare pentru intenţie, cu asta era de-ajuns, dar când am ieşit de la el de acasă nu am avut deloc impresia că ar fi putut să mă înţeleagă.

O arteră veşnică numită strada Alcalá m-a purtat spre nord-estul oraşului: ca întotdeauna, mergeam fără ţintă. Era sistemul meu ciudat de exorcizare a necazurilor. Până la urmă, am oprit un taxi şi m-am lăsat dusă de el până la mine acasă, reconfortată de căldura din maşină şi de muzica ambientală.

De îndată ce am vârât cheia în broască şi am deschis uşa, m-am şi pomenit în faţă cu Lola şi cu Amina. Cea dintâi, cu simpatica ei manifestare canină; cea de-a doua, ţeapănă ca un totem amerindian şi cu aceeaşi mutră prost dispusă pe care o au de obicei astfel de sculpturi.

– Unde-ai fost? E atât de târziu... şi eşti doar într-un jerseu! Simptomele tale de paranoia sporesc cu paşi gigantici!

– Ce ciudat! am răspuns eu fără prea mult entuziasm. Este a doua oară pe ziua de azi când sunt acuzată de paranoia.

– Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă ea, de parcă aş fi fost o copilă mototoală, care scorneşte în fiecare clipă o poveste fantezistă ca să atragă atenţia.

– Păi, n-o să-ţi vină să crezi! m-am manifestat eu, cu o supărare de mama focului, care evoluase treptat proporţional cu îngrijorarea, o supărare care se manifesta împotriva oricui ar fi îndrăznit să-mi iasă în cale. Ceva nemaivăzut, ascultă! Ceva cum nu se poate mai original: ameninţări pentru datorii, dispariţie şi posibilitate de asasinare.

Nu a fost ușor să o conving pe Amina că o situație atât de ciudată se repeta într-adevăr. În schimb, a fost mai ușor să o fac să creadă că povestea mă afecta extraordinar de mult, dat fiind că ea intuia, de fapt se poate afirma că știa în mod cert, că Daniel chiar era o persoană importantă pentru mine.

– De ce te-ai dus acasă la Bau, în loc să vii într-un suflet să-mi spui mie? întrebă ea indignată.

– Foarte simplu: Bau nu mă amenință cu cărți de tarot rău prevestitoare.

– Cred, continuă ea, că de data asta, fiind deja antrenate, misiunea poate să ne iasă mult mai bine. Hai să plecăm imediat să-l căutăm pe Daniel și să aflăm o dată pentru totdeauna ce anume se pune la cale pe aici!

– Înțelegi acum de ce am preferat să apelez la Bau? El ascultă, consolează; tu înnebunești și te încăpățânezi să cutreieri prin Madrid. Și pe deasupra, o spui ca pe o bătaie de joc, se pare că te consideri antrenată, de parcă ar fi vorba de un sport.

M-am dus la bucătărie boscorodind fără noimă și mi-am făcut o cafea foarte tare, care probabil mă va ajuta să mă înfurii și mai mult. Auzeam de departe murmurul unor vrăji ciudate rostite de Amina și însoțite de foșnetul cărților de tarot pe care le amesteca. Mi-am terminat de băut cafeaua și, înainte de ultima sorbitură, înțelesesem deja foarte bine cum avea să se isprăvească totul: așa cum indicase ea acum câteva minute și cum mai propusese și acum câteva săptămâni, eu și Amina ne pregăteam să cutreierăm prin Madrid.

XI. UN SPION ÎN SPATELE PERDELUȚELOR

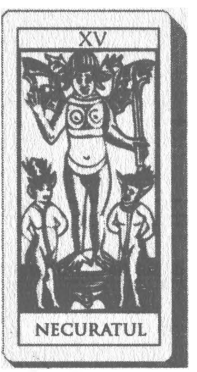

AL ZECELEA ARCAN: NECURATUL

Speranța îl face pe naufragiat să-și agite brațele în mijlocul apelor chiar și atunci când nu vede pământ pe nicăieri.
PUBLIUS OVIDIUS NASO

Eu și Amina am hotărât să ne facem nevăzute. Sistemul utilizat pentru a obține starea de invizibilitate a fost conceput de ea: dacă prima dată, ca să ne adaptăm mediului, ne-am deghizat în niște fete atrăgătoare din punct de vedere sexual, de data asta vom proceda invers. Îmbrăcate destul de șleampăt sau cel puțin reușind o apropiere de vulgaritatea cea mai credibilă, am pornit-o fără să atragem atenția pe bulevardul La Castellana în jos, în direcția pubului unde muncea chelnerul convins de condiția noastră de asasine rămase nepedepsite. Amina a intuit că tânărul acela era destul de prostănac ca să ne indice locul exact unde se afla Daniel, fără ca măcar să fie nevoie să-l întrebăm ceva.

Înainte de a intra, prietena mea mi-a furnizat o serie de instrucțiuni precise: fără leșinuri sau beții, asta pentru început. De data asta, lucrurile aveau să se desfășoare cu moderație, „ne vom comporta prudent, ai înțeles?"; eu aveam să rămân pe planul al doilea, în timp ce ea va avea grijă să conducă operațiunea.

Amina părea că se amuză copios de acest plan, care mie mi se părea aberant: cum putea găsi nostim faptul că ne aflam acolo încercând să descoperim dacă Daniel era cât pe-aici să fie asasinat de același individ care a binevoit să-i facă de petrecanie prietenei noastre?

– Dramatizezi, se justifică ea. Asta n-are nicio legătură cu povestea Blancăi. Din nefericire, ce i s-a întâmplat ei nu mai

are nicio rezolvare. Dar Daniel nu e amenințat de pericolul pe care ți-l imaginezi.

– Și tu ce mama dracului știi?

Ea știa ceva, era clar. În afurisita aia de carte de tarot se pare că ieșise Diavolul (pe care ea prefera să-l numească Necuratul, pentru că zicea că diavolii nu au ce căuta pe-o carte de magie albă), așezat nu știu cum la etalare; cert este că trebuia să se interpreteze că necuratul acela era însuși Daniel, nu un posibil creditor înfuriat având intenții rele.

Am ajuns la speluncă și prietena mea s-a îndreptat cu toată hotărârea către tejgheaua barului. I-a zâmbit chelnerului impertinent, de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni din lume, și a cerut un gin-tonic pentru ea și o coca-cola pentru mine.

– Nu, am protestat eu, mie să-mi dai o bere, te rog.

– Mi-e cunoscută scena asta, interveni el, adresându-i-se Aminei, acum o să vă târguiți ce-i mai convenabil pentru ea să bea; după aceea, o să mă întrebi cu accentul tău berber dacă sunt atât de amabil să vă indic locul exact unde se află un viitor defunct.

– Ha, ha, ha, ha, râse Amina, chiar că ești simpatic, flăcăule. Ba ești chiar încântător. Ce bătaie de cap am avut ca să-i conving pe Segrelles și pe colega mea să-mi permită să-ți spun adevărul, dar am putere de convingere și iată-ne aici. Iubire, nu ți se pare ciudat că poliția nu te ia în seamă când ne acuzi cu atâta insistență că am fi niște asasine? Că atunci când Segrelles mă interoghează o face cu atâta camaraderie și că îmi dedică doar câteva minute, în timp ce pe voi, ceilalți, vă ține câte o oră? Nu ți se pare ciudat că amicul tău, detectivul ăla înăcrit, și prietena mea, cea cu berea în nas, se ceartă în fața noastră ca o pereche de îndrăgostiți, ea îl face pe el fantomă, iar el pe ea isterică? Dacă am fi niște asasine sau chiar simple suspecte, n-ar exista atâta familiaritate cu poliția și cu detectivii... Mă

rog, se vede că ești isteț, deci presupun că ai ghicit deja, dar o să fiu mai concretă, pentru că înțeleg că ești nelămurit: eu și prietena mea María suntem detective, lucrăm pentru poliție, de fapt, ea este logodnica oficială a prietenului tău, celălalt detectiv, dar el nu lucrează pentru poliție. Sigur că în cadrul acestei bresle există diferite categorii, el este încă ucenic. Ne-am prefăcut față de tine, pentru că asta era misiunea noastră, dar în cele din urmă, toți, chiar și inspectorul Segrelles, care era cel mai reticent, ne-am convins că poți să ne fii de mare ajutor, un colaborator minunat în cazul acesta. Poate că ceea ce ne vei oferi va lămuri definitiv toată afacerea și vei obține medalia pe care o primesc colaboratorii de lux în astfel de situații... dar să nu-ți faci griji, presa nu te va hărțui multă vreme, doar vreun articol în pagina eroilor tăcuți și poate un interviu în emisiunea doamnei Campos, nu mare lucru...

Înainte ca tânărul să poată răspunde o vorbă, i-am cerut să-mi servească numaidecât a doua bere, aveam urgent nevoie de ea ca să asimilez prostiile pe care tocmai le ascultasem și în care mă vedeam inevitabil implicată. Am sorbit o gură zdravănă de bere pe când ascultam ciudata negociere pe care o punea la cale această pereche de indivizi aproape ireali. Brusc, chelnerul se adresa Aminei cu veneratie, după douăzeci de minute devenise confidentul perfect al poliției, cel care apare mereu în filmele cu hoți și vardiști, cel cu mutră de colaborator nemilos al polițiștilor. A trebuit să recunosc că Amina e o actriță splendidă și am lăudat în sinea mea acel imens potențial inventiv care o caracterizase dintotdeauna. Poate că Blanca avea dreptate când o asigura că ar trebui să-și câștige viața cu aceste basme, dar, fără îndoială, interpreta foarte bine și rolul de detectivă. Nu exista niciun dubiu că Amina avea un mare talent, irosit probabil din vina acelei obsesii de a fi pe placul tatălui ei, o monotonie care o împingea să-și petreacă mare

parte din timp ocupându-se de munci *proprii sexului ei*, precum spălatul și călcatul, și să-l umple astfel de bucurie pe tăticul *mustafa*.

Vaporii de alcool din bere au început să-și facă de cap, motiv pentru care m-am dezinhibat brusc, aceasta fiind direcția la care conduce în mod inevitabil alcoolul. Dar nu m-am dezinhibat la modul exclusiv verbal, ci natura mea etico-morală s-a văzut și ea afectată grav și am suferit un acces trecător de rasism.

Am profitat de cele câteva minute în care idiotul de chelner se ocupa să toarne altor clienți în pahare ca să mă adresez Aminei.

– Fato, i-am spus cu un zâmbet larg de prostănacă pe buze, ești un geniu, o demnă moștenitoare a Blancăi. Dacă nu te-ai lăsa dusă de prejudecățile arăbești ale tatălui tău, Marele Taliban, ai fi cel puțin președinta acestei țări.

– Ia te uită ce bine! Și dacă n-aș avea intenția să ajung la capătul acestei încurcături, te-aș lăsa aici baltă, cu tâmpeniile tale, și să-ți suporte cine-o vrea beția! a răspuns ea ofensată.

Amina și celălalt au mai continuat o vreme să negocieze, în timp ce eu stăteam deoparte de bunăvoie, deoarece era deja mai mult decât dovedit că nu eram de mare ajutor în aceste exerciții detectiviste.

Am așteptat deci în liniște să se încheie consfătuirea. Când în sfârșit au terminat, supunându-mă unui semn al Aminei, am scos banii ca să plătesc consumațiile.

– Fac eu cinste, nici nu se pune problema, refuză el bancnota, făcând complice cu ochiul, măcar atât să pot face pentru niște profesioniste de talia voastră.

Am ieșit din bar după ce ne-am luat la revedere, făcându-ne unii altora plecăciuni.

Amina, de îndată ce a trecut de uşă, a grăbit pasul, în timp ce eu încercam să o urmez în acelaşi ritm.

– Dar... ce ţi-a spus decerebratul ăla? Ai aflat ceva? De ce alergi?

– Pentru că povestea asta deja începe să devină prea ciudată. Nu ştiu de ce alerg, ca să scap de orice ar fi, presupun... Flăcăul ăsta zice că l-a văzut într-adevăr pe Daniel azi-noapte, înainte de a intra în tură, într-un bar în care uneori se întâlnesc oamenii ăia... L-a văzut stând de vorbă într-un colţ, în mod confidenţial cu...

– Cu cine? Scoate odată tot din guşă, te rog!

– Cu... violoncelistul... cu Bau.

– Eşti nebună! Ori chelnerul îşi bate joc de tine... de altfel, Daniel nu-l cunoaşte pe Bau...

– Bineînţeles că-l cunoaşte! Ne-am întâlnit atunci toţi trei la comisariat, la unul dintre oribilele interogatorii ale lui Segrelles.

– Dar ce mama mă-sii are de-a face Bau cu Daniel?

– Ce mă întrebi pe mine?

Mi-am dat seama că era cât pe-aici să agresez verbal pe cineva, pe primul pieton care ar trece pe lângă mine, aşa eram de isterică. Am apucat telefonul mobil, tremurând ca o nebună şi am format repede numărul lui Bau. Suna. M-am aşezat pe o bancă şi am înjurat de câteva ori, aşa cum obişnuiam în astfel de cazuri de care în ultimul timp nu duceam lipsă. Şi Aminei începea să-i iasă la iveală în mod îngrijorător starea de nervi, nu mai ştiu dacă se molipsea de la mine sau evenimentele începeau cu adevărat să o depăşească şi pe ea. I-a sunat telefonul, s-a îndepărtat ca să se ciondănească cu talibanul de frate-su de la o distanţă prudentă, chipurile, ca să nu mă irite şi mai mult.

– Ascultă, apăru ea brusc în fața mea, palidă ca o statuie și cu telefonul încă în mână, Mohamed e bolnav, se pare că are apendicită. Trebuie să mă duc urgent la spital, îl operează. Ia un taxi, du-te acasă și eu îți promit că, de îndată ce fratele meu o să iasă din sala de operație și mă asigur că e bine, vin să te iau. Să nu cumva să mai bei cafea, nici alcool, oricât de mult ți-ai dori. Te rog, umflă-te cu ceai de tei și culcă-te! Uite, am aici un diazepam, dar să nu spui la nimeni că iau tranchilizante... mă rog, mai bine nu-l lua, că tocmai ai băut bere, așteaptă două ore, rezistă doar cu ceai de tei și, după ce-ți trece beția, ia diazepamul, e slăbuț, să nu-ți faci griji. Mâine, la prima oră, îți promit că o să cercetăm ce dracu' se întâmplă aici. Redouan va trebui să aibă grijă de Mohamed, gata cu talibanismul în casa asta! Dacă puștiul este bine, de cum își revine din anestezie, o să mă ai aici, îți promit. Ciao.

Și a plecat ca din pușcă, lăsându-mă duhnind a băutură și moartă de frig și de panică.

Am luat-o înapoi pe Castellana în sus, până m-am pomenit din nou în fața ușii pe care ieșisem în mare grabă în urmă cu câteva minute. „Să nu cumva să mai pui gura pe alcool", mi-a recomandat Amina înainte de a pleca și de a mă lăsa baltă, copleșită de neliniște. Ei bine, degeaba, zis și făcut, o să mai beau o berică, contrar sfaturilor Aminei. O să beau în sănătatea golului în care pulsa apendicele lui Mohamed înainte de a fi extirpat. Am intrat în bar, etalându-mi cel mai frumos zâmbet și i-am cerut altă bere chelnerului care m-a disprețuit întotdeauna, dar care brusc mă considera regina din Saba.

– Poftim, spuse el, punându-mi în față o halbă plină de spumă. Unde-i Samarkanda?

Nu am fost mirată că o numea în continuare Samarkanda, probabil că tânărul începuse să confunde personalitățile născocite de Amina.

– Pe aici pe undeva, face niște cercetări.

În secunda următoare am înțeles că răspunsul era dintre cele mai stupide care se puteau rosti, dar el l-a acceptat de parcă ar fi fost vorba despre cea mai înțeleaptă idee din lume.

– Și spune-mi, îl cunoști bine pe Daniel? am continuat eu, lăsându-mă posedată de spiritul inspectorului Poirot și reușind o aparentă credibilitate, căci flăcăul a îndrăznit să-mi dea tot felul de explicații, pe deplin cucerit de noul său rol de confident în lupta împotriva crimei.

Fără să-i fi cerut atâtea amănunte, mi-a spus că prietenul său Ricardo, cântărețul cu voce ca a lui Joaquín Sabina care obișnuia să facă mai plăcută atmosfera din bar, și Daniel erau prieteni de mici, că prin el îl cunoscuse pe Daniel; îl numea Reverendul, pentru că așa îi spunea toată lumea, și a continuat să-mi dea astfel de amănunte, pe care eu le cunoșteam cu prisosință: că învăța la liceul cutare și locuia în cartierul cutare, că muncea ca *stripper*, că nu avea o iubită oficială și bla, bla, bla, și apropo, ia te uită, că tocmai intră Ricardo...

– Cine? m-am trezit eu. Prietenul lui Daniel?

– Da, cântărețul, colegul meu, spuse el. Ei! Richi!

– Salutare! spuse Ricardo fără entuziasm, dar se schimbă la față în clipa în care dădu cu ochii de mine; disimulă numaidecât, dar își dăduse deja arama pe față.

– Auzi, i-am spus eu chelnerului cu voce joasă, zi-i prietenului tău cine sunt și că am nevoie de informații de primă mână.

Celălalt îmi dădu ascultare numaidecât. Pe un ton misterios i se adresă în șoaptă numitului Ricardo. Acesta reacționă lent, dar sfârși prin a mă privi în ochi și a mi se adresa cu un ordin aproape categoric.

– Ia să vedem, frumoaso, vino cu mine la masa din capăt, a poruncit și apoi i s-a adresat chelnerului pe același ton: Și tu, adu-ne două coca-cola cu gin.

– Pentru mine, mai bine doar o coca-cola, mi-a sărit în ajutor o undă neașteptată de prudență și am fugit spre locul indicat.

Ricardo ăla nu umbla cu ocolișuri.

– Hai să vedem, María, ești amabilă să-mi spui de ce ai scornit că ești detectivă?

– Mă rog... păi, sunt detectivă și.... de unde știi cum mă cheamă? Și de ce să nu fiu detectivă?

– Pentru că ai destule pe cap cu munca ta ca profesoară.

– De unde știi atât de multe despre mine? m-am alarmat eu.

– Sunt confidentul lui Dani, așa cum și tu poți fi confidenta Aminei.

– Și ce ți-a spus despre mine? De ce îți vorbește despre mine nătărăul ăla?

– Să zicem că e înnebunit după tine. Uite ce este: țin la Daniel ca la un frate, trece prin momente grele, chiar foarte grele, și singurul lucru care se pare că îi dă putere este ideea romantică pe care o are în legătură cu tine. Fir-ar să fie de treabă! E îndrăgostit, cum se zice în popor, până peste cap. Cert este că tâmpitul ăsta nu mi s-a mai îndrăgostit niciodată. Ai noroc, într-adevăr, ai dat peste o comoară. De altfel, sunt convins că este bărbatul unei singure femei. N-a zburat niciodată din floare în floare. Dimpotrivă, și să știi că nu i-ar fi greu să se combine cu cineva.

Am făcut o față de parcă aș fi fost obligată să ascult toate prostiile, dar în sinea mea muream de fericire.

– Dacă m-ar fi iubit atât de mult, nu mi-ar fi uitat atât de ușor numărul de telefon, m-am plâns eu.

– Mă îndoiesc că l-a uitat. Nu te-a sunat ca să nu-ți facă vreun rău, e băgat prea mult în rahat, știi? Și ultimul lucru pe care îl vrea este să te împroaște și pe tine.

– Am avut o prietenă care a luat aceeași hotărâre și acum e moartă.

– Ce spui?

– Nu contează, las-o baltă. Presupun că n-o să-mi povestești în ce încurcătură a intrat...

– Păi, aproape că nu. El trebuie să-ți spună când o s-o considere nimerit.

– Spune-mi măcar că-i bine, că nu-i în pericol de moarte.

Ricardo a făcut ochii mari și chipul său a întinerit pe dată cu vreo cinci ani, părea un copil cu ochii aceia dilatați de uimire. A izbucnit brusc în râs.

– Acum înțeleg de ce e Dani îndrăgostit lulea de tine, ești cum nu se poate mai amuzantă.

– Eu nu văd nicăieri niciun haz, am răspuns eu.

– Păi, fato, ești de tot hazul, ce vrei să-ți spun? Hai să vedem, de ce ar fi Dani în pericol de moarte?

– Uite, dacă tot ai început cu confidențele, ai putea să mergi până la capăt, iar eu aș fi mai liniștită. Când un creditor dement urmărește pe cineva, pe acel cineva îl pasc toate pericolele din lume.

– Mă rog, nu neg că oamenii de la bancă se comportă uneori într-un mod aparte, dar nu i-aș califica drept demenți. Își fac treaba și, cum au administrația de partea lor, sunt întotdeauna în câștig, așa că n-au nevoie să recurgă la asasinat ca să-și încaseze datoriile.

– Cum adică „oamenii de la bancă"?! Ce vrei să spui? Dar ce bancă?

– BBVA[1].

– Vreau să spun: despre ce bancă îmi vorbeşti acum!

– Despre BBVA.

– Asta-i bună! Îţi baţi joc de mine!

– Dar de ce ar trebui să-mi bat joc de tine? Mă limitez să-ţi răspund la întrebările ciudate pe care mi le pui. Chiar că eşti cam ciudăţică... de fapt, lui Dani i-au plăcut întotdeauna persoanele puţin convenţionale, s-o fi îndrăgostit de excentricitatea ta, dar pot fi oarecum de vină şi ochii ăştia mari şi negri pe care-i ai.

– Mulţumesc pentru compliment, m-am îmblânzit eu puţin, trebuie să recunosc că există terenuri pe care devin foarte vulnerabilă, dar aş avea nevoie să ştiu urgent că Daniel este bine, în afara oricărui pericol...

– Ha, ha, ha... eşti foarte amuzantă, a insistat el, nu-ţi face griji pentru integritatea lui fizică, în privinţa asta, nu-i niciun pericol. Cât despre integritatea lui financiară, ei bine... are o înştiinţare de sechestru şi aşteaptă să-i fie scoasă casa la licitaţie. Asta-i foarte neplăcut din simplul motiv că nu numai că rămâne fără casă, dar pierde şi banii din chirie pe care îi primea de la cei doi colegi de apartament, care împreună cu mica lui slujbă, îi permiteau să se poată duce liniştit la universitate, fără să fie nevoit să muncească opt ore pe zi ca să-şi plătească întreţinerea. Şi cum pe deasupra i s-a isprăvit şi micul angajament ca *boy*...

– Şi părinţii lui?

– Se odihnesc în pace.

– Nu înţeleg acest fel ciudat al prietenului tău de a mă iubi. De ce nu mi-a spus niciodată că este proprietarul unui apartament, că e orfan, restanţier...?

---

[1] Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, una dintre cele mai mari bănci din Spania (n.tr.)

– Bine, în privinţa apartamentului... mă rog, ce naiba, o să-ţi spun, într-un cuvânt, n-o să mai poată să-ţi facă o surpriză. Le căuta locuinţă colegilor lui în alt apartament cu gândul să-l elibereze pe al lui şi să-ţi ceară să te muţi cu el... Se pare că e sigur de sentimentele tale, îmi zâmbi el cu un amestec de suferinţă şi de tandreţe pentru prietenul său, cel puţin aşa mi s-a părut. Se pare că te plângi întruna că la Madrid nu e chip să-ţi cumperi un apartament, nu-i aşa? Ei bine, el dorea să împartă cu tine singura moştenire pe care i-au lăsat-o părinţii lui. Dar asta nu se va mai putea întâmpla. De surpriză se va bucura banca, presupun.

– Dar despre ce bancă vorbeşti?

– Despre BBVA.

– Ajunge! Te întreb ce caută aici o bancă, ce a făcut Dani pentru ca o bancă să vină cu ameninţări din cauza datoriilor şi toate acele necazuri oribile în care se pare că a intrat.

– A fost idiot. A procedat ca un idiot. A avut încredere în şeful lui, pentru că era un bătrânel, şi aşa şi pe dincolo, l-a girat ca să nu i se închidă afacerea. Dar tipul n-a plătit, a fost dat în judecată, s-a declarat insolvabil etcetera. Bietului Daniel i s-a trimis înştiinţarea judecătorească. O să vină să-i ia bunurile, adică averea: casa, pe care a lăsat-o ca garanţie. N-ar fi trebuit niciodată să gireze cu apartamentul, dar i-a fost milă de bătrânel, să vezi şi să nu crezi. Şi acum bătrânelul trăieşte liniştit cu fiii lui, care nu l-au girat când a avut nevoie, cunoscând cum nu se poate mai bine şiretlicurile pe care le punea la cale bătrânelul respectiv, în timp ce colegul meu rămâne în stradă. Şi pe deasupra, i-au închis spelunca, bineînţeles, alt cadou pentru bancă, şi acum au avansat destul cu formalităţile ca să-i ia apartamentul lui Daniel cu japca.

– Dar... de ce nu mi-a spus? Credea că îi este pusă viaţa în pericol?

– Dar, bine, ce-i cu toată vorbăria asta despre pericol? Ţeşi nişte poveşti foarte ciudate, fato! Ţi-am mai spus că datoria o are la o bancă, şi băncile, în principiu, nu asasinează. Nu ţi-a spus pentru că e făcut praf, nu-i vorba de niciun pericol, de nicio belea.

– Auzi... tu îl cunoşti din întâmplare pe un oarecare Bau?

– Numele nu-mi spune nimic, nu...

– Ba da, omule, un tip care cântă la violoncel.

– Nici gând, habar n-am.

– Şi zici că Dani îţi spune tot?

– Draga mea, tot, tot, nu... Noi, bărbaţii, nu suntem ca voi, ne punem frână la gură când vine vorba de bârfe, păstrăm pentru noi unele lucruri...

Agitaţia de care m-am pomenit cuprinsă în ultimele ore a început să fie înlocuită fără menajamente şi să se transforme într-o formă de fericire necunoscută care plutea lipsită de gravitaţie în jurul meu, în timp ce o orchestră de coarde nevăzută îmi făcea şi mai plăcută condiţia, recent căpătată, de îndrăgostită incurabilă. În ciuda faptului că se produceau asemenea circumstanţe simpatice, neliniştea, insistentă cum numai ea putea fi, şi-a atins scopul de a nu se risipi complet; a rămas totuşi surghiunită pe un plan foarte secundar, căci noua senzaţie dorea cu înflăcărare să-mi acapareze tot spaţiul şi îşi făcea loc prin violente impulsuri. De-a lungul celor cincisprezece sau douăzeci de minute în care Ricardo mi-a furnizat surprinzătoarele informaţii despre Daniel, am ţinut în mine tot ridicolul şi toată nerozia pe care am fost în stare să le acumulez. Din momentul în care s-a încheiat conversaţia, acel ridicol a luat forma dulceagă a unui halo luminos în chip de inimioară şi acolo am rămas prinsă. M-am transformat în prinţesa cu gura ca o căpşună, mi-am recăpătat râsul,

culoarea în obraji, un mic zâmbet nătâng mi s-a lipit de gura ca o căpșună și am plecat zburând prin aer. Această stare neliniștitoare am păstrat-o până în ziua de azi și nu am nici cea mai mică intenție de a renunța la ea, deoarece, chiar și cu riscul de a completa tot acest tablou siropos despre care am vorbit cu cireașa de pe tort care să atingă deja limita suportabilului, trebuie să recunosc că din momentul în care am intrat în această stare, am devenit o persoană, dacă nu absolut, atunci rezonabil de fericită, nivel pe care nu-l mai atinsesem niciodată în viața mea până atunci.

Dar în afară de zâmbetul nătâng, această formă de fericire mi-a produs o îndrăzneală, nu atât de categorică precum cea pe care o răspândea Amina, dar îndeajuns de eficientă, încât să mă ajute să iau decizii eu însămi. Prima pe care am luat-o singură-singurică a fost să fug în căutarea lui Bau și să-l întreb de unde îl cunoștea pe Daniel și ce naiba căuta acum câteva ore stând de vorbă cu el în colțul barului. Dacă ne întorceam puțin mai mult în timp, ne întâlneam cu un Bau cântând o arie barocă la violoncel și împărtășind confidențe cu mine... confidențe care se refereau în mod precis la Daniel și care au părut să-l descumpănească în momentul în care i le-am destăinuit. Încercase să minimalizeze toată povestea, ca să mă consoleze, am presupus eu, și, în parte, pentru că și lui îi erau de-ajuns propriile îngrijorări ca să se mai apuce să facă presupuneri despre cineva care îi era necunoscut. Necunoscut? Și de când își dau întâlnire necunoscuții în baruri și negociază Dumnezeu știe ce într-un ungher întunecat? Acest Bau îmi datora o explicație convingătoare și avea să mi-o dea, nici nu discut!

Telefonul lui funcționa din nou, afurisitul.

M-am grăbit să chem un taxi care m-a dus cu viteza luminii până acasă la Bau. În câteva minute, aterizam acolo;

taximetrul indica şapte euro, dar taximetristul a mai adăugat câţiva cenţi scoşi din mânecă invocând nu ştiu ce supliment de noapte, cred eu, de parcă deplasarea ar fi fost o fărădelege prevăzută în codul penal. Dacă ar fi fost şapte euro, foarte bine, îi aveam, dar când mi-a venit cu prostia aia de mărunţiş, a trebuit să-i dau o hârtie de zece şi să aştept nerăbdătoare restul. Dar nerăbdarea avea să devină numaidecât motiv de uluială, întrucât, deodată, silueta Aminei s-a ivit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, în poarta casei lui Bau. Era ea, se vedea clar prin geamul maşinii.

– Restul dumneavoastră, domnişoară, mi-l oferi taximetristul.

– Aşteaptă, aşteaptă, am spus eu, fără să-mi pese cui mă adresam, că vine acum o nebună care îmi ascunde ceva grav şi o să mi-o plătească.

Aceeaşi Amina care se presupunea că se află în sala de aşteptare a spitalului „Douăsprezece Octombrie" omorându-şi timpul până când fratele ei Mohamed avea să se trezească din anestezie, a coborât treptele şi, de îndată ce a pus piciorul în stradă, s-a repezit la taxi, cu o figură luminoasă, îmi închipui eu că din pricina faptului că găsise la orele acelea târzii din noapte un taxi oprit, aşteptând-o cu braţele deschise. A alergat spre noi, dar ceea ce a găsit nu a fost figura amabilă a unui şofer hotărât să-i deschidă portiera maşinii şi să se ofere să o ducă, ci a mea, şi era vorba de chipul unei María puţin diferite de cea pe care o cunoştea Amina. După ce a observat expresia pe care i-am dăruit-o, cea a dublei opţiuni disponibile (luptă sau fugă), dintr-un anumit motiv incompatibil cu personalitatea pe care Amina o manifesta în mod obişnuit, s-a decis pentru cea de-a doua: a luat-o la fugă, venetica naibii! Dar María cea nouă, cea îndrăgostită, cea îndrăzneaţă, a alergat după ea şi a apucat-o de păr. În încăierare, ne-am pierdut echilibrul şi am căzut la pământ, unde am rămas o bună bucată de timp, ţipând

una la cealaltă ca posedate de diavol. Toate astea probabil că au părut suspecte în ochii taximetristului, deoarece s-a hotărât cu o iuțeală de necrezut să sune la poliție, care, bineînțeles, a folosit și ea tehnica celerității ca să se prezinte la timp la locul faptei și să ne înhațe de pe jos țipând.

Pe când negociam cu polițiștii să ne lase în pace, că toată vina o purta taximetristul ăla dat naibii, că ce rost a avut să vă deranjeze pe dumneavoastră, domnilor agenți, doar pentru că două prietene au opinii diferite și hotărăsc să rezolve conflictul stând pe jos, am avut ocazia să văd cum se stinge lumina în apartamentul lui Bau. Și perdelușele se mișcau în mod suspect, puteam să-mi dau seama de asta în ciuda întunericului. Și perdeluța aceea albă mișcându-se în mare taină a fost interpretată de mine ca o încercare din partea lui Bau de a se ascunde, dar continuând totuși să spioneze.

Totul s-a rezolvat destul de rezonabil, dacă se poate considera rezonabil faptul că polițiștii, prăpădindu-se de râs, au insistat să ne pună fiola, de parcă am fi fost niște șoferițe care au trecut pe roșu sau nu au respectat o trecere de pietoni și au călcat un trecător și, pe deasupra, rezultatul a ieșit pozitiv, tocmai această circumstanță i-a convins că nu eram potențiale asasine, și datorită dovezii care garanta starea noastră de beție, au plecat făcând bășcălie și ne-au lăsat în pace. La prima vedere, nu poate părea chiar rezonabil nici faptul că același taximetrist care ne acuzase că suntem niște individe periculoase pentru siguranța cetățenilor și alertase poliția ne-a acceptat drept cliente și ne-a dus împreună acasă, dar așa s-au petrecut lucrurile. Nu i-am dat bacșiș, bineînțeles, pentru că a fost idiot, dar ne-am lăsat conduse de el până acasă, aceasta fiind opțiunea cea mai practică. Acolo, i-am plătit exact, am trântit portiera și am urcat în casă, fără să ne aruncăm vreo privire una alteia. Am intrat,

am luat termosul cu cafea, ne-am așezat pe canapea și, fără să fie nevoie să țip și să o somez, Amina s-a hotărât să vorbească.

A început să se exprime cifrat, ca la tarot, ca să-și respecte obiceiul, dar a schimbat rapid termenii limbajului: privirile Mariei celei noi nu lăsau vreo posibilitate de alegere și erau prea amenințătoare.

– Necuratul care a apărut în cărți cu referire la Daniel a fost o greșeală a mea de interpretare; era Diavolul, într-adevăr, dar era vorba de altcineva, începuse Amina, dar numaidecât continuă să vorbească pe înțelesul meu. Nu-ți face griji pentru iubițelul tău, e băiat bun și bineînțeles că nu se află în niciun pericol și nimeni nu-l amenință cu moartea... Să-ți explic, este vorba doar de o problemă financiară care...

– Despre asta am aflat deja, scumpo. Întrebarea, mă rog, una dintre întrebări, este cum de ai aflat și tu.

– Mi-a spus Bau. A stat de vorbă cu el acum câteva ore.

– Și despre asta am aflat și vreau să știu de ce ăștia doi, dacă nu se cunosc, își dau întâlnire ca să vorbească.

– Femeie, s-or fi cunoscând de undeva, nu-i așa? Trebuie să ai în vedere că aici ne cunoaștem cu toții. Firul de legătură este Segrelles, iar locul de întâlnire, sala lui de interogatorii.

– Dar Daniel n-a fost citat niciodată!

– Pe asta s-o crezi tu! Segrelles a chemat tot Madridul, începătorul naibii, a făcut atâtea cercetări și la ce i-au folosit? Iar mie îmi spunea „menajera", ca să se dea mare, afurisitul. Ei bine, n-a aflat nimic!

– Măi să fie... și tu ai aflat mai multe? O spun pentru că sunt ca Segrelles, nu știu absolut nimic.

– Hai, liniștește-te, o să-ți explic acum: Bau s-a întâlnit cu Daniel azi-noapte. Se pare că l-a sunat să-i ceară explicații, dar cum telefonul lui nu era disponibil, l-a găsit în barul ăla, de unde să știu eu cum o fi aflat că era acolo, presupun că atunci când

s-au văzut cu Segrelles și s-au împrietenit, i-o fi vorbit despre barul ăla. Mă rog, cert este că s-au întâlnit și el i-a cerut explicații, în calitate de fratele tău, știi? Cum tu te-ai dus să te plângi la el acasă în loc să vii la mine – și m-a privit cu reproș, de parcă faptul că nu-i cerusem sfatul ar fi fost o ofensă teribilă –, Daniel i-a povestit că îl girase pe șeful lui...

– Cunosc povestea, am întrerupt-o eu pe un ton tăios, mă interesează să aflu alte amănunte; de exemplu: ce căutai tu acasă la Bau dacă Mohamed era în operație?

– Păăăi... Probabil că Mohamed doarme foarte liniștit. În patul lui. Operația de apendicită s-a întâmplat acum câțiva ani, nu acum. Dacă m-ai fi pus să jur, nu te-aș fi mințit, din motive de karma, dar cum n-ai zis nimic de jurăminte, iar eu trebuia să scornesc ceva când m-a sunat Bau la telefon ca să mă roage să mă întâlnesc cu el... Desigur, eram în mijlocul străzii, tu, puțin cam beată, ce era să scornesc ca să crezi de ce te las acolo, doar ceva grav; logic, nu?

– Continuă, am folosit eu vocabularul lui Segrelles, care mi s-a părut în acel moment cum nu se poate mai potrivit, dat fiind că aveam de-a face cu cea mai suspectă tipă din lume.

– Bau voia să-mi povestească despre Daniel. Voia, de asemenea, să-mi spună și alte lucruri mult mai importante... Din acest ultim motiv i-a luat timp să se decidă și a făcut-o pentru tine, ca să știi... Dar, mă rog, nu pot vorbi acum despre aceste lucruri.

– Cum? Ba cred că o să vorbești!

– Stai liniștită, draga mea, și mai ține-ți gura, eu n-am nicio vină. M-a pus să jur pe karma mea că nu voi spune nimic.

– Ceee?

– Păi, așa-i... Bau știe foarte bine că, dacă jur pe karma mea, nu dau nimic în vileag nici sub cea mai groaznică tortură polițienească. Și Blanca știa asta... de aceea îmi încredința

atâtea lucruri – și mă privea, semeață, de jos în sus, conștientă de mândria pe care o putea afișa dispunând de o karma fără de păcat.

– Auzi, îți atrag atenția că nu mai am răbdare...

– Ei bine, va trebui să te înarmezi cu o doză bună și să o acumulezi, a spus ea calmă, deoarece am veşti: vei primi o scrisoare, dar asta nu se va întâmpla decât peste un an.

– Despre ce vorbeşti acum?

– Uite ce este, cel mai bine ar fi să te potoleşti. Mâine trebuie să te întâlneşti cu Daniel, la el acasă, în casa aia care o să fie pusă sub sechestru. Acolo o să vă daţi câteva sărutări cu care vă veţi pecetlui iubirea.

– Fără îndoială, nu eşti în toate minţile.

– Bine, pot să-ţi ofer o chestie care poate o să te ajute să asimilezi povestea.

– Ce chestie?

– Destule parale ca să salvezi casa lui Daniel... iar el, în schimb, să o pună pe numele amândurora, desigur. Tu pui banii, iar el împarte proprietatea asupra imobilului. Chiar dacă nu veţi ajunge, oricare ar fi motivele, să rămâneţi uniţi până ce moartea vă va despărţi, faceţi amândoi o afacere foarte bună. Tu vei avea în sfârşit apartament la Madrid, el nu-şi pierde casa. Toată lumea mulţumită. Şi, pe deasupra, totul asezonat cu foarte mult romantism, dat fiind că nimeni nu se îndoieşte că sunteţi cuplul secolului.

– Da, da, perfect, cum nu se poate mai romantic, dar despre ce bani vorbeşti...?

– Bine, asta-i altă poveste. O poveste care are legătură cu scrisoarea pe care o vei citi peste un an şi pe care, bineînţeles, ţi-o voi înmâna eu, pentru că îmi va fi remisă mie, exact peste un an. Ce chestie, nu ţi se va trimite ţie direct, se pare că o servitoare prezintă mai multă încredere, continuă ea cu capul

foarte semeț. Deocamdată, va trebui să te mulțumești să accepți banii pe care ți-i voi da eu. Destui ca să faci să devină realitate tot ce ți-am povestit.

– Și de unde o să scoți banii ăia, Amina? Intervine vreun jaf de bancă în acest delir?

Amina rămase tăcută pentru o clipă.

– Scrisoarea, draga mea, ți-am mai spus, scrisoarea va dezvălui tot ce vrei să știi, dar peste un an. Karma mea este în primejdie dacă deschid gura înainte.

Gâtul ei chiar era în primejdie, dar s-a salvat pentru că în momentul acela a sunat telefonul meu mobil. Am sărit de pe canapea când am constatat că era vorba de numărul lui Bau.

– Bau! am răspuns eu, nerăbdătoare.

– Bună. Ești cu Amina?

– Da.

– Ufff... eram într-adevăr îngrijorat. Cum în urmă cu puțin timp o strângeai de gât în mijlocul străzii și după aceea au apărut niște polițiști la care mi s-a părut că vă rățoiați, mă temeam de ce-i mai rău.

– Ai fost martor la toate astea stând ascuns în spatele unei perdelușe, știu.

– Măi să fie, slavă Domnului că poliția n-are atâta spirit de observație ca tine! Ți-a spus deja Amina despre bani și despre scrisoare?

– Da, am răspuns eu, dar, sincer, credeam că Amina se află sub efectele vreunei crize psihopatice.

– Ei bine, nimic din toate astea. E adevărat tot ce ți-a spus. Eu te-am sunat doar ca să-ți cer să nu mai vii niciodată să mă vezi. Te-am sunat ca să-mi iau la revedere de la tine. Acum, nu mai e prudent să ne vedem. Fii cuminte, María, și folosește bine banii pe care îi vei primi. Ah, și te-am sunat și ca să-ți dau un mesaj și un sfat...

– Un mesaj şi un sfat? am repetat eu.

Eram atât de surprinsă, încât nu mi-a trecut prin minte alt mod de a răspunde decât acela de a repeta vorbele pe care le rostea Bau.

– Chiar aşa. În stilul Elenei Francis[1]. Să-ţi explic: există un tip mişunând pe aici care mi-a spus că te aşteaptă mâine la el acasă. Nu ştie că va fi în continuare casa lui, crede că în curând va aparţine băncii, dar nu va fi aşa, va rămâne în continuare casa lui, împărţită cu tine, desigur, aşa cum probabil că te-a informat deja Amina. Bine, cert este că el te aşteaptă şi m-a rugat să-ţi transmit următoarele: „el te aşteaptă, dar vrea să mergi numai dacă accepţi să rămână cu tine", aşa mi-a spus textual. Ăsta-i mesajul. Acum vine sfatul: lasă-l pe Daniel *să rămână cu tine.*

Şi şi-a luat rămas-bun nici una, nici două. Dar nu cu un convenţional adio, nici cu un cordial la revedere şi nici nu a făcut uz de o voce tremurătoare care să lase să i se bage de seamă lacrimile de emoţie. Nimic din toate astea, ultimele lui două cuvinte s-au auzit senine şi categorice: „Succes, María".

[1] Prezentatoarea unei emisiuni de radio numite Cabinetul de consultaţii al Elenei Francis, difuzate în Spania între anii 1947 şi 1984 (n.tr.)

EPILOG

SCRISOAREA PE CARE MARÍA A CITIT-O DE-ABIA PESTE UN AN

Dragă Maria,

Sunt destul de neruşinată încât să-ţi scriu această epistolă, ştiind cât de mult ai suferit din vina mea. Tu credeai că eram cea mai bună prietenă a ta, nu-i aşa? Ei bine, susţin în continuare că mai sunt încă sau cel puţin aşa mă simt. Cea mai bună prietenă egoistă, într-adevăr, dar ce credeai, draga mea? O prietenă, la fel ca un amant, este în stare să îndeplinească în acelaşi timp ambele condiţii: să fie infidelă şi să fie cea mai bună.

Sunt conştientă că faptul de a mă fi crezut moartă vreme de mai bine de un an ţi-a pricinuit multă durere. Poate că tu şi căţeluşa ai fost singurele care ai suferit din cauza presupusei mele pierderi... Şi Amina, desigur, pentru o vreme, dar ea a suferit mult mai puţin timp.

Cred că a-ţi cere iertare poate fi contraproductiv, e clar că nu mi-o vei ierta aşa, cu una, cu două, şi pe deasupra este posibil că, dacă încep să-mi cer iertare, te vei supăra şi mai mult, aşa că mă voi limita să-ţi relatez cele întâmplate şi voi spera din partea ta că vei lua în considerare această explicaţie cu suficientă generozitate încât să te foloseşti de ea ca de o apologie care să justifice măcar o bucăţică din ceea ce tu vei socoti, fără îndoială, ca fiind cea mai mare ticăloşie a mea.

Aş putea face un inventar cu toate nebuniile pe care le-am acumulat treptat de-a lungul vieţii mele, dar mă voi limita exclusiv la ceea ce te priveşte, la ce mi-ar putea folosi să te scandalizez peste măsură? Te voi incomoda exact cât trebuie, profitând de faptul că, potrivit gurilor rele, în sfârşit te simţi confortabil cu viaţa ta... chiar şi limba cea mai ascuţită dintre toate, cea a Aminei, îndrăzneşte să jure pe karma ei că eşti fericită. Şi împreună cu Reve al nostru, cine

ar fi zis? Cenuşăreasa şi gangsterul. Înainte de orice, vreau să-ţi spun că mă face imens de fericită să ştiu că eşti îndrăgostită, îţi mărturisesc că nu am crezut niciodată că ţi se va întâmpla aşa ceva, ca să vezi ce părere aveam despre tine... mă rog, ştiu că sună puţin cam prozaic, dar mă bucură să aflu că ai depăşit marele nostru obstacol madrilen: acela de a dispune de o locuinţă proprie. Nu îţi amintesc că o ai datorită mie, meschinăria mea nu merge atât de departe. De altfel, bănuiesc că, dacă ai putea, mi-ai azvârli în faţă banii pe care ţi i-am dat pentru apartamentul pe care îl împarţi acum cu Daniel. Ce bine ar fi dacă m-aş înşela şi ai avea în tine ceva de pramatie şi, la fel ca mine, ai fi în stare să trăieşti fericită cu puştiul tău într-o casă demnă, obţinută cu bani nedemni; cum altfel reuşeşte cineva în ziua de azi să obţină o casă la Madrid? Mă rog, hai s-o lăsăm baltă, nu vreau nici să mă gândesc la chipul tău indignat pe când îmi examinezi teoriile. Cert este că, în sfârşit, eşti îndrăgostită. Şi eu m-am îndrăgostit, ştii? Aşa ca tine, acum aproape doi ani, de Bau. Nu ţi-am mărturisit-o niciodată, dar ceea ce într-adevăr nu îţi ascundeam era obsesia mea că nu aveam posibilitatea aceea, şi anume să fac rost de afurisita de casă. Unde merg o profesoară şi un violoncelist? Să strângă fonduri la metrou, cântând la violoncel şi din glas pentru călători? Nu, mulţumesc. De-acum ştii – sau nu ştiai? – că defectul meu cel mai mare este ambiţia. Bun, să zicem că eram o ambiţioasă paşnică, dar când te îndrăgosteşti, ceva se modifică în tine – ţi s-a întâmplat şi ţie când ai căzut în plasa lui Daniel? –; în cazul meu, a fost o zguduitură violentă şi, din fericire sau din nefericire, un acces asemănător l-a zguduit şi pe Bau. Am hotărât că vom avea bani, o casă a noastră şi că vom fi fericiţi şi vom mânca potârnichi, orice s-ar întâmpla. Şi s-a întâmplat.

Totul a pornit de la o discuţie: că dacă Oda Mae, *Whoopy Goldberg din filmul* Ghost, *a fost sau nu proastă că a dăruit călugăriţelor prada. Bau avea teoria că da, că a fost puţin cam proastă, cu atâţia bani poţi să fii nemaipomenit de fericit, încât să-ţi poţi cumpăra chiar şi un apartament la Madrid, iar călugăriţele cine ştie pe ce vor cheltui banii? De la una am trecut la alta şi, nu se ştie cum, am ajuns la momentul jafului informatic de care se ocupa personajul rău din film. Eu i-am spus că mi se pare o idee strălucită, escrocii din*

secolul XXI trebuie să îl pună la cale prin rețea, dar el susținea că sistemele de securitate informatică ar zădărnici orice încercare de furt prin acest sistem. Ne-am ciondănit. Am pus pariu. Eu am apelat la Ángeles – acum știu că o cunoști – care este specialistă în securitate informatică și, contând pe colaborarea ei, am pregătit un proiect fictiv ca să-l conving pe Bau. Și într-adevăr, am câștigat pariul, dar a apărut un efect colateral: Bau a rămas stană de piatră... Apoi a doua zi, piatra s-a însuflețit și s-a prefăcut într-un nebun temerar care m-a molipsit cu nebunia lui. Planul părea bun, dar trebuia să punem multe amănunte cap la cap. Poliția putea descoperi ușor locul de unde s-ar fi comis delictul... dacă nu terminalul, măcar clădirea din care s-ar fi acționat: mai devreme sau mai târziu, am fi putut fi descoperiți. Dar Bau a dovedit că are talent nu numai ca să cânte la violoncel. Și-a imaginat toate și fiecare dintre obstacolele care urmau să intervină și a conceput un program care avea să cuprindă toate amănuntele. Bineînțeles că nu am mai fi rămas în Spania. Am fi făcut ca El Dioni[1], *am fi plecat într-o țară îndepărtată, vreun paradis al bandiților. Lui* El Dioni *i-a ieșit prost, o știam, a fost prins, dar, știi de ce? Păi, foarte simplu: toată lumea îl căuta întruna pe* El Dioni *și, dacă toată lumea, reprezentată de INTERPOL, te caută la unison, este practic imposibil să te fofilezi, nici dacă te duci în Laos. Mulți nerușinați au încercat și le-a ieșit pe dos. Dar eu și Bau suntem mult mai isteți decât borfașii de duzină: singurul lucru pe care trebuia să-l obținem era ca toată lumea să stea cuminte. Cum? Pur și simplu făcându-i să se uite în altă parte, să le abatem privirea. Când avea să se descopere furtul (care, după cum bine știi, s-a descoperit curând), ar fi putut să mă bănuiască pe mine, deoarece, dacă a fost săvârșit din liceu, eu fiind foarte aproape, aveau să cerceteze, să găsească indicii și aș fi fost numaidecât pusă sub învinuire. Cel mai bine era să mă pun dinainte sub învinuire, să mă las asasinată și să dispar în felul ăsta de pe fața pământului, astfel ca INTERPOL-ul să nu se deranjeze niciodată să mă caute.*

[1] Numele sub care este cunoscut în Spania Dionisio Rodríguez Martín (n. 1949), fost supraveghetor din serviciile de pază spaniole care a furat în anul 1989 o furgonetă blindată a firmei la care era angajat conținând suma de 298 de milioane de pesete, aproximativ 1 790 000 de euro. (n.tr.)

Partea asta a fost foarte amuzantă, chiar dacă vei fi indignată că am utilizat acest termen... Singurul lucru supărător a fost înțepătura ca să-mi extrag sânge cu o seringă cu gândul să pătez toată mașina. Dar să-l deghizez pe Bau în musulman corpolent și lățos a fost hazul de pe lume... Trebuia să las o grămadă de urme, cineva trebuia să-l vadă pe presupusul asasin... mai ales tu. Îmi pare rău, draga mea, te-am folosit, aveam nevoie de tine, ești îndeajuns de isterică încât să convingi orice polițist, oricât de ager ar fi fost, că ai văzut ce ai văzut, adică pe Bau deghizat, schimbându-și glasul și amenințându-mă, doar că tu credeai că era un asasinat de-adevăratelea. Zici că n-am scrupule? Păi, adevărul e că n-am prea multe. Dar câteodată mă dezvinovățesc pe mine însămi, ceea ce este un sistem pe care ți-l recomand din tot sufletul să-l folosești, face adevărate minuni când e nevoie să ștergi vreo dâră neagră de pe conștiință. Mă gândesc, de exemplu, că datorită acestor bani, mătușa mea o va putea îngriji pe mama cu tot confortul pe care îl merită, de prea multă vreme își petrecea timpul dedicându-i-se trup și suflet, fără să mai dispună de viață proprie. Apropo, îți amintești când a fost Bau s-o viziteze pe mama? A informat-o pe mătușa mea cu lux de amănunte, iar ei i s-a părut fenomenal, așa că probabil port în gene escrocheria, și asta e o consolare, nu crezi?

M-am folosit și de Amina, dacă asta te consolează în vreun fel, era necesar. Când poliția avea să vă interogheze, nu voiam să fiți suspectate, trebuia să las mii de indicii răzlețe în jurul vostru pentru ca ei să le pună cap la cap și să hotărască repede că eram moartă și că asasinul dispăruse. Am scornit o poveste pentru Amina care, nu că mă laud, dar a fost perfectă. Am pus-o să se jure că nu va spune nimic, că va vorbi doar în cazul în care mie mi s-ar întâmpla ceva, așa că totul avea să iasă la lumină în ultimul moment, când eu nu aș mai fi existat. *Mai sunt câteva amănunte care, în caz că încă mai citești această scrisoare și n-ai distrus-o în timp ce boscorodești furioasă, poate că îți ridică întrebări. Unele detalii ca, de exemplu, modul în care am făcut rost de un pașaport fals, dar această parte s-a dovedit atât de simplă, încât mă face să mă îndoiesc că am aparținut într-adevăr acestui univers al drojdiei societății, pentru că m-am descurcat de minune în el... iar eu nici nu-mi cunoșteam abilitățile.*

Câteodată mi-e dor de Madrid. Nu-ți pot spune unde mă aflu, nu am încredere în gafele tale, dar o să-ți spun că aici nu e chiar atât de rău. Îți pot mărturisi un singur amănunt, și anume că se vorbește spaniola. O vreme am locuit la Tijuana, lângă San Diego, și cum este la o aruncătură de băț, Bau putea să meargă în fiecare zi să lucreze acolo, în Statele Unite, ca nu cumva poliția să bănuiască și să vrea să verifice dacă într-adevăr Bau plecase din Spania să muncească în străinătate, fiind sătul de povara de a trăi într-un Madrid în care nu reușea să câștige un ban cântând la violoncel.

Mi-ar plăcea foarte mult să-ți vorbesc despre noua mea viață, despre țara asta, dar, cunoscându-ți logoreea, cine riscă să-ți dea prea multe indicii? Chiar și așa, Amina are permisiunea să-ți povestească și alte lucruri, dar asta depinde bineînțeles de felul în care vei reacționa la această scrisoare.

Așa cum ei îi cer încontinuu să aibă grijă de tine, tot așa îți cer și ție să ai grijă de ea. Va fi o asistentă medicală minunată, dar știu că trebuie să se străduiască puțin mai mult dacă vrea să obțină diploma în trei ani; dacă urmează ritmul de acum, va dura destul de mult. Știi deja, arę nevoie să fie puțin împinsă de la spate. Să nu renunțe la tarot, nu-i permite să-și irosească fantezia destul de răvășită de nemaipomenitul ei cinism, veniturile pe care le furnizează serviciul telefonic cu prefixul 906 nu sunt deloc neglijabile. Când afacerea începe să meargă prost, cu siguranță că o să găsească alt mijloc să-și exploateze marea înțelepciune.

Bine, draga mea, nu pot evita să nu-mi închipui expresia furibundă pe care probabil că o ai pe față în timp ce citești această scrisoare. Imaginea pe care o bănuiesc îmi face părul măciucă, așa că ar fi mai bine să-mi iau rămas-bun. Ține minte, pentru orice ai nevoie, apelează la Amina. Ei îi pot încredința secretele mele, știi și tu, povestea cu karma, nu poate să-ți spună unde sunt sau, în caz contrar, va trebui să aibă de-a face cu mine într-o viață viitoare.

Sărutări din partea mea și a lui Bau

Blanca

María – o tânără mizantropă, ipohondră şi care aproape că nu a mai ieşit noaptea din casă din adolescenţă – a reuşit să obţină un angajament ca profesoară de istorie într-un liceu din Madrid şi împarte un apartament cu prietena ei Blanca, de fapt mai mult decât o prietenă, adevăratul catalizator al vieţii ei. Dar, într-o bună zi, şi fără ca Blanca să-şi dea seama, o descoperă pe prietena ei într-un bar, vorbind cu un necunoscut care o ameninţă cu moartea. Şi după puţin timp, Blanca dispare fără urmă.

Din acel moment, María începe o căutare frenetică şi rocambolescă în noaptea madrilenă, încercând să reconstituie ultimii paşi ai prietenei sale, însoţită tot timpul de Amina, o menajeră altfel decât toate menajerele din lume, care în timpul său liber face pe ghicitoarea în cărţi de tarot, la telefon.

editura rao

NOPTILE OENUSARES
Pret 22.99 Lei
9 786066 095983

ISBN 978-606-609-598-3
9 786066 095983
www.rao.ro
www.raobooks.com